orson scott card

chemarea pământului

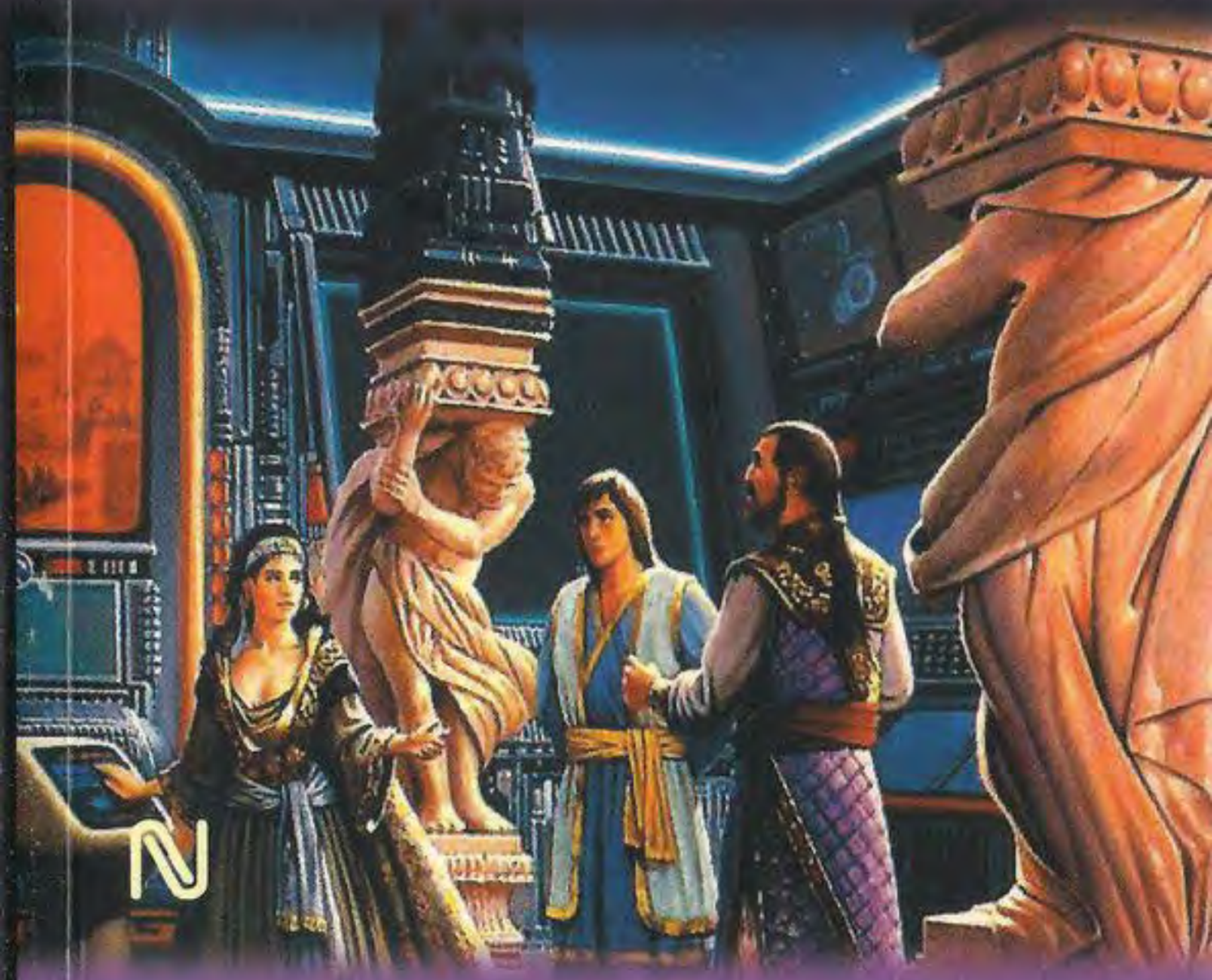

Al doilea volum din seria ÎNTOARCEREA ACASĂ

ORSON SCOTT CARD s-a născut la 24 august 1951, în Richland, Washington. Descinde din primii mormoni americani și a fost misionar în Brazilia pentru Biserica lui Isus Cristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Și-a început cariera literară ca poet, apoi a fost atras de dramaturgie și a adaptat opere literare pentru teatrul radiofonic, după care a scris piese originale. După ce și-a înființat propria companie teatrală, Card a lucrat pe postul de corector, apoi de redactor la Editura BYU Press. A devenit scriitor liber-profesionist după ce a semnat primele contracte pentru două romane SF. *Jocul lui Ender* și continuarea sa, *Vorbitor în numele morților,* au primit premiile Hugo și Nebula, Card fiind astfel singurul câștigător al celor mai importante premii SF, în doi ani consecutivi. De asemenea, a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor în 1978. Dintre lucrările sale amintim: *Jocul lui Ender* (premiile Nebula, 1985, Hugo și SF Chronicle în 1986), „Hatrack River" (Premiul World Fantasy, 1987), *Vorbitor în numele morților* (premiile Nebula, 1986, Hugo, Locus și SF Chronicle în 1987 și Kurd Laßwitz, Germania, 1989), „Eye for Eye" (premiile Hugo, 1988, și Seiun, Japonia, 1989), *Seventh Son* (premiile Mythopoeic Society și Locus în 1988 și Ditmar, Australia, 1989); *Red Prophet* (Premiul Locus, 1989), „Lost Boys" (Premiul Locus, 1990), *How to Write Science Fiction and Fantasy* (Premiul Hugo, 1991), *Maps in a Mirror: The Short Fiction of Orson Scott Card* (Premiul Locus, 1991), „Jocul lui Ender" (Premiul Ignotus, Spania, 1994), *Alvin Journeyman* (Premiul Locus, 1996), *Patwatch: The Redemption of Christopher Columbus* (Premiul Geffen, Israel, 1999); *The Chronicles of Alvin Maker* (Premiul Imaginaire, Franța, 2000), *Umbra lui Ender* (Premiul Geffen, Israel, 2001). În prezent, Card lucrează la scenariul unui film inspirat de *Jocul lui Ender.*

orson scott card

chemarea pământului

Traducere din limba engleză
ROXANA BRÎNCEANU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Keith PARKINSON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARD, ORSON SCOTT
Chemarea Pământului / Orson Scott Card; trad.: Roxana Brînceanu. - București: Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-8134-73-4

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Orson Scott Card
THE CALL OF EARTH
© 1993 by Orson Scott Card

© Nemira, 2010

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8134-73-4

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Lui Dave Dollahite
Învățător și visător
Soț și tată
Prieten și concetățean

Mulţumiri

Datorez mulţumiri celor mulţi care mi-au uşurat misiunea de a duce la bun sfârşit această carte. Clark şi Kathy Kidd mi-au oferit un refugiu pe parcursul ultimei săptămâni de scriere a acestui roman; jumătate din el a luat naştere sub acoperişul lor şi în plăcuta lor companie.

Viaţa unui autor poate uşor aluneca într-o trândăvie nedisciplinată; corpul meu a fost mult timp oglinda indolenţei fizice asociate unei cariere epuizante mental. Cartea de faţă datorează mult faptului că pe parcursul scrierii ei mi-am retrezit trupul la viaţă. Le mulţumesc lui Clark Kidd şi lui Scott Allen pentru că au transpirat alături de mine în timp ce torturam o bicicletă nouă pe drumurile şi traseele pentru ciclişti din nordul Virginiei şi pe străzile şi plajele din North Myrtle Beach.

Câţiva cititori m-au ajutat să armonizez acest volum cu predecesorul lui, citind bucăţi de manuscris pe măsură ce ieşeau din imprimantă, în special Kathy Kidd şi Russell Card. Redactorul seriei prezente este Beth Meacham,

editor fiind Tom Doherty. Nu din întâmplare am realizat pentru ei cea mai bună lucrare de până acum din viața mea. Iar agentul meu, Barbara Bova, mi-a fost un sprijin constant și un sfătuitor înțelept în cursul unei perioade tulburi.

Romanul se presupunea a fi unul ușor, dar nu s-a dovedit astfel. Moozh a complicat totul, însă a făcut ca întregul efort să merite. În cursul îndelungii lupte de a-l face pe general să se potrivească în restul povestirii îmi închipui că abia dacă am fost o persoană tolerabilă, totuși soția mea, Kristine, și copiii noștri Geoffrey, Emily și Charlie Ben au dorit să mă țină în preajma lor. Bucuria vieții mele este să-i descopăr întotdeauna în jur când ies la suprafață din adâncurile muncii. Și, ca de fiecare dată, Kristine a fost pentru mine primul și cel mai bun cititor și redactor, analizându-mi lucrarea cu un ochi ager și demn de încredere, apoi spunându-mi ce anume din text pot păstra sau modifica după nevoie.

Diminutive

Majoritatea numelor au diminutive sau forme familiare. De exemplu, rudele lui Gaballufix, prietenii apropiați, soția actuală și fostele soții îi pot spune Gabya. Alte diminutive sunt prezentate mai jos. (În plus, pentru că aceste nume sunt atât de neobișnuite, numele personajelor femei sunt scrise cu caractere italice):

Dhelembuvex-Dhel
Dol-Dolya
Drotik-Dorya
Eiadh-Edhya
Elemak-Elya
Hosni-Hosya
Hushidh-Shuya
Issib-Issya
Kokor-Koya
Luet-Lutya
Mebbekew-Meb
Nafai-Nyef
Obring-Briya
Rasa
Rashgallivak-Rash
Roptat-Rop
Sevet-Sevya
Shedemei-Shedya
Truzhnisha-Truzhya
Vas-Vasya
Volemak-Volya
Wetchik-
Zdorab-Zodya

Ghid pentru pronunţarea numelor

Atunci când citiți această poveste pentru dumneavoastră în liniște nu prea contează dacă pronunțați numele personajelor în mod corect. Dar pentru cei interesați, iată câteva informații privind pronunțarea acestor nume.

Regulile formării vocalelor în limba vorbită în Basilica solicită ca în majoritatea substantivelor, inclusiv numele proprii, cel puțin una dintre vocale să fie pronunțată cu un *y* la început. La nume poate fi vorba despre oricare dintre vocale și sunt permise schimbări în funcție de preferințele celui care vorbește. Astfel numele lui Gaballufix poate fi pronunțat *Gyah*-BAH-loo-fix sau Gah-BAH-*lyoo*-fix; întâmplător Gaballufix însuși preferă să-l pronunțe Gah-BAH-*lyoo*-fix, și desigur majoritatea oamenilor urmează acest obicei.

Dhelembuvex [thel-EM-byoo-vex]
Dol [DYOHL]
Drotik [DROHT-yik]

Eiadh [AY-yahth]
Elemak [EL-yeh-mahk]
Hosni [HYOZ-nee]
Hushidh [HYOO-sheeth]
Issib [IS-yib]
Kokor [RYOH-kor]
Luet [LYOO-et]
Mebbekew [MEB-bek-kyoo]
Nafai [NYAH-fie]
Obring [OB-rying]
Rasa [RAHZ-yah]
Rashgallivak [rahsh-GYAH-lih-vahk]
Roptat [ROPE-tyaht]
Sevet [SEV-yet]
Shedemei [SHYED-di-may]
Truzhnisha [troozh-NYEE-shah]
Vas [VYAHS]
Volemak [VOHL-yeh-mak]
Wetchik [WET-chyick]
Zdorab [ZDOR-yab]

PROLOG

Computerul principal al planetei Harmony nu era proiectat să intervină atât de direct în problemele oamenilor. Era profund tulburat de faptul că tocmai îl provocase pe tânărul Nafai să-l ucidă pe Gaballufix. Dar cum să se întoarcă pe Pământ fără Catalog? Și cum să obțină Nafai Catalogul fără să-l ucidă pe Gaballufix? Nu exista o altă cale.

Sau exista? Sunt bătrân, își spuse computerul principal. Am patruzeci de milioane de ani, o mașinărie proiectată să dureze nici pe departe atât de mult. Cum să fiu sigur că judecata mea este corectă? Am provocat moartea unui om, iar tânărul Nafai suferă de remușcări și vinovăție pentru ceea ce l-am împins să facă. Și totul pentru a duce Catalogul înapoi la Zvezdakroog, ca să mă întorc pe Pământ.

Dacă aș putea sta de vorbă cu Păstrătorul Pământului. Dacă mi-ar zice cum să procedez. Atunci aș acționa cu încredere. Nu m-aș mai îndoi de fiecare

decizie, nu m-aș mai întreba dacă nu cumva tot ceea ce fac este produsul propriei mele decăderi.

Avea disperată nevoie să discute cu Păstrătorul, însă n-avea cum decât întorcându-se pe Pământ. Era un cerc frustrant. Computerul principal nu putea acționa înțelept fără ajutorul Păstrătorului; trebuia să acționeze înțelept ca să ajungă la acesta.

Și acum? Și acum? Este nevoie de inteligență, totuși cine să mă îndrume? Am imens mai multe cunoștințe decât poate stăpâni orice om, și totuși nu am alte minți decât cele umane ca să mă sfătuiască.

Era oare posibil să fie de ajuns? Niciun computer nu ar fi vreodată atât de strălucitor de dezordonat ca un creier uman. Oamenii iau cele mai uluitoare decizii doar pe baza unor fragmente de date, deoarece creierul lor le recombină în moduri stranii și pline de adevăr. Ar fi cu siguranță posibil ca de la ei să se extragă unele idei utile.

Poate că nu. Dar merită încercat, nu-i așa?

Computerul principal se extinse în sateliți și trimise imagini în mințile acelor oameni care erau cei mai receptivi la transmisiunile lui. Acele imagini începură să se miște printre amintirile lor, forțându-se mințile să le facă față, să le potrivească, să le găsească o logică. Să creeze din ele poveștile stranii și pline de forță pe care ei le numesc vise. Poate în următoarele câteva zile, în următoarele săptămâni, visele lor vor scoate la suprafață vreo conexiune sau vreun mod de înțelegere pe care computerul principal să-l folosească, ajutându-l să găsească o cale prin care să-i ia

pe cei mai buni dintre ei de pe planeta Harmony și să-i aducă acasă pe Pământ.

În toți acești ani, i-am învățat și i-am ghidat, i-am format și i-am protejat. Acum, la sfârșitul vieții mele, sunt ei pregătiți să mă învețe, să mă ghideze, să mă formeze și să mă apere *pe mine?* Puțin probabil. Puțin probabil. Cu siguranță voi fi silit să hotărăsc totul singur. Iar atunci fără îndoială voi greși. Poate că nu ar trebui să acționez deloc. Poate că nu ar trebui să acționez deloc. N-ar trebui să acționez. Nu. Dar trebuie.

Așteaptă.

Așteaptă.

Din nou, așteaptă...

1

TRĂDAREA

Visul Generalului

Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno se trezi din vis asudat, gemând. Deschise ochii și întinse mâna, strângând. O mână i-o prinse și o reținu.

O mână de bărbat. Era Generalul Plodorodnuy. Subalternul său cel mai de încredere. Cel mai bun prieten. Cel mai profund suflet.

– Ai visat, Moozh.

Era o poreclă pe care numai Plod îndrăznea s-o folosească de față cu el.

– Da, așa-i, făcu Vozmuzhalnoy – Moozh –, și se cutremură amintindu-și. Ce mai vis.

– Unul de rău augur?

– Îngrozitor, oricum.

– Povestește-mi. Mă descurc cu visele.

– Da, știu, la fel și cu femeile. După ce termini cu ele, spun tot ce vrei tu!

Plod râse, dar aşteptă. Moozh nu era sigur de ce ezita să-i povestească *acel* vis. Doar îi povestise atâtea altele.

– Bine atunci, uite visul meu. Vedeam un bărbat stând într-un luminiș și de jur împrejurul lui niște creaturi zburătoare oribile – nu păsări, aveau blană, dar erau mult mai mari decât liliecii – se tot roteau, coborau în picaj, îl atingeau. El stătea acolo și nu făcea nimic. Și când în sfârșit toate creaturile l-au atins, au plecat, cu excepția uneia, care s-a așezat pe umărul lui.

– Aha.

– N-am terminat. Imediat au apărut niște șobolani uriași din vizuinile lor de sub pământ. Aveau cel puțin un metru lungime și jumătate din înălțimea unui om. Din nou, au tot venit până când l-au atins toți...

– Cu ce? Cu dinții? Cu labele?

– Și cu boturile. Îl *atingeau*, asta e tot ce pot spune. Nu-mi distrage atenția.

– Iartă-mă.

– După ce l-au atins toți au plecat.

– În afară de unul.

– Da. S-a agățat de piciorul lui. Observi tiparul.

– Ce a urmat?

Moozh se înfioră. Fusese lucrul cel mai oribil, însă acum, când cuvintele îi ieșeau de pe buze, nu mai înțelegea de ce.

– Oameni.

– Oameni? Veneau să-l atingă?

– Să... să-l sărute. Pe mâini, pe picioare. Să-l *venereze.* Cu miile. Numai că ei nu-l sărutau doar pe bărbat. Sărutau și... zburătoarea. Și șobolanul uriaș lipit de picioarele lui. Îi sărutau pe toți.

– Ah, zise Plod, părând îngrijorat.

– Deci? Ce e? Ce rău prezice?

– Evident, bărbatul pe care l-ai văzut este Împăratul.

Uneori interpretările aduceau cu adevărul, dar de data asta inima lui Moozh se revoltă la ideea de a face legătura între Împărat și bărbatul din vis.

– De ce e evident? Nu semănă deloc cu Împăratul.

– Pentru că toată natura și omenirea îl venerează, desigur.

Moozh ridică din umeri. Nu era una dintre cele mai subtile tâlcuiri ale lui Plod. Și nu auzise niciodată de turme de lighioane adorându-l pe Împărat, care se lăuda că ar fi un mare vânător. Bineînțeles, vâna numai în parcurile sale, unde toate jivinele fuseseră îmblânzite ca să-și piardă teama de oameni, animalele de pradă dresate să se comporte feroce, dar să nu atace niciodată. Împăratul trebuia să-și joace rolul în marele spectacol al întrecerii dintre om și animal, dar el niciodată nu era în pericol în timp ce ele se expuneau nevinovate săgeții lui rapide, sulițeisale, sabiei lipsite de milă. Dacă asta însemna venerare, dacă asta însemna natură, atunci da, se putea spune că întreaga natură și omenire îl venera pe Împărat...

Plod, desigur, nu știa nimic despre astfel de idei ale lui Moozh; dacă cineva era atât de nefericit încât

să aibă gânduri caustice despre Împărat, avea grijă să nu își împovăreze prietenii cu informații despre ele.

Așadar, continuă cu interpretarea visului.

– Ce rău prezice venerarea Împăratului? În sine, niciunul. Dar faptul că te-a *revoltat*, că ți-a provocat scârbă...

– Sărutau un șobolan, Plod! Sărutau zburătoarea aia dezgustătoare...

Dar celălalt nu zise nimic când vocea lui se stinse. Doar continuă să-l privească.

– *Nu* mă scârbește faptul că oamenii îl venerează pe Împărat. Chiar eu am îngenuncheat în fața Tronului Invizibil și am fost copleșit de prezența lui. Nu a fost ceva oribil, a fost... înnobilator.

– Așa spui. Dar visele nu mint. Poate ai nevoie să-ți purifici inima de vreun rău.

– Uite ce e, *tu* ai tâlcuit că visul meu este despre Împărat. De ce să nu fie omul ăla – știu și eu – guvernatorul din Basilica?

– Pentru că mizerabilul oraș Basilica este condus de femei.

– Nu Basilica atunci. Totuși, cred că visul era...

– Despre ce?

– De unde să știu *eu*? Mă *voi* purifica, poate ai dreptate. Eu nu știu să interpretez vise.

Însemna să-și piardă câteva ore din acea zi în cortul mediatorului. Era foarte plictisitor, dar în același timp necesar din punct de vedere politic să-și petreacă acolo un anumit timp în fiecare lună, altfel rapoartele despre impietăți ar fi ajuns până în Gollod, unde

Împăratul decidea din când în când cine era vrednic să primească funcţii şi cine merita să fie degradat sau executat. Moozh oricum trebuia să facă o vizită la templul mediatorului, dar îi displăcea la fel cum un copil urăşte baia.

– Lasă-mă în pace, Plod. M-ai făcut foarte nefericit.

Plod îngenunche în faţa lui şi îi luă mâna dreaptă într-ale sale.

– O, iartă-mă.

Bineînţeles, îl iertă imediat fiindcă erau prieteni. Mai târziu în cursul dimineţii ieşi şi ucise căpeteniile a vreo zece sate khlame. Imediat toţi sătenii jurară dragoste şi devotament etern Împăratului, iar când Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno intră seara să se purifice în templul sacru, mediatorul îi acordă imediat iertarea, căci în acea zi el sporise onoarea şi măreţia Împăratului.

În Basilica – şi nu în vis

Veniseră s-o asculte cântând pe Kokor, veniseră din întregul oraş Basilica, iar ea fusese încântată să vadă cum li se luminaseră feţele când – în cele din urmă – ea ieşise pe scenă şi muzicanţii începuseră să-şi ciupească blând strunele sau să sufle uşor prin instrumente creând unda moale de sunete care reprezenta întotdeauna acompaniamentul ei. În sfârşit o să ne cânte Kokor, spuneau chipurile lor. Îi plăcea acea expresie mai mult decât orice, chiar mai mult decât

vederea unui bărbat copleșit de dorință în ultimele clipe dinaintea satisfacerii depline. Căci știa foarte bine că unui bărbat îi pasă prea puțin cine îi oferă plăcerile iubirii, în timp ce auditoriului îi păsa foarte mult de faptul că era ea cea care stătea în fața lor pe scenă și deschidea gura emițând notele acute, avântate ale glasului său liric incredibil de dulce, care plutea peste muzică precum petalele pe un pârâu.

Sau cel puțin așa își dorea să fie. Așa își imagină până când păși în realitate pe scenă și îi văzu privind-o. În seara aceea audiența era compusă în cea mai mare parte din bărbați. Ai căror ochi se plimbau în sus și în jos pe trupul ei. Ar trebui să refuz să mai cânt în teatrele de comedie, își spuse încă o dată. Ar trebui să insist să fiu luată la fel de în serios ca iubita mea soră Sevet, cu vocea ei joasă, masculină, ca de broască. Of, la *ea* se uită cu chipuri luminate de extaz estetic. Bărbați și femei deopotrivă. La corpul *ei* nu se holbează să vadă cum se mișcă pe sub materiale. Bineînțeles, probabil și din pricină că trupul ei este atât de cărnos încât nu e o plăcere să-l privești și se mișcă pe sub costume ca un pietroi, biata de ea. *Sigur* că închid ochii și îi ascultă vocea – e mult mai bine decât să o *privească.*

Ce minciună. Ce mincinoasă sunt, chiar și când vorbesc doar cu mine însămi.

Nu trebuie să fiu atât de nerăbdătoare. E numai o problemă de timp. Sevet e mai în vârstă – eu abia am optsprezece ani. Și *ea* a trebuit să cânte prin teatrele de comedie o perioadă, până a devenit cunoscută.

Kokor și-o amintea pe sora ei povestind în acele zile – cu mai mult de doi ani în urmă, când Sevet avea aproape șaptesprezece ani – despre cum era nevoită în mod constant să înmoaie ardoarea admiratorilor ei, care aveau tendința să intre în vestiarul ei în căutarea iubirii rapide, până când fusese nevoită să angajeze un bodyguard ca să-i descurajeze pe cei mai pătimași. „E vorba doar despre sex, spunea ea pe atunci. Cântecele, spectacolele, totul e doar despre sex, numai la asta visează publicul. Trebuie doar să fii atentă să nu-i faci să viseze prea bine – sau prea precis!"

Un sfat bun? Nu chiar. Cu cât visează mai mult la tine cu atât mai mulți bani aduce numele tău pe afișele piesei. Până când în cele din urmă, dacă ai noroc, dacă ești destul de *bună*, afișul nu va mai trebui să pomenească deloc numele piesei. Numai numele *tău* și locul, data, ora... iar când apari ei vor fi acolo cu toții, sute, și când începe muzica nu se vor uita la tine ca la ultima speranță a unui înfometat, ci ca la cel mai înalt vis al unui suflet elevat.

Se îndreptă spre locul ei de pe scenă – iar când intră *se auziră* aplauze. Se întoarse spre public și emise o notă înaltă sfredelitoare.

– Ce-a fost asta? întrebă Gulya, actorul care juca rolul bătrânului libidinos. Țipi deja? Nici nu te-am atins încă.

Audiența râse – dar nu suficient. Piesa avea probleme. Avusese de la început slăbiciuni, știa prea bine, dar cu asemenea râsete superficiale era condamnată. Așadar, în câteva zile va fi nevoită să reînceapă cu

repetițiile. Alt spectacol. Altă serie de versuri stupide și melodii stupide pe care să le memoreze.

Sevet își alegea singură cântecele. Compozitorii veneau la ea și o implorau să interpreteze lucrările lor.

Sevet nu trebuia să-și folosească aiurea vocea doar ca să facă oamenii să râdă.

– Nu am țipat, cântă Kokor.

– Țipi acum, declamă Gulya, furișându-se aproape de ea și începând s-o pipăie.

Vocea sa gravă de bas era întotdeauna potrivită pentru râs atunci când o utiliza astfel, iar publicul era alături de el. Poate reușeau în cele din urmă să scoată spectacolul din noroi.

– Dar acum mă *atingi!*

Glasul ei se înălță pe cele mai înalte culmi și rămase acolo în aer...

Ca o pasăre, ca o pasăre avântându-se, dacă cineva ar fi căutat să asculte frumusețea.

Gulya făcu o mutră oripilată și își retrase mâna de pe sânul ei. Imediat vocea ei coborî cu două octave. Obținu râsete. Cele mai bune de până acum. Dar știa că jumătate din public râdea din cauza fetei pe care o făcuse el când îi luase mâna de pe piept. Era cu adevărat un maestru. Păcat că genul acesta de clovnerii se cam demodase în ultima vreme. Pe măsură ce înainta în vârstă devenea tot mai bun, și totuși auditoriul se rărea. Căuta comediile mai amare și mai răutăcioase ale tinerilor satiriști fizici. Comedia brutală, violentă, oferise întotdeauna cel puțin iluzia că rănește pe cineva.

Scena continuă. Apărură hohotele. Scena se încheie. Aplauze. Kokor fugi de pe scenă uşurată – şi dezamăgită. Nimeni din public nu îi scanda numele; nici măcar nu fusese strigat ca de un motan în călduri. Cât va mai trebui să aştepte?

– Prea drăguţ, spuse Tumannu, administratoarea teatrului, cu faţa acră. Nota aia trebuia să sune ca şi când ai fi atins orgasmul. Nu ca o pasăre.

– Da, da. Îmi pare foarte rău.

Era întotdeauna de acord cu toată lumea şi după aceea făcea ce voia. Comedia aceea n-ar fi meritat osteneala dacă nu-şi punea vocea în valoare cel puţin uneori. Şi doar obţinuse râsete şi când făcuse după mintea ei, nu-i aşa? Nu prea putea spune nimeni că *greşise.* Tumannu dorea doar să fie supusă, iar Kokor nu avea intenţia. Supunerea era pentru copii, soţi şi animalele din gospodărie.

– Nu ca o pasăre, repetă ea.

– Ce zici de o pasăre atingând orgasmul? întrebă Gulya, care ieşise de pe scenă imediat în urma ei.

Kokor chicoti şi chiar şi Tumannu etală un zâmbet îngust şi acru.

– Te aşteaptă cineva, Kyoka, spuse administratoarea.

Era un bărbat. Dar nu cineva pasionat de munca ei, altfel ar fi fost în faţă, urmărind-o cântând. Îl mai văzuse şi înainte. A, da – apărea câteodată atunci când soţul permanent al Mamei venea în vizită. Era slujitorul lui principal, nu-i aşa? Administratorul afacerii cu flori exotice pe perioadele când Wetchik era plecat cu caravana. Cum îl chema?

– Sunt Rashgallivak, zise, părând foarte grav.

– Da? făcu ea.

– Îmi pare extrem de rău să te informez că tatăl dumitale a întâlnit o violență extremă.

Ce lucru extraordinar. Pe moment, abia dacă reuși să înțeleagă.

– L-a rănit cineva?

– Fatal, doamnă.

– Oh.

Toate astea aveau un sens și ea avea să-l găsească.

– Oh, asta ar însemna că e... mort?

– A fost acostat pe stradă și ucis cu sânge rece, spuse Rashgallivak.

De fapt nu era nicio surpriză dacă stăteai să te gândești. Tatăl ei devenise în ultima vreme așa un huligan, scoțând toți acei soldați mascați pe străzi. Teroriza pe toată lumea. Dar era atât de puternic și de rezistent încât cu greu îți imaginai ceva care să i se opună pe termen lung. Cu siguranță nu *permanent.*

– Nu există speranță de... recuperare?

Gulya stătuse destul de aproape și acum interveni lejer în conversație.

– Pare a fi o moarte din cauze naturale, doamnă, ceea ce înseamnă că prognoza nu e bună, rosti și chicoti.

Rashgallivak îl îmbrânci cu răutate și îl trimise împleticindu-se mai încolo.

– Asta n-a fost amuzant, zise.

– Acum au voie criticii în culise? întrebă Gulya. *În timpul* spectacolului?

– Pleacă, îi ceru Kokor.

Fusese o greșeală să se culce cu bătrânul. De atunci lui i se părea că are dreptul la intimitatea ei.

– Evident, cel mai bine ar fi să vii cu mine, vorbi Rashgallivak.

– Ba nu. Nu, n-ar fi cel mai bine.

Cine era *el?* Nu-i era deloc rudă, din câte știa. Ar trebui să se ducă la mama ei. Oare ea știa deja?

– Mama...

– Firește că ei i-am spus prima dată și ea mi-a indicat unde să *te* găsesc. Sunt vremuri foarte periculoase și i-am promis că o să te protejez.

Kokor știa că mințea, bineînțeles. De ce ar fi avut nevoie de acest străin ca s-o apere? De cine? Însă bărbații întotdeauna puneau așa problema, insistând că o femeie care nu se teme de nimic pe lume ar avea nevoie să fie ocrotită. *Proprietate,* la asta se gândeau ei atunci când vorbeau despre protecție. Dacă voia un bărbat care s-o posede, *avea* un soț, așa cum era el. Nu avea nici pe departe nevoie de acel bătrân *pizdook* să aibă grijă de ea.

– Unde e Sevet?

– Încă nu a fost găsită. Sunt nevoit să insist să vii cu mine.

Acum Tumannu trebui să intervină.

– Nu pleacă nicăieri. Mai are încă trei scene, inclusiv punctul culminant.

Rashgallivak se întoarse spre ea, având acum un fel de măreție în loc de confuzie.

– Tatăl ei a fost ucis, zise. Și tu presupui că o să rămână să termine *o piesă?*

Sau fusese tot timpul măreț și ea pur și simplu nu observase până atunci?

– Sevet ar trebui să afle despre Tata.

– O să i se spună imediat ce noi o vom găsi.

Care *noi?* Nu contează, se gândi. *Eu* știu unde s-o găsesc. Îi cunosc toate întâlnirile, locurile unde își duce amanții ca să evite să dea ochii cu soțul ei amărât. Sevet și Vas, la fel Kokor și Obring, aveau o căsnicie liberală, dar Vas părea să se simtă mai puțin în largul lui decât Obring. Unii bărbați erau atât de... teritoriali. Probabil pentru că era om de știință, nicidecum artist. Obring, pe de altă parte, înțelegea viața artistică. Nici nu visa s-o țină pe strict după litera contractului de căsătorie. Câteodată chiar glumea vesel despre bărbații cu care se vedea ea.

Cu toate că, desigur, nu l-ar insulta niciodată pomenind ea însăși despre ei. Dacă el auzea vreun zvon despre un amant, era un lucru. Când menționa faptul, ea doar îi ciufulea părul și rostea: „Prostuțule. Tu ești singurul bărbat pe care îl iubesc."

Și, într-un mod bizar, chiar era adevărat. Obring era un dulce, chiar dacă nu avea talent actoricesc deloc. Îi aducea întotdeauna daruri și îi povestea bârfele cele mai grozave. Nu era de mirare că deja își reînnoise contractul de căsătorie cu el de două ori – lumea remarca adesea cât de credincioasă era, fiind măritată cu primul ei soț pentru al treilea an, chiar dacă așa tânără și frumoasă s-ar fi putut mărita cu oricine. E adevărat că la început se căsătorise cu el pur și simplu ca să-i facă pe plac mamei lui, bătrâna Dhel, care

îi fusese un fel de mătușă și care era cea mai bună prietenă a Mamei. Dar ajunsese să-l placă pe Obring, să-l *placă* într-adevăr. Era confortabil și plăcut să fie măritată cu el. Atât timp cât ajungea în așternut cu oricine voia.

Ar fi fost nostim s-o găsească pe Sevet, să intre și să vadă cu cine dormea în seara aceea. Kokor nu se mai năpustise așa asupra ei de ani de zile. S-o găsească împreună cu un bărbat dezbrăcat și asudat, s-o anunțe că Tata murise, apoi să urmărească expresia nefericitului pe măsură ce își dădea seama treptat că se sfârșise cu amorul pentru seara aceea!

– O găsesc *eu* pe Sevet, zise.

– Dumneata vii *cu mine*, insistă Rashgallivak.

– Rămâi și termini spectacolul, interveni Tumannu.

– Spectacolul nu e decât... un *otsoss*, răspunse Kokor, folosind cel mai vulgar termen la care se putea gândi.

Administratoarea icni, Rashagallivak se făcu roșu, și Gulya chicoti cu glasul său jos.

– *Asta* da idee, făcu el.

– E-n regulă, spuse Kokor, mângâind-o pe femeie pe braț. Sunt concediată.

– Da, ești! urlă Tumannu. Iar dacă pleci de aici în seara asta cariera ta e *terminată!*

Rashgallivak rânji spre ea.

– Cu partea din moștenirea după tatăl ei o să-ți cumpere micuța scenă și pe mama ta odată cu ea.

– O, zău? Și cine era tatăl ei, *Gaballufix?* se răți ea, și-l privi cu sfidare.

– Nu știai? zise el, părând cu adevărat surprins.

Evident, *nu* știuse. Kokor cântări faptele o clipă și își dădu seama că însemna că nu-i pomenise niciodată lui Tumannu. Adică nu se folosise de numele și prestigiul tatălui ei, deci își câștigase singură rolul. Minunat!

– Știam că e *sora* marii Sevet. De ce altceva crezi că am angajat-o? Dar nu mi-am închipuit niciodată că au același *tată*.

Pe moment, tânăra simți un val de furie, fierbinte ca un furnal. Dar se stăpâni imediat, controlându-l la perfecție. Nu merita să lase o asemenea flacără să ardă liber. N-avea cum să știe ce-ar face sau ce ar spune dacă s-ar lăsa în voia unor astfel de momente.

– Trebuie s-o găsesc pe Sevet, zise.

– Ba nu, replică Rashgallivak.

Poate că intenționase să continue, însă exact atunci puse mâna pe brațul ei ca s-o oprească și, bineînțeles, îl izbi imediat cu genunchiul în testicule, așa cum toate actrițele de comedie erau învățate să facă atunci când un admirator nedorit devenea prea insistent. Era un reflex. Nu intenționase cu adevărat. Și nici cu asemenea *forță*. Nu era un bărbat prea solid, iar lovitura aproape că îl ridică de la pământ.

– Trebuie s-o găsesc pe Sevet, rosti Kokor într-un fel de explicație.

El probabil nu o auzi. Gemea tare și zăcea pe podeaua de lemn din culise.

– Unde e partitura? întrebă Tumannu. Biata *bizdoon* nu are nici trei minute pentru încălzire.

– Te doare? îl chestionă Gulya pe Rashgallivak. Adică ce *este* durerea atunci când te gândești cu adevărat la ea?

Kokor dispăru în întuneric, îndreptându-se către Dauberville. Coapsa îi pulsa, deasupra genunchiului, în punctul unde se izbise cu atâta forță de Rashgallivak. Probabil o să-i apară o vânătaie acolo și atunci va trebui să poarte ciorapi opaci. Ce deranjant.

Tata a murit. Eu va trebui să-i spun lui Sevet. Te rog, să n-o găsească altcineva înaintea mea. Și *ucis*. Lumea o să vorbească ani în șir. O să-mi stea destul de bine în albul de doliu. Biata Sevet – pielea ei pare întotdeauna roșie ca o sfeclă atunci când poartă alb. Dar n-o să îndrăznească să lase doliul înaintea *mea*. S-ar putea ca eu să-l plâng pe bietul Papa ani și ani și ani.

Râse în sinea ei în timp ce mergea.

Apoi își dădu seama că nu râdea deloc, că plângea. De ce plâng? se miră. Pentru că a murit Tata. Asta trebuie să fie, de aici toată tulburarea. Tata, săracul. Probabil că l-am iubit dacă plâng fără să mă fi hotărât, fără să mă vadă nimeni. Cine să fi bănuit că l-am iubit?

– Trezește-te.

Șoapta avea o notă de urgență.

– Ne cheamă mătușa Rasa. Trezește-te!

Luet nu înțelegea de ce Hushidh vorbea așa.

– Nici măcar nu dormeam, mormăi.

– O, ba dormeai, zise sora ei. Sforăiai.

– Gâgâiam ca o gâscă, sunt sigură, răspunse Luet, ridicându-se.

– Zbierai ca un măgar, dar dragostea mea pentru tine transforma răgetele în muzică.

– Tocmai de asta o fac. Ca să-ți ofer muzică pe timpul nopții.

Se întinse după rochia de casă și și-o trase peste cap.

– Mătușa Rasa ne cheamă, o grăbi sora ei. Vino repede.

Alunecă afară din cameră, mișcându-se într-un fel de dans, cu rochia plutind în urma ei. În pantofi sau sandale, Hushidh tropăia întotdeauna, dar desculță se mișca precum o femeie dintr-un vis, ca un fulg de bumbac în adierea vântului.

Luet își urmă sora pe hol, încă încheindu-și nasturii rochiei. Ce-o fi de voia să le vorbească ei și lui Hushidh? Cu toate necazurile din ultima vreme, se temea de ce-i mai rău. Era oare posibil ca Nafai, fiul Rasei, să nu fi fugit până la urmă din oraș? Abia ieri Luet îl condusese pe cărările secrete până jos la lacul pe care numai femeile aveau voie să-l vadă. Căci Sufletul Suprem îi spusese că Nafai trebuia să-l vadă, trebuia să plutească în el ca o femeie, ca o vizionară a apei – ca Luet însăși. Așa că îl dusese acolo și nu fusese ucis pentru blasfemie. Îl condusese apoi prin Poarta Ascunsă și prin Pădurea Fără Cărări. Crezuse că el era în siguranță. Dar fără îndoială nu era așa. Pentru că Nafai nu ar fi plecat pur și simplu înapoi în deșert, înapoi în cortul tatălui său – nu fără acel lucru după care îl trimisese tatăl lui.

Mătușa Rasa aștepta în camera ei, dar nu era singură. Alături de ea se afla un soldat. Nu unul dintre

oamenii lui Gaballufix – mercenarii, bătăușii lui, care se pretindeau a fi miliția din Palwashantu. Nu, acel soldat era una dintre gărzile orașului, un paznic al porților.

Ea însă abia dacă se uită la el după ce îi recunoscuse însemnele, pentru că Rasa însăși arăta atât de... nu, nu tocmai speriată. Nu era o emoție pe care Luet s-o mai fi văzut vreodată la ea. Avea ochii larg deschiși și umezi de lacrimi, fața nu-i mai era fermă, ci moale, epuizată, ca și cum în inima ei s-ar fi petrecut lucruri pe care chipul nu le putea exprima.

– Gaballufix e mort, zise Rasa.

Asta explica multe. El fusese dușmanul în ultimele luni, plătise tolchok ca să terorizeze oamenii de pe străzi, apoi soldații lui, anonimi mascați, îngrozeau poporul chiar și mai mult când făceau ostentativ străzile Basilicăi „sigure" pentru cetățeni. Însă, deși dușman, fusese de asemenea soțul ei, tatăl celor două fiice ale sale, Sevet și Kokor. Cândva existase dragoste și legăturile de familie nu se rup ușor, nu pentru femei serioase ca Rasa. Luet nu era oracol, ca sora ei, Hushidh, dar știa că Rasa încă ținea la Gaballufix, cu toate că detesta toate acțiunile sale recente.

– Îmi pare rău pentru văduva lui, rosti Luet, dar mă bucur pentru oraș.

Hushidh însă îl studia cu un ochi calculat pe soldat.

– Cred că nu omul ăsta ți-a adus *această* veste.

– Nu, zise Rasa. Nu, am aflat de moartea lui Gaballufix de la Rashgallivak. Se pare că el a fost numit... noul Wetchik.

Luet știa că era o lovitură devastatoare. Însemna că soțul Rasei, Volemak, care *fusese* Wetchik, nu mai avea acum nicio proprietate, niciun drept, niciun fel de rang în clanul Palwashantu. Iar Rashgallivak, cel care îi fusese asistentul cel mai de încredere, stătea acum în locul lui. Nu mai exista respect pe lume?

– Cum a ajuns la aceste onoruri?

– Înainte ca Gaballufix să moară... bineînțeles, Gabya l-a numit, și sunt convinsă că a fost încântat. Așa că e un fel de justiție în faptul că Rash a ajuns acum la conducerea clanului Palwashantu, luând și locul lui Gabya. Da, ai dreptate, Rash se ridică destul de rapid. În timp ce alții cad. Roptat a murit și el în noaptea asta.

– Nu, șopti Hushidh.

Roptat fusese liderul partidului pro-Gorayni, grupul care încerca să țină orașul Basilica departe de războiul dintre Gorayni și Potokgavan. Dacă el dispăruse, ce șanse de pace mai existau?

– Da, amândoi au murit în noaptea asta. Liderii ambelor partide care au sfâșiat orașul nostru. Dar uite ce e cel mai rău. Circulă zvonul că fiul meu, Nafai, este ucigașul amândurora.

– Nu-i adevărat, zise Luet. Nu e posibil.

– Așa m-am gândit și eu. Nu v-am trezit din cauza zvonurilor.

Acum Luet înțelegea pe deplin tulburarea de pe chipul Rasei. Nafai era mândria mătușii, un tânăr sclipitor. Și mai mult decât atât – căci știa foarte bine că era și apropiat al Sufletului Suprem. Ceea ce se

întâmpla cu el nu era important doar pentru cei care îl iubeau, era important și pentru oraș, poate pentru întreaga lume.

– Atunci acest soldat aduce vești despre Nafai?

Rasa făcu semn din cap soldatului, care până atunci tăcuse.

– Mă numesc Smelost, spuse el, ridicându-se în picioare ca să vorbească. Eu păzeam poarta. Am văzut doi bărbați apropiindu-se. Unul dintre ei și-a apăsat degetul pe ecran și computerul Basilicăi l-a recunoscut drept Zdorab, trezorierul casei lui Gaballufix.

– Și celălalt? întrebă Hushidh.

– Mascat, dar îmbrăcat în stilul lui Gaballufix, iar Zdorab îl chema Gaballufix și a căutat să mă convingă să nu insist să pună și el degetul pe ecran. Dar eu l-am forțat, pentru că Roptat fusese ucis și noi încercam să-l împiedicăm pe ucigaș să scape. Ni se zisese că fiul cel mai mic al Doamnei Rasa, Nafai, era criminalul. Gaballufix raportase asta.

– Deci l-ai silit pe Gaballufix să pună degetul pe ecran? spuse Luet.

– El s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche: „Dar dacă cel care a lansat aceste acuzații false ar fi însuși criminalul?" Ei bine, era exact ceea ce unii dintre noi credeau deja – că Gaballufix îl acuza pe Nafai de moartea lui Roptat ca să-și acopere propria vinovăție. Și atunci acel soldat – cel pe care Zdorab îl numea Gaballufix – a pus degetul pe ecran și numele pe care mi l-a arătat computerul a fost Nafai.

– Ce ai făcut?

– Mi-am încălcat jurământul și ordinele. I-am șters imediat numele și l-am lăsat să treacă. L-am crezut... că era nevinovat. De moartea lui Roptat. Dar ieșirea lui din oraș a fost înregistrată, la fel faptul că eu l-am lăsat să plece știind cine era. Nu m-am gândit – plângerea inițială provenea de la Gaballufix, și iată-l pe trezorierul lui împreună cu băiatul. M-am gândit că Gaballufix nu avea ce să protesteze dacă omul ăla era implicat. Cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla era să-mi pierd postul.

– L-ai fi lăsat oricum să treacă, spuse Hushidh. Chiar dacă omul lui Gaballufix nu ar fi fost cu el.

Smelost o privi o clipă, apoi zâmbi discret.

– Eram un adept al lui Roptat. E o prostie să-ți închipui că fiul lui Wetchik l-ar fi asasinat.

– Nafai are doar paisprezece ani, zise Luet. E o prostie să-ți închipui că ar putea ucide pe cineva.

– Nu chiar. Pentru că la noi a ajuns vestea că a fost găsit corpul lui Gaballufix. Decapitat. Și îi lipseau hainele. Ce altceva să cred decât că Nafai a luat hainele de pe cadavru? Că aproape sigur Nafai și Zdorab îl omorâseră? Nafai e bine făcut pentru paisprezece ani, dacă asta e vârsta lui. Ca un bărbat. Ar fi fost în stare. Zdorab – puțin probabil, adăugă Smelost, și chicoti crispat. Nu prea mai contează acum dacă îmi pierd postul. Mă tem să nu fiu spânzurat drept complice la crimă pentru că l-am lăsat să scape. Așa că am venit aici.

– La văduva celui ucis? întrebă Luet.

– La mama presupusului criminal, spuse Hushidh, corectând-o. Omul acesta iubește Basilica.

– Așa este, făcu soldatul, și mă bucur că voi știți. Nu mi-am făcut datoria, dar am făcut ceea ce am crezut că e bine.

– Am nevoie de sfaturi, zise Rasa, uitându-se de la Luet la Hushidh și înapoi. Omul acesta, Smelost, a venit la mine să-l protejez pentru că mi-a salvat fiul. Între timp, fiul meu este numit criminal și acum cred că s-ar putea să fie într-adevăr vinovat. Eu nu sunt vizionară a apei. Nu sunt oracol. Ce e bine și drept? Ce vrea Sufletul Suprem? Voi trebuie să mă lămuriți. Trebuie să mă sfătuiți!

– Sufletul Suprem nu mi-a spus nimic, vorbi Luet. Știu doar ce-am aflat de la tine în seara asta.

– Cât despre oracol, adăugă Hushidh, eu văd doar că acest om iubește Basilica și că tu ești prinsă într-o rețea a dragostei care te pune față în față cu tine însăți. Tatăl fiicelor tale e mort și tu le iubești – și pe el, chiar și pe *el* îl iubești. Crezi că Nafai l-a ucis, dar pe fiul tău îl iubești și mai mult. De asemenea, îl respecți pe acest soldat și ai față de el o datorie de onoare. Mai presus de toate, iubești Basilica. Însă nu știi ce trebuie să faci pentru binele orașului tău.

– Îmi cunosc dilema, Shuya. Ieșirea din ea nu o cunosc.

– Ar fi trebuit să fug din oraș, zise Smelost. Am crezut că mă veți proteja. Vă știam ca mamă a lui Nafai, dar am uitat că sunteți văduva lui Gaballufix.

– Nu sunt văduva lui. Am lăsat contractul să expire cu ani în urmă. Îmi imaginez că de atunci s-a căsătorit de zeci de ori. Acum soțul meu este Wetchik. Sau mai degrabă bărbatul care a fost Wetchik și acum e un fugar fără casă al cărui fiu e posibil să fie ucigaș, spuse, zâmbind amar. N-am ce face în privința asta, dar *pe tine* te *pot* proteja, și am s-o fac.

– Ba nu poți, interveni Hushidh. Ești prea aproape de centrul tuturor enigmelor, mătușă Rasa. Consiliul Basilicăi te va asculta întotdeauna, dar nu vor apăra un soldat care și-a încălcat datoria, numai pe baza cuvântului tău. N-ar face decât să apăreți amândoi la fel de vinovați.

– Așa vorbește oracolul?

– Vorbește eleva ta, expunându-ți ceea ce ar trebui să știi și tu dacă nu ai fi atât de confuză.

O lacrimă apăru în ochiul Rasei și se rostogoli pe obraz.

– Ce-o să se întâmple? Ce-o să se întâmple acum cu orașul meu?

Luet nu o văzuse niciodată atât de speriată, atât de nesigură. Era un dascăl minunat, o femeie înțeleaptă și respectabilă; să fie una dintre nepoatele ei, una dintre elevele anume alese să trăiască în gospodăria ei, era lucrul cel mai lăudabil care i se putea întâmpla unei fete din Basilica, sau cel puțin așa crezuse Luet întotdeauna. Însă acum o vedea speriată și nesigură. Nu-și închipuise că așa ceva ar fi posibil.

– Wetchik – Volemak al meu – a spus că Sufletul Suprem îl conduce, rosti Rasa, scoțând cuvintele cu

amărăciune. Ce fel de conducere e asta? Oare i-a spus Sufletul Suprem să-i trimită pe băieții mei înapoi în oraș, unde n-a lipsit mult să fie omorâți? Sufletul Suprem l-a transformat pe fiul meu într-un criminal și un fugar? Ce face Sufletul Suprem? Cel mai probabil, nu există niciun Suflet Suprem. Gaballufix a avut dreptate – iubitul meu Volemak și-a pierdut mințile și fiii noștri au fost înghițiți în nebunia lui.

Luet ascultase destul.

– Să-ți fie rușine, zise.

– Taci, Lutya! strigă Hushidh.

– *Rușine,* mătușă Rasa, insistă Luet. Doar pentru că ție ți se pare înspăimântător și neclar nu înseamnă că Sufletul Suprem nu înțelege. Eu *știu* că Sufletul Suprem îl conduce pe Wetchik, și de asemenea pe Nafai. Toate astea se vor întoarce cumva spre binele Basilicăi.

– Aici greșești tu, spuse Rasa. Sufletul Suprem nu iubește în mod special Basilica. El veghează asupra întregii lumi. Dacă lumea întreagă va avea de câștigat din distrugerea Basilicăi? Din moartea băieților mei? Pentru Sufletul Suprem, orașe și oameni oarecare nu înseamnă nimic – tiparul țesut e mult mai extins.

– Atunci trebuie să ne plecăm în fața ei.

– Tu să te pleci în fața cui vrei. Eu nu mă supun Sufletului Suprem dacă îmi transformă fiii în ucigași și orașul în praf. Dacă asta pune la cale Sufletul Suprem, atunci eu și Sufletul Suprem suntem dușmani, mă înțelegi?

– Coboară vocea, mătușă Rasa, zise Hushidh. O să-i trezești pe cei mici.

Rasa tăcu pentru o clipă, apoi șopti:

– Am spus ce aveam de spus.

– Nu ești dușmanul Sufletului Suprem, rosti Luet. Te rog, așteaptă un timp. Lasă-mă să încerc să descopăr în toate astea dorința Sufletului Suprem. Pentru asta m-ai adus aici, nu-i așa? Să-ți dezvălui ce planuri are Sufletul Suprem.

– Da.

– Nu-i pot porunci Sufletului Suprem. Dar o să întreb. Așteaptă aici, și o să...

– Nu. Nu ai timp să cobori la apă.

– Nu la apă. În camera mea. Să dorm. Să visez. Să ascult voci, să caut o viziune. Dacă apare.

– Atunci grăbește-te. Avem cam o oră înainte de a fi nevoită să fac ceva – din ce în ce mai mulți oameni vor veni aici, iar eu va trebui să *acționez*.

– Nu-i pot porunci Sufletului Suprem, repetă Luet.

– Iar Sufletul Suprem își are propriul program. Nu îl urmează pe al tău.

Kokor se duse la ascunzătoarea favorită a lui Sevet, unde își aducea amanții departe de ochii lui Vas, dar nu era acolo.

– Nu mai vine pe aici, îi spuse Iliva, prietena lui Sevet. Nici prin alte locuri din Dauberville. Poate că e fidelă!

Apoi Iliva râse și îi ură noapte bună.

Deci până la urmă nu reușise să dea buzna. Era atât de dezamăgitor.

De ce să fi găsit Sevet o nouă ascunzătoare? Începuse s-o caute Vas, soțul ei? Era mult prea demn pentru așa ceva! Însă rămânea faptul că își abandonase vechile locuri, chiar dacă Iliva și alte prietene ale ei ar fi continuat cu bucurie s-o adăpostească.

Asta însemna doar un singur lucru. Își găsise un nou iubit, o relație adevărată, nu doar o întâlnire rapidă, și că era cineva atât de important în oraș încât fuseseră nevoiți să-și găsească ascunzători noi pentru amorul lor, pentru că, dacă s-ar fi aflat, scandalul ar fi ajuns cu siguranță la urechile lui Vas.

Delicios, se gândi Kokor. Încercă să-și imagineze cine-o fi, care dintre cei mai cunoscuți bărbați din oraș ar fi cucerit inima lui Sevet. Bineînțeles, trebuia să fie unul căsătorit; dacă nu era însurat cu o femeie din Basilica, niciun bărbat nu avea dreptul să petreacă fie și o singură noapte în oraș. Așadar, când avea să-i descopere în cele din urmă secretul, scandalul ar fi fost într-adevăr grozav, căci ar fi existat și o soție rănită care s-o facă pe Sevet să pară și mai târfă.

Iar eu *voi povesti,* se gândi Kokor. Pentru că a ascuns relația de mine și nu mi-a spus, nu am nicio obligație să-i păstrez secretul. Nu a avut încredere în mine, deci de ce m-aș dovedi demnă de încredere?

Bineînțeles, n-ar povesti *ea însăși.* Dar cunoștea câțiva satiriști în Teatrul Liber care ar fi fost încântați să afle, pentru a fi primii care să-i înțepe pe dulcea Sevet și pe iubitul ei într-o piesă. Iar prețul pe care l-ar cere pentru poveste n-ar fi mare – doar ocazia

de a juca rolul lui Sevet. Asta ar pune rapid capăt amenințării lui Tumannu cu subminarea carierei.

O să reușesc să imit glasul lui Sevet, se gândi Kokor, și să-mi bat joc de modul ei de a cânta. Nimeni nu se poate apropia mai mult decât mine de vocea ei. Nimeni nu-i cunoaşte mai bine ca mine imperfecțiunile. Va regreta că și-a ascuns secretele de mine! Iar eu voi fi mascată atunci când o să-i joc rolul şi voi nega totul, chiar dacă Mama însăși mă va pune să jur pe Sufletul Suprem, voi nega. Sevet nu e singura care știe cum să păstreze un secret.

Era târziu, cu numai câteva ore înaintea zorilor, dar ultimele comedii nu aveau să se termine decât peste încă vreo oră. Dacă se grăbea înapoi la teatru, probabil ar reuși să se întoarcă pe scenă cel puțin pentru final. Dar nu se putea convinge să interpreteze momentul din fața lui Tumannu – să-și ceară iertare, să jure că nu va mai pleca niciodată în timpul unei piese, să plângă. Era prea solicitant. O fiică a lui Gaballufix nu trebuia să se înjosească în fața unui amărât de director de teatru!

Numai că el e mort acum, ce mai contează dacă sunt fiica lui sau nu? Gândul o umplu de tristețe. Se întrebă dacă acel Rash avusese dreptate, dacă Tata i-ar lăsa destui bani ca să fie foarte bogată și să-și cumpere propriul teatru. Ar fi drăguț, nu-i așa? Asta ar rezolva totul. Desigur, sora ei ar avea la fel de mulți bani și probabil și-ar cumpăra și ea un teatru, numai ca s-o eclipseze ca de obicei și să-i fure orice șansă la glorie, dar Kokor s-ar dovedi pur și simplu un organizator

mai bun şi ar face praf jalnica imitaţie de teatru a lui Sevet, iar când va da faliment *toată* moştenirea îi va fi pierdută, în timp ce Kokor va deveni o figură reprezentativă a teatrului basilican, apoi va sosi şi ziua în care Sevet va veni la ea s-o implore să-i dea un rol principal într-una dintre piesele ei, şi îşi va îmbrăţişa plângând sora şi va spune: „O, draga mea surioară, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să aduc pe scenă jocul tău, dar am responsabilităţi faţă de acţionarii mei, iubito, şi nu pot să le risc banii într-un spectacol în care să joace o cântăreaţă căreia categoric *i-a trecut timpul.*"

Oh, ce vis minunat! Nu conta că Sevet era doar cu un an mai mare – pentru Kokor era o diferenţă suficientă. Poate că Sevet era *acum* în faţă, dar în curând tinereţea va fi mai importantă pentru ei decât vârsta, şi atunci Kokor va fi în avantaj. Tinereţea şi frumuseţea – va avea întotdeauna mai mult decât Sevet. Şi era la fel de talentată ca ea.

Ajunse acasă, micul apartament pe care ea şi Obring îl închiriaseră în Hill Town. Era modest, dar decorat cu un gust desăvârşit. Cel puţin atâta lucru învăţase de la mătuşa Dhelembuvex – mama soţului ei – că e mai bine să ai o casă mică perfect finisată decât una mare prost amenajată. „O femeie trebuie să se prezinte în culmea perfecţiunii", spunea întotdeauna mătuşica Dhel. Kokor exprimase acest lucru mult mai bine într-un aforism pe care îl publicase pe când avea doar cincisprezece ani, înainte să se mărite cu Obring şi să plece din casa Mamei:

Un boboc perfect, cu o culoare subtilă și un parfum delicat, este mai binevenit decât o floare ostentativă, care strigă cerând atenția, dar nu are nimic de arătat în afară de ceea ce poate fi văzut de la o primă privire și mirosit de la o primă adulmecare.

Kokor fusese extrem de mândră de felul cum se exprimase despre bobocul perfect în cuvinte puține și simple, în timp ce la floarea ostentativă erau multe și ezitante. Dar, spre dezamăgirea ei, niciun autor cunoscut nu compusese o arie bazată pe aforism, iar cei tineri care veniseră la ea cu melodiile lor erau toți niște aspiranți lipsiți de talent care habar n-aveau să creeze un cântec potrivit unei voci ca a ei. Nici măcar nu se culcase cu vreunul dintre ei, numai cu unul care fusese timid și dulce. Ah, în întuneric era un tigru! Îl păstrase timp de trei zile, dar *insistase* să-i cânte melodiile lui, așa că îl alungase.

Oare cum îl chema?

Era pe punctul de a-și aduce aminte când intră în casă și auzi un strigăt ciudat venind din camera din spate. Ca babuinii care trăiau dincolo de Micul Lac, cu sunetele lor ca niște claxoane gâfâite când discutau unii cu alții în limbajul lor inexistent. „O. Huu. O-oo. Huuu."

Numai că, nu-i așa, nu erau babuini. Iar sunetul venea din dormitorul la care se ajungea pe scara în spirală, razele lunii prin fereastra din acoperiș luminau drumul și porni grăbită, urcând treptele în vârful degetelor, tiptil, căci știa că o să-l prindă pe soțul ei, Obring, cu vreo curvă de-a lui *în patul lui Kokor*,

și asta era de neconceput, o încălcare a oricăror limite ale decenței, chiar nu avea nici urmă de respect pentru ea? *Ea* nu-și aducea niciodată amanții acasă, nu? Nu ajungeau să transpire în așternuturile *ei*, nu? Sincer, ar fi o scenă măreață de mândrie rănită s-o arunce pe micuța târfuliță afară din casă *în pielea goală!* Va trebui să se ducă acasă goală și apoi Kokor o să vadă cum Obring își cere scuze și cum se împacă cu ea, toate jurămintele și implorările și tânguielile, dar acum nu mai exista îndoială, ea *nu* își va mai reînnoi contractul cu el după ce va expira, iar el va afla ce pățește un bărbat care îi aruncă în față infidelitatea.

În dormitorul luminat de lună, îl găsi pe Obring angajat exact în activitatea la care se aștepta. Nu-i vedea fața, nici pe a femeii căreia îi oferea o asemenea companie viguroasă, dar nu avea nevoie de lumina zilei sau de o lupă ca să-și dea seama ce însemna totul.

– Dezgustător, rosti.

Se întâmplă exact așa cum spera. Evident, nu o auziseră urcând scările, iar sunetul vocii ei îl făcu pe Obring să încremenească. Pentru un moment, rămase nemișcat. Apoi întoarse capul, uitându-se îndurerat la ea peste umăr și arătând ca un tâmpit.

– Kyoka, făcu. Ai venit devreme acasă.

– Ar fi trebuit să știu, zise femeia din pat.

Fața ei era încă ascunsă după spatele gol al bărbatului, dar Kokor recunoscu vocea imediat.

– Spectacolul tău e atât de prost încât a trebuit să fie oprit la mijlocul reprezentației.

Abia dacă remarcă insulta, abia dacă observă că în tonul lui Sevet nu era nicio urmă de jenă. Tot ce-i umbla prin cap era: De asta a trebuit să-şi găsească o nouă ascunzătoare, nu pentru că iubitul ei era cineva celebru, ci ca să ascundă adevărul *de mine.*

– Sute de fani în fiecare noapte ar fi bucuroşi de o *yibattsa* cu tine, şopti Kokor. Dar tu a trebuit să-l ai pe soţul meu.

– Oh, n-o lua aşa personal, spuse Sevet, ridicându-se în coate.

Sânii îi atârnau pe laterale. Lui Kokor îi plăcea să vadă cât de lăsaţi îi avea, cum la nouăsprezece ani era clar mai bătrână şi mai *grasă* decât ea. Totuşi, Obring dorise *acel* corp, se folosise de el în acelaşi pat în care dormise atâtea nopţi alături de corpul perfect al lui Kokor. Cum putea să fie excitat de un asemenea trup, după ce o văzuse pe Kokor ieşind din baie în atâtea dimineţi?

– Tu nu-l foloseai, şi el e aşa de dulce. Dacă te-ai fi ostenit să-l satisfaci nu s-ar mai fi uitat la *mine.*

– Îmi pare rău, murmură Obring. N-am vrut.

Era scandalos, se purta ca un copil mic, iar Kokor nu-şi mai putu stăpâni furia. Şi totuşi o făcu. O păstră în ea, ca o furtună într-o sticlă.

– A fost un accident? şopti ea. Te-ai împiedicat şi ai căzut, ţi s-au rupt hainele şi s-a întâmplat să cazi peste sora mea?

– Am... am tot vrut să-i pun capăt, în toate lunile astea...

– Luni, şuieră Kokor.

– Nu mai spune nimic, cățeluș, zise Sevet. Nu faci decât să înrăutățești situația.

– Îi spui „cățeluș"?

Era cuvântul folosit de fetele care deveneau pentru prima dată femei pentru a-i descrie pe adolescenții care salivau după ele.

– Era așa de dornic, răspunse, strecurându-se de sub el. Nu m-am putut opri să nu-i spun așa, iar lui îi place.

Bărbatul se întoarse, așezat pe pat cu o expresie jalnică. Nu făcu nicio încercare să se acopere; era evident că pentru seara aceea își pierduse tot interesul pentru amor.

– Nu-ți face griji, Obring, rosti Sevet.

Stătea în picioare lângă pat, aplecându-se să-și ridice hainele de pe podea.

– Tot o să-ți reînnoiască contractul. Despre povestea *asta* sigur n-o să vrea să vorbească lumea, așadar o să-ți reînnoiască contractul de câte ori o să vrei, numai ca să te împiedice să vorbești.

Kokor se uita cum se revărsa burta surorii ei, cum îi atârnau sânii când se apleca. Și totuși *ea* îi luase soțul. După toate celelalte, trebuia să aibă și *asta*. Era insuportabil.

– Cântă-mi, șopti ea.

– Ce-ai spus? întrebă Sevet, întorcându-se spre ea și ținându-și rochia în față.

– Cântă-mi un cântec, *davalka* ce ești, cu vocea aia frumoasă a ta.

Sevet se holbă la Kokor și expresia de amuzament plictisit îi părăsi chipul.

– N-am de gând să cânt acum, prostuțo.

– Nu pentru mine. Pentru Tata.

– Ce-i *cu* Tata?

Fața surorii ei se contorsionă într-o expresie de simpatie batjocoritoare și pufni.

– O, micuța Kyoka are de gând să mă părăsească? O să râdă. Apoi o să-l ia pe Obring să bea ceva împreună!

– Un *cântec funebru* pentru Tata.

– Funebru?

Acum Sevet părea confuză. Îngrijorată.

– În timp ce tu erai aici, frecându-l pe soțul surorii tale, cineva îl omora pe tata. Dacă ai fi om, ți-ar păsa. Chiar și babuinii își plâng morții.

– N-am știut. De unde era să știu?

– Te-am căutat. Să-ți spun. Dar tu nu erai în niciunul dintre locurile pe care le știam. Mi-am abandonat piesa, *mi-am pierdut slujba* căutându-te să-ți spun, și uite unde erai tu și ce făceai.

– Ești o mincinoasă. De ce aș crede una ca asta?

– Eu n-am făcut-o niciodată cu Vas. Nici chiar atunci când m-a implorat.

– Nu ți-a cerut-o niciodată. Nu cred minciunile tale.

– Mi-a spus că măcar o dată ar vrea o femeie cu adevărat frumoasă. O femeie al cărei trup să fie tânăr, suplu și dulce. Dar eu am refuzat pentru că îmi erai soră.

– Minți. Nu ți-a cerut-o niciodată.

– Poate că mint. Dar el *mi-a cerut-o.*

– Nu *Vas,* făcu Sevet.

– Vas, cu aluniţa aia mare de pe interiorul coapsei. L-am refuzat fiindcă erai sora mea.

– Minţi şi despre Tata.

– Înecat în propriul lui sânge. Ucis în stradă. Nu e o noapte prea bună pentru iubitoarea noastră familie. Tata mort. Eu înşelată. Şi tu...

– Nu te apropia de mine.

– Cântă pentru el, insistă Kokor.

– La înmormântare, *dacă* nu mă minţi.

– Cântă *acum.*

– *Găinuşo, răţuşco,* n-o să cânt niciodată la porunca *ta.*

Acuzaţia că măcăne, cotcodăceşte, în loc să cânte era o veche tachinare între ele, nu însemna mare lucru. Dispreţul din glasul lui Sevet, scârba fu cea care ajunse la sufletul ei. O umplu, o copleşi, era mai mult decât putea suporta. Nu mai reuşi să stăpânească nicio secundă furtuna care o sfâşia.

– Aşa e! răcni. La porunca mea, n-o să mai cânţi *niciodată!*

Ţâşni ca o pisică, numai că nu cu gheara, ci cu pumnul. Sevet ridică mâinile să-şi protejeze faţa. Dar Kokor nu intenţiona să lase urme pe faţa surorii sale. Nu faţa ei o ura. Nu, pumnul ei lovi exact acolo unde ţintise, sub bărbie, în gât, unde laringele era ascuns sub carnea amplă, acolo unde se năştea vocea.

Sevet nu scoase niciun sunet, deşi forţa loviturii o răsturnase pe spate. Căzu ţinându-se de gât; se

zvârcolea pe podea, înecându-se. Obring țipă și se repezi la ea, îngenunchind alături.

– Sevet! strigă. Sevet, ești teafără?

Dar singurul ei răspuns fu să bolborosească și să scuipe, apoi să se sufoce și să tușească. Sânge. Propriul ei sânge. Kokor îl vedea pe mâinile ei, pe coapsele lui Obring, care îi luase capul în poală când îngenunchease lângă ea. Lucea negru în lumina lunii, sângele din gâtul ei. Îi simți gustul în gură, Sevet? Îl simți pe pielea ta, Obring? Sângele ei, ca darul unei virgine, darul meu pentru voi amândoi.

Tânăra scotea niște sunete oribile de strangulare.

– Apă, zise Obring. Un pahar cu apă, Kyoka – să-și spele gura. Sângerează, nu vezi? Ce i-ai făcut!

Se duse la chiuvetă – chiuveta ei –, luă un pahar – paharul ei – și i-l aduse, plin cu apă, bărbatului, care i-l luă din mână și încercă să toarne puțin în gura lui Sevet. Dar ea se înecă și scuipă, gâfâind în căutarea aerului, strangulată de sângele care îi curgea pe interiorul gâtului.

– Un doctor! țipă Obring. Cheamă un doctor – Bustiya de alături e doctor, ea o să vină.

– Ajutor, șopti Kokor. Vino repede. Ajutor.

Vorbea atât de încet încât aproape că nici ea nu se auzea.

Obring se ridică de pe podea și o privi furios.

– Să n-o atingi, spuse. Mă duc eu după medic.

Ieși îndrăzneț din cameră. Câtă forță avea acum. Gol ca un zeu mitic, ca picturile înfățișându-l pe Împăratul Gorayni – imaginea masculinității –, așa era

când dispăru în noapte să caute un doctor care să o salveze pe doamna lui.

Kokor privi degetele lui Sevet zgâriind podeaua, rupându-și pielea din jurul gâtului, ca și cum ar fi vrut să-și deschidă acolo o gaură prin care să respire. Ochii i se bulbucau și sângele îi curgea din gură pe podea.

– Aveai totul, zise. Absolut totul. Dar nici *pe el* nu mi l-ai putut lăsa mie.

Sevet bolborosi ceva. Ochii ei o fixau pe Kokor în agonie și teroare.

– N-o să mori. Eu nu sunt o criminală. Eu nu sunt o *trădătoare.*

Atunci îi trecu prin minte că *ar fi posibil* să moară. Cu atât de mult sânge în gât s-ar putea îneca. Iar ea ar fi responsabilă.

– Nu mă va acuza nimeni. Tata a murit în seara asta și eu am venit acasă și te-am găsit cu soțul meu, apoi ți-ai bătut joc de mine – nimeni nu m-ar acuza. Am doar optsprezece ani, sunt doar *o fetiță.* Și, oricum, a fost un accident. Am vrut să-ți scot ochii, dar am ratat, asta-i tot.

Sevet se sufocă. Vomă pe podea. Mirosea îngrozitor. Făcea așa o mizerie – totul avea să rămână pătat, iar mirosul n-avea să dispară niciodată. Și dacă murea vina ar fi fost a lui Kokor. Asta va fi răzbunarea lui Sevet, pata care nu se va șterge niciodată. Modul lui Sevet de a fi chit, ea să moară, iar Kokor să rămână pentru totdeauna o criminală.

Ei bine, o să-ți arăt eu, gândi. N-o să te las să mori. De fapt, *o să-ți salvez viața.*

Astfel că atunci când Obring se întoarse cu medicul, o găsiră în genunchi asupra surorii ei, făcându-i respirație gură la gură. Obring o trase într-o parte ca s-o lase pe doctoriță să se ocupe. Când Bustiya introduse tubul pe gâtul lui Sevet și fața acesteia deveni un rictus tăcut și agonizant, bărbatul mirosi sângele și voma și văzu că fața și rochia lui Kokor erau mânjite cu amândouă. Îi șopti:

– Tu chiar o iubești. N-ai putut s-o lași să moară.

Atunci se agăță de el, suspinând.

– Nu reușesc să dorm, făcu Luet, nenorocită. Cum să visez dacă nu adorm?

– Nu contează, zise Rasa. Știu ce avem de făcut. Nu e nevoie să ne spună Sufletul Suprem. Smelost o să părăsească Basilica, pentru că Hushidh are dreptate, acum nu-l putem proteja.

– Nu plec, vorbi el. M-am hotărât. Ăsta este orașul meu, și o să înfrunt consecințele a ceea ce am făcut.

– Iubești Basilica? Atunci nu le oferi oamenilor lui Gaballufix un țap ispășitor pentru toate. Nu le da ocazia să te aducă la proces și să se folosească de asta ca să preia controlul asupra gărzilor, iar soldații lui mascați să devină *singura* autoritate din oraș.

Smelost se uită o clipă la ea cu dușmănie, apoi aprobă din cap.

– Înțeleg, zise. De dragul Basilicăi o să plec.

– Unde? întrebă Hushidh. Unde să-l trimiți?

– La Gorayni, desigur, răspunse Rasa. O să-ți dau suficiente provizii și bani ca să ajungi în nord, la

Gorayni. Și o scrisoare care să explice cum l-ai salvat pe omul care... pe omul care l-a omorât pe Gaballufix. O să înțeleagă ce înseamnă asta – probabil au spioni care i-au informat că Gabya încerca să împingă Basilica într-o alianță cu Potokgavan. Poate Roptat avea legături cu ei.

– Nu! strigă Smelost. Roptat n-a fost trădător!

– Nu, bineînțeles că nu a fost, îl îmbună ea. Ideea e că Gabya era dușmanul lor, iar asta te face pe tine prietenul lor. Cel puțin atâta pot să facă, să te adăpostească.

– Cât timp trebuie să stau departe? Aici este femeia pe care o iubesc. Am un fiu.

– Nu prea mult. Gabya dispărând, tumultul o să se stingă repede. El îl provoca, acum o să avem pace din nou. Să mă ierte Sufletul Suprem că spun asta, dar, dacă Nafai l-a ucis, atunci poate că a făcut un lucru bun, cel puțin pentru Basilica.

Se auzi o bătaie puternică în ușă.

– Deja! tresări Rasa.

– N-au cum să știe că sunt aici, zise Smelost.

– Shuya, du-l în bucătărie și aprovizionează-l. O să-i întârzii la ușă cât mai mult. Luet, ajut-o pe sora ta.

Dar la ușă nu erau soldații Palwashantu sau gărzile orașului, nici vreo altă autoritate. Era Vas, soțul lui Sevet.

– Regret să te deranjez la ora asta.

– Pe mine și pe toată casa, replică ea. Am aflat deja că tatăl lui Sevet e mort, dar știu că ai avut intenții bune venind...

– E mort? Gaballufix? Atunci asta o fi explicând... Ba nu, nu explică nimic.

Părea înspăimântat și supărat. Rasa nu-l mai văzuse niciodată așa.

– Atunci ce s-a întâmplat? Dacă nu știai că Gabya e mort, de ce ești aici?

– Una dintre vecinele lui Kokor a venit să mă cheme. E vorba de Sevet. A fost lovită în gât – aproape că a murit. O rană foarte gravă. M-am gândit că vrei să vii cu mine.

– Ai *lăsat-o?* Ca să vii la mine?

– Nu am fost cu ea. E acasă la Kokor.

– Ce să caute Sevya acolo?

O servitoare o ajuta deja pe Rasa să-și pună pelerina, ca să iasă.

– Kokor juca în seara asta, nu-i așa? O piesă nouă.

– Sevya era cu Obring, zise Vas, și o conduse afară pe verandă, după care servitoarea închise ușa în urma lor. De asta a lovit-o Kyoka.

– Kyoka a lovit-o în... *Kyoka?*

– I-a găsit împreună. Cel puțin asta e povestea pe care mi-a spus-o vecina. Obring s-a dus după doctor în pielea goală, iar Sevya era dezbrăcată atunci când s-au întors. Kyoka îi făcea respirație gură la gură ca s-o salveze. Acum i-au băgat un tub pe gât și respiră, n-o să moară. Asta e tot ce-am aflat de la vecină.

– Că Sevet trăiește, zise Rasa amar, și cine era în pielea goală.

– Gâtul ei. Ar fi fost mai amabil din partea lui Kokor s-o omoare pur și simplu, dacă asta o s-o coste pe Sevet vocea.

– Biata Sevya.

Pe străzi mărșăluiau soldați, dar Rasa nu le dădu atenție și – poate pentru că Vas și Rasa păreau atât de hotărâți și grăbiți – soldații nu făcură nicio încercare să-i oprească.

– Să-și piardă și tatăl, și vocea în aceeași noapte.

– Toți am pierdut ceva în noaptea asta, nu? rosti Vas cu amărăciune.

– Nu era vorba de *tine*. Cred că Sevet te iubește cu adevărat, în felul ei.

– Știu – se urăsc una pe alta atât de mult, încât ar face orice ca să se rănească. Dar credeam că lucrurile merg spre bine.

– Poate că așa o să fie acum. Mai rău nu-i posibil.

– Și Kyoka a încercat. Am refuzat-o în amândouă dățile. De ce Obring n-o fi avut și el atâta minte încât s-o refuze pe Sevet?

– Minte are. Îi lipsește puterea.

Acasă la Kokor scena era emoționantă. Cineva făcuse curat. Patul nu mai era șifonat de dragoste, ci neted, cu excepția locului unde zăcea Sevet, sfioasă, în una dintre cele mai modeste cămăși de noapte ale surorii ei. Obring reușise și el să se îmbrace și acum stătea în genunchi într-un colț, alinând-o pe soția lui, care plângea. Doctorița o întâmpină pe Rasa în ușa camerei.

– I-am drenat tot sângele din plămâni. Nu mai e în pericol de moarte, dar deocamdată trebuie să respire prin tub. O s-o vadă în curând un specialist. Poate că rana o să se vindece fără urmări. Poate cariera ei nu e terminată.

Rasa se așeză pe pat alături de fiica ei și îi luă mâna. Mirosul de vomă încă se simțea în aer, chiar dacă podeaua era udă de la spălat.

– Ei bine, Sevya, șopti Rasa, ai câștigat sau ai pierdut runda asta?

O lacrimă se strecură printre pleoapele tinerei.

În cealaltă parte a camerei, Vas stătea lângă Obring și Kokor. Fața lui era roșie de... furie oare? Sau era rumen din cauza efortului mersului?

– Obring, rosti Vas, ticălos mizerabil. Numai un prost se pișă în supa fratelui său.

Obring ridică ochii spre el, cu fața trasă, apoi privi înapoi spre soția lui, care plângea și mai tare. Rasa o cunoștea destul de bine pe Kokor ca să știe că deși lacrimile erau sincere, încerca să atragă cât mai multă simpatie posibil. Ea nu mai avea aproape deloc ce să-i ofere. Era foarte conștientă cât de puțin le păsa fiicelor ei de clauza de exclusivitate din contractul de căsătorie, și nu avea nicio simpatie pentru oamenii lipsiți de credință care se simțeau lezați descoperind că și partenerii lor erau necredincioși.

Sevet era cea care suferea, nu Kokor. Rasa nu putea fi distrasă de la nevoile lui Sevet doar pentru că Kokor făcea zgomot și Sevet tăcea.

– Sunt alături de tine, draga mea fiică. Nu e sfârșitul lumii. Trăiești, iar soțul tău te iubește. Hai să fie asta muzica ta o vreme.

Sevet îi strânse mâna, respirând superficial și întretăiat.

Rasa se întoarse către doctoriță:

– I s-a spus despre tatăl ei?

– Știe, zise Obring. Kyoka ne-a înștiințat.

– Slavă Sufletului Suprem că nu avem decât o singură înmormântare.

– Kyoka i-a salvat viața surorii sale, adăugă bărbatul. A ajutat-o să respire.

Ba nu, *eu* am făcut-o să respire, gândi Rasa. I-am dat viață, dar din păcate nu am putut să-i dau și decență sau bun-simț. Nici s-o țin departe de așternuturile surorii sale, sau de soțul surorii sale. Dar eu am făcut-o să respire, și probabil acum o să învețe ceva din suferința asta. Compasiunea, poate. Sau cel puțin înfrânarea. Ceva care să aducă și ceva bun. Ceva care s-o facă să devină fiica *mea*, nu a lui Gaballufix, așa cum au fost amândouă până acum.

Fă să fie totul bine, se rugă ea în tăcere. Apoi se întrebă cui se ruga. Sufletului Suprem, al cărei amestec provocase atât de multe alte probleme? De la *ea* n-o să obțin ajutor, se gândi Rasa. Acum sunt singură, trebuie să-mi îndrum familia și urbea prin zilele teribile care vor urma. Nu am putere sau autoritate asupra niciuneia, numai forța care vine din dragoste și înțelepciune. Dragostea o am. Dacă aș fi sigură că am și înțelepciunea necesară.

2

OPORTUNITATEA

Visul vizionarei în ape

Luet nu mai încercase niciodată un vis de urgență, deci nu-i trecuse prin minte că nu se putea să se culce și să viseze doar pentru că așa voia. Ba dimpotrivă – sentimentul urgenței o ținea trează și făcea să-i fie imposibil să viseze. Era supărată și rușinată că nu reușise să afle nimic de la Sufletul Suprem înainte ca mătușa Rasa să trebuiască să decidă cum să procedeze cu soldatul acela, Smelost. Și mai rău era că, deși Sufletul Suprem nu-i spusese nimic, ea era convinsă că a-l trimite pe Smelost la Gorayni era o greșeală. Părea prea simplu să crezi că dacă Gaballufix le fusese dușman, automat îl vor primi cu brațele deschise pe dușmanul lui Gaballufix și-i vor oferi adăpost.

Voise să vorbească pe față: „Mătușă Rasa, Goraynii nu sunt neapărat prietenii noștri.“ Poate chiar ar fi rostit, dar Rasa se grăbise să plece din casă împreună cu Vas și nu mai era nimic de făcut decât să se uite cum Smelost aduna hrana și proviziile pe care i le aduseseră servitoarele și apoi dispărea pe ușa din spate.

De ce nu se gândise Rasa o secundă mai mult? N-ar fi fost mai bine să-l trimită pe Smelost în deșert, să i se alăture lui Wetchik? Dar el nu mai deținea titlul, nu-i așa? Nu mai era decât Volemak, omul care *fusese* Wetchik până când Gaballufix îl deposedase de titlu – când se întâmplase? – abia ieri. Doar Volemak – însă Luet știa că el, dintre toate personalitățile Basilicăi, era singurul care făcea parte din planurile Sufletului Suprem.

Sufletul Suprem stârnise toate problemele astea dându-i lui viziunea cu Basilica în flăcări. Îl avertizase că o alianță cu Potokgavan ar duce la distrugerea orașului. Nu promisese că Goraynii le vor fi *prieteni.* Din ceea ce știa Luet despre ei – Capetele Ude, cum erau numiți, din cauza părului uns cu uleiuri –, era o idee proastă să-l trimită pe Smelost să ceară azil. Goraynii și-ar face o impresie greșită. Ar crede că aliații lor nu sunt în siguranță în Basilica. Numai să nu-i ispitească să facă exact ceea ce toată lumea voia să-i împiedice – să invadeze și să cucerească orașul.

Nu, era clar o greșeală să-l trimită pe soldat acolo. Dar, întrucât Luet nu ajunsese la această concluzie ca vizionară în ape, ci mai degrabă prin propriul ei raționament, nimeni nu ar fi ascultat-o. Ea era un

copil, cu excepția momentelor când Sufletul Suprem era în ea, și astfel se bucura de respect numai când nu era ea însăși. Asta o înfuria, dar ce să facă decât să spere că se înșela în privința lui Smelost și a Goraynilor, și să aștepte cu nerăbdare până când avea să devină pe deplin femeie?

Ceea ce o îngrijora și mai mult era improbabilitatea ca Rasa să ajungă la o concluzie atât de greșită. Părea să acționeze din teamă, fără să se gândească. Și dacă judecata îi era încețoșată, atunci pe ce să mai conteze Luet?

Vreau să discut cu cineva, se gândi. Nu cu sora ei, Hushidh – draga de Shuya era foarte inteligentă și amabilă și ar fi ascultat-o, dar pe ea pur și simplu n-o interesa nimic în afară de Basilica. Asta era problema ei, fiind oracol. Trăia continuu conștientă de toate conexiunile și relațiile dintre oamenii din jurul ei. Firește acest simț al rețelei era cel mai important lucru în viața ei, și urmărea oamenii legându-se și dezlegându-se unii de alții, formând comunități și dizolvându-le. Dincolo de toate astea, era puternic conștientă de țesătura Basilicăi înseși. Ea iubea orașul – dar îl cunoștea atât de bine, se concentra asupra lui atât de îndeaproape, încât pur și simplu nu avea idee despre relațiile lui cu lumea exterioară. Asemenea relații erau prea largi și impersonale.

Luet încercase chiar să discute asta cu ea, dar Hushidh adormise aproape imediat. Nu prea o putea condamna. La urma urmelor, era aproape dimineața,

și ele săriseră peste ore de somn în cursul nopții. Ar fi trebuit să doarmă și ea.

Dacă aș reuși să stau de vorbă cu Nafai sau cu Issib. În special cu Nafai – *el* poate vorbi cu Sufletul Suprem când e treaz. N-o fi având viziunile pe care le am eu, n-o fi văzând cu profunzimea și limpezimea unei vizionare în ape, dar obține *răspunsuri.* Răspunsuri simple, practice. Și nu e necesar să doarmă ca să le obțină. Dacă ar fi aici... Însă Sufletul Suprem îl trimisese pe el, pe tatăl lui și pe toți frații departe în deșert. Categoric, acolo ar trebui să fie și Smelost. Alături de Nafai. Dacă ar ști cineva unde se află.

Într-un târziu, gândurile frenetice ale lui Luet se transformară în haosul somnului, și din somnul ei intermitent răsări un vis, un vis pe care ea să și-l aducă aminte, căci venea din afara ei și avea un înțeles mai presus de sclipirile aleatoare ale creierului ei în timpul somnului.

– Trezește-te, zise Hushidh.

– *Sunt* trează, mormăi Luet.

– Am mai auzit asta de două ori, Lutya, și de fiecare dată ai continuat să dormi. E dimineață și lucrurile stau mai rău decât ne-am închipuit.

– Dacă mă întâmpini așa de fiecare dată când mă trezesc nu-i de mirare că mă întorc la somn.

– Ai dormit destul, spuse Hushidh, apoi începu să-i povestească tot ce se petrecuse în casa lui Kokor noaptea trecută.

Lui Luet nu-i venea să creadă că asemenea lucruri se puteau întâmpla în realitate – darămite cuiva legat de familia Rasei. Și totuși nu era un simplu zvon.

– De asta Vas a luat-o cu el pe mătușa, făcu ea.

– Ce minte strălucită ai tu dimineața.

Gândurile i se mișcau atât de leneș, încât îi luă câteva secunde să-și dea seama că era ironizată.

– Visam, zise ca să-și explice stupiditatea.

Dar pe Hushidh nu o interesa visul.

– Pentru săraca mătușă Rasa coșmarul începe când se trezește.

Luet încercă să găsească partea bună.

– Cel puțin are mângâierea să știe că Sevet și Kokor au fost date în grija mătușii Dhelembuvex – n-o să se răsfrângă asupra casei ei...

– N-o să se răsfrângă! Sunt *fiicele* ei, Lutya. Iar mătușa Dhel a fost aici cu ele cât au crescut. Nu are nimic de-a face cu felul în care au fost educate. Asta înseamnă să fie din stirpea lui Gaballufix. Ce ironie grozavă, în noaptea în care el a murit, una dintre fiicele lui o doboară pe cealaltă cu o lovitură în gât.

– O dulce bunătate se revarsă cu fiecare cuvânt de pe buzele tale, Shuya.

Hushidh se uită urât la ea.

– Nici tu nu le-ai iubit vreodată pe fiicele mătușii Rasa, așa că nu face pe neprihănita cu mine.

Adevărul era că pe Luet nu prea o interesau fiicele mătușii. Fusese prea mică să-i pese atunci când ele locuiau cu Rasa. Dar Hushidh, fiind mai în vârstă, își amintea clar ce însemnase ca ele să fie în casă tot

timpul, cu Kokor luând încă lecții, și ambele înconjurate de petițori. Îi plăcea să glumească spunând că nivelul feromonilor nu putea fi mai ridicat nici într-un bordel, însă sila ei față de Sevet și Kokor nu avea nimic de-a face cu atracția bărbaților pentru ele. Era vorba despre gelozia lor plină de răutate față de orice fată care câștiga dragostea și respectul Rasei. Ea nu era o rivală pentru ele și totuși amândouă o persecutau fără milă, sâcâind-o ori de câte ori profesoarele nu puteau auzi, până ce o făcuseră să devină o fantomă în casă, ascunzându-se înaintea lecțiilor și fugind după aceea, evitând mesele, ocolind toate petrecerile și distracțiile; din fericire, Kokor și Sevet se măritaseră de timpuriu – paisprezece, respectiv cincisprezece ani – și se mutaseră. Sevet era încă de pe atunci o cântăreață cunoscută, iar exercițiile ei – și ale lui Kokor – umpluseră locuința ca niște triluri de păsări. Dar nici ea, nici Kokor nu aduseseră adevărata muzică în casa Rasei. Mai degrabă muzica revenise atunci când ele plecaseră. Hushidh rămăsese tăcută și timidă cu oricine în afară de Luet. Așadar, sigur că pe ea o interesa mai mult când fiicele Rasei jucau vreo tragedie amară. Lui Luet îi păsa doar fiindcă o întrista pe mătușa Rasa.

– Shuya, nu-i decât un scandal. Ce se spune despre soldatul acela? Și despre moartea lui Gaballufix?

Hushidh își coborî privirea în poală. Știa că de fapt Luet o mustra deoarece acordase o prioritate nemeritată unor probleme vulgare; dar acceptă dojana și nu se apără.

– Se vorbește că Smelost a fost tot timpul părtașul lui Nafai. Rashgallivak cere consiliului să investigheze cine l-a ajutat să fugă din oraș, cu toate că nu exista niciun fel de mandat când a plecat. Încearcă să pună gărzile orașului sub controlul clanului Palwashantu. Foarte urât.

– Dar dacă o arestează pe mătușa Rasa drept complice a lui Smelost?

– Complice la ce?

Era acum Hushidh oracolul, vorbind despre orașul Basilica, nu Shuya eleva spunând o poveste urâtă despre cele care o chinuiseră. Luet întâmpină cu bucurie schimbarea, chiar dacă însemna să fie privită cu vădită uluire pentru lipsa ei de intuiție.

– Cât de tâmpiți crezi că sunt oamenii? Rashgallivak poate să încerce să-i împingă, dar el nu e Gaballufix – nu are magnetismul personal care să-i convingă pe oameni să-l urmeze timp îndelungat. Mătușa Rasa se va ridica împotriva lui în consiliu, apoi și alții.

– Da, presupun că da, admise Luet. Dar Gaballufix avea mulți soldați, și acum toți sunt ai lui Rashgallivak...

– Rash nu are relații. Oamenii îl plac și îl respectă, dar numai ca asistent – ca asistent al lui Wetchik în special –, și e puțin probabil să-i acorde imediat toate onorurile lui Wetchik, cu atât mai puțin respectul de care se bucura Gaballufix ca șef al clanului Palwashantu. Nu are nici măcar jumătate din puterea pe care își imaginează că o are – dar are suficientă ca să provoace necazuri, și asta e foarte deranjant.

Luet se trezi complet în sfârșit și se trase la picioarele patului. Își aminti că trebuia să spună ceva.

– Am visat.

– Dacă zici, făcu Hushidh, apoi își dădu seama ce însemna. Oh. Puțin cam târziu, nu-i așa?

– Nu despre Smelost. Despre ceva... foarte ciudat. Și totuși simțeam că e mai important decât tot ce se petrece în jurul nostru.

– Un vis adevărat?

– Nu sunt niciodată *sigură*, dar cred că da. Mi-l amintesc așa de clar, trebuie să fi venit de la Sufletul Suprem.

– Atunci să-mi povestești la micul dejun. E aproape prânzul, dar mătușa Rasa i-a spus intendentului să ne ierte fiindcă am stat treze jumătate de noapte.

Luet își trase o rochie peste cap, își puse sandalele în picioare și o urmă pe Hushidh în jos pe scări în bucătărie.

– Am visat îngeri, zburând.

– Îngeri! Și ce ar trebui să semnifice, în afară de faptul că ești superstițioasă în somn?

– Nu semănau cu desenele din cărțile pentru copii, dacă la asta te referi. Aduceau mai mult cu niște păsări mari și grațioase. De fapt lilieci, pentru că aveau blană. Dar fețele lor erau foarte inteligente și expresive, și cumva în vis am știut că sunt îngeri.

– Sufletul Suprem nu are nevoie de îngeri. Se adresează direct minții fiecărei femei.

– Sau bărbat, numai că abia dacă mai ascultă cineva, așa cum nu mă asculți tu pe *mine*, Shuya. Să-ți

povestesc visul sau ne mulțumim să mâncăm pâine cu miere și frișcă și ne imaginăm că Sufletul Suprem nu are de spus nimic care să te intereseze?

– Nu fi rea cu *mine,* Luet. Poate ești o vizionară în ape mai bună decât oricine altcineva, dar când faci așa pe tăioasa nu ești decât prostuța mea surioară.

Bucătăreasa se uită urât la ele.

– Mă străduiesc să țin o bucătărie plină de lumină și *armonie,* zise ea.

Rușinate, luară pâinea caldă pe care le-o oferea ea și se așezară la masă, unde așteptau deja un urcior cu smântână și un borcan de miere. Hushidh, ca întotdeauna, mărunți pâinea într-un bol și turnă peste ea miere și smântână; Luet, ca de obicei, puse miere pe pâine și o mâncă separat, bând apoi smântâna curată. Amândouă se prefăceau că detestă felul cum proceda cealaltă.

– Uscat ca praful, șopti Hushidh.

– Moale și vâscos, răspunse Luet.

Apoi râseră amândouă tare.

– Așa e mult mai bine, zise bucătăreasa. Nu-i frumos să vă certați.

Cu gura plină, Hushidh rosti:

– Visul.

– Îngeri, veni răspunsul.

– Zburând, da. Părași ca niște lilieci grași. Te-am auzit de prima dată.

– Nu grași.

– Lilieci, oricum.

– Erau grațioși. Se avântau în zbor. Apoi și eu am fost una dintre ei, și zburam, și zburam. Era atât de frumos și de calm. Și atunci am văzut râul și am coborât spre el, iar acolo pe mal am luat lut și am făcut o statuie.

– Îngeri care se joacă în noroi?

– Nu-i mai ciudat decât niște lilieci care fac statui, replică Luet. Îți curge lapte pe barbă.

– Păi, și tu ai miere pe vârful nasului.

– Mă rog, tu ai o excrescență mare și urâtă în față – o, nu, este chiar...

– Fața mea, știu. Termină visul.

– Am înmuiat lutul punându-l în gură, astfel încât – înger fiind, înțelegi – atunci când am făcut statuia ea să conțină ceva din mine. Cred că este foarte important.

– O, *chiar* simbolic, da.

Tonul lui Hushidh era jucăuș, dar Luet știa că era ascultată cu atenție.

– Statuile nu erau ale unor oameni, îngeri sau altceva. Câteodată aveau fețe, dar nu ca niște portrete sau *lucruri.* Luau forma pe care aveam noi nevoie s-o ia. Nu existau două la fel, însă eu știam că în momentul acela statuia pe care o făceam era singura posibilă. Are vreun sens?

– E un vis, nu trebuie să aibă.

– Dar dacă e un vis *adevărat,* atunci *trebuie* să aibă un sens.

– Măcar în final, zise Hushidh, apoi duse la gură încă o lingură cu pâine și lapte vâscos.

– Când am terminat, continuă Luet, le-am dus pe o stâncă înaltă și le-am pus să se usuce la soare, și am zburat în jurul lor, și fiecare ne uitam la statuile celorlalți. După aia îngerii au zburat și eu nu mai eram cu ei, nu mai eram înger, doar stăteam acolo privind pietrele pe care se găseau statuile, soarele a apus și în întuneric...

– Puteai să vezi pe întuneric?

– În *vis* puteam. Oricum, în timpul nopții au venit niște șobolani uriași și fiecare a luat câte o statuie, a dus-o în găurile din pământ, în labirinturile vizuinilor lor, iar fiecare șobolan care furase o statuie o dădea altuia și amândoi mușcau din ea, o umezeau cu saliva lor și se frecau cu ea. Se acopereau cu lut. Am fost așa de furioasă. Statuile alea frumoase ei le distrugeau, le prefăceau la loc în noroi și se frecau cu el – chiar și prin părțile intime, *peste tot.*

– Iubitori de frumos.

– Vorbesc serios. Mi se frângea inima.

– Deci ce înseamnă? Pe cine reprezintă îngerii și cine sunt șobolanii?

– Nu știu. De obicei, înțelesul e evident atunci când Sufletul Suprem trimite un vis.

– Poate n-a fost decât un simplu vis.

– Nu cred. A fost ceva deosebit și foarte viu, și mi-l amintesc atât de clar. Shuya, cred că e posibil să fie cel mai important vis pe care l-am avut vreodată.

– Păcat că nu-l înțelege nimeni. O fi vreuna dintre profețiile alea pe care toată lumea le înțelege după ce totul s-a terminat și e prea târziu să mai facă ceva.

– Poate izbuteşte mătuşa Rasa să-l interpreteze.

Hushidh făcu o faţă sceptică.

– Nu e în cea mai bună dispoziţie în momentul ăsta.

În sinea ei, Luet fu uşurată că nu era singura care remarcase că Rasa nu lua acum cele mai bune decizii posibile.

– Atunci probabil că *nu* o să-i povestesc.

Deodată Hushidh etală zâmbetul ei subţire care arăta că era cu adevărat mulţumită de sine.

– Vrei să auzi o presupunere absurdă? zise.

Luet aprobă din cap, apoi, în timp ce asculta, începu să înghită bucăţi mari din pâinea îndelung ignorată.

– Îngerii sunt femeile din Basilica. În miile de ani scurse peste oraşul ăsta am creat o societate delicată şi fină, am creat-o din noi înşine, aşa cum liliecii din visul tău făceau statuile cu salivă. Şi acum ne-am pus operele la uscat, iar în întuneric duşmanii noştri vor veni să fure ceea ce am produs noi. Dar ei sunt aşa de proşti că nici nu înţeleg că sunt statui. Se uită la ele şi nu văd decât bulgări de noroi uscat. Aşa că îl umezesc şi se tăvălesc în el şi sunt *mândri* fiindcă au luat tot ce s-a creat în Basilica, dar de fapt ei nu au absolut *nimic* din Basilica.

– E foarte bine, rosti Luet cu respect.

– Aşa consider şi eu.

– Şi cine sunt duşmanii noştri?

– E simplu. Bărbaţii.

– Ba nu, e *prea* simplu. Chiar dacă este un oraş al femeilor, bărbaţii basilicani contribuie la fel de mult ca femeile la frumuseţea creată. Fac parte din

comunitate, chiar dacă nu li se permite să dețină pământuri sau să locuiască între zidurile orașului fără să fie căsătoriți cu o femeie.

– Am fost sigură că e vorba de bărbați în clipa în care ai vorbit de șobolani uriași.

Bucătăreasa râse pe înfundate deasupra tocanei pe care o pregătea pentru cină.

– Altcineva, insistă Luet. Poate Potokgavan.

– Sau doar oamenii lui Gaballufix. Tolchok, după aia soldații cu măștile alea oribile.

– Sau o fi ceva care urmează să vină. Sau ceva fără vreo legătură cu Basilica, adăugă disperată. Cine să știe? Dar așa a fost visul meu.

– Nu prea ne spune unde ar fi trebuit să-l trimitem pe Smelost.

Luet ridică din umeri.

– Poate Sufletul Suprem s-a gândit că avem destul creier să ne dăm seama și singure.

– Oare a avut dreptate?

– Mă îndoiesc. A fost o greșeală să-l trimită la Gorayni.

– N-am cum să știu, zise Hushidh. Să mănânci pâine uscată – *asta* e o greșeală.

– Nu și pentru cei care avem dinți. Nu trebuie să înmuiem pâinea ca s-o facem comestibilă.

De aici porni o parodie de ceartă suficient de prostească și gălăgioasă pentru ca bucătăreasa să le dea afară din încăpere, ceea ce era bine fiindcă oricum terminaseră cu micul dejun. Se simțeau bine să se joace câteva minute împreună ca niște copii. Căci

înțelegeau că, la bine și la rău, amândouă aveau să fie implicate în evenimentele care se învolburau în Basilica și împrejurimi. Deși n-ar fi vrut. Dar harurile lor le făceau importante pentru oraș și astfel făceau tot posibilul să-l slujească.

Luet se duse ascultătoare la consiliul orașului și își povesti visul, care fu atent înregistrat și predat femeilor înțelepte ca să-i studieze înțelesurile și prevestirile. Le spuse cum îl interpretase Hushidh, iar ele îi mulțumiră frumos, ca și cum i-ar zice că era în regulă să ai vise – orice copil idiot era *în stare* –, dar era nevoie de un expert adevărat ca să-și dea seama ce înseamnă ele.

În Khlam – și nu în vis

Bătea un vânt uscat și fierbinte dinspre nord-vest, ceea ce însemna că venea peste deșert, fără nicio urmă de umezeală, doar nisip și pietriș și, după cum se spunea, oasele măcinate ale oamenilor și animalelor prinse în furtună la mii de kilometri depărtare, praful în care se transforma carnea lor și, dacă ascultai cu atenție, urletul sufletelor lor purtat când și când de vânt, niciodată lăsându-i să plece, nici în rai, nici în iad. Munții blocau cea mai urâtă parte a furtunii, dar corturile armatei lui Moozh se scuturau și se clătinau, pânzele de la intrări fluturau, flamurile dansau nebunește și, din când în când, una era smulsă din pământ și se târa, cu prăjină cu tot, pe ulița murdară și bătătorită

dintre corturi, urmărită de vreun biet soldat care încerca s-o prindă.

Cortul cel mare al lui Moozh se zguduia și el în vânt, în ciuda binecuvântării Împăratului. Desigur, binecuvântarea era întru totul eficientă... dar Generalul se asigura de asemenea că stâlpii sunt înfipți bine și adânc în pământ. Stătea la masă la lumina lumânării, privind visător la harta întinsă în fața lui. Reprezenta toate teritoriile din lungul litoralului vestic al Mării Dintre Pământuri. La nord, ținuturile Goraynilor erau conturate cu roșu, pământurile Împăratului, care era desigur întruparea lui Dumnezeu pe Pământ și ca urmare avea dreptul să stăpânească întreaga omenire etc., etc. Cu ochii minții, Moozh trasa hotarele nemarcate ale popoarelor care erau cel puțin la fel de străvechi ca Goraynii, unele dintre ele chiar mai vechi, cu istorii măreţe – popoare care acum nu mai existau, care nici măcar nu mai puteau fi pomenite, pentru că rostirea numelor lor însemna trădare, iar să deseneze pe hartă vechile granițe i-ar fi adus moartea.

Dar nu trebuia să deseneze hotarele. Cunoștea granițele patriei sale, Pravo Gollossa, ținutul propriului său trib, Sotchitsiya. Traversaseră deșertul venind din nord cu o mie de ani înainte de Gorayni, dar cândva fuseseră un singur popor cu o singură limbă. Însă Sotchitsiya se stabiliseră în văile umede și luxuriante din Munții Skrezhet, încetând cu traiul nomad și cu războiul și devenind o națiune de oameni liberi. Învățaseră de la neamurile din jur. Nu de la Ploshudu

sau Khlami sau Izmennikoy, căci aceştia erau munteni lipsiţi de cultură, dar cu muşchi, lăcomie şi dorinţa de a supravieţui în ciuda tuturor necazurilor. Mai degrabă Sotchitsiya, poporul din Pravo Gollossa, învăţase de la negustorii care veneau la ei din Seggidugu, din Ulye, din Oraşele din Câmpie. Şi, mai presus de toate, de la caravanele din Basilica, cu ciudatele lor cântece şi seminţe, imagini în sticlă şi unelte inteligente, materiale imposibile care îşi schimbau culorile în funcţie de oră, şi cu poemele şi poveştile din care Sotchitsiya aflau cât de înţelept şi de rafinat vorbeau, gândeau, visau şi trăiau bărbaţii şi femeile lor.

De aici Pravo Gollossa îşi avea gloria, căci acei negustori cu caravane îi învăţaseră ideea de consiliu, cu decizii luate prin votul membrilor care fuseseră ei înşişi aleşi prin votul cetăţenilor. Dar tot de la negustorii basilicani aflaseră despre un oraş condus de femei, în care bărbaţii nu puteau deţine nici măcar pământ... şi totuşi oraşul nu se ruinase din cauza incompetenţei femeilor de a cârmui, iar bărbaţii nu se revoltaseră pentru a cuceri oraşul, unde femeile aveau dreptul nu numai să voteze, ci să şi divorţeze de bărbaţii lor la sfârşitul unui an, pentru a se recăsători cu altcineva la alegerea lor. Presiunea constantă a unor asemenea idei afectase Sotchitsiya şi îi transformase pe războinicii cândva puternici şi pe conducătorii tribului în proşti cu inimi de femei, astfel că pe vremea stră-străbunicului lui Moozh ei acordaseră drept de vot femeilor şi aleseseră femei care să îi conducă.

Și atunci veniseră Goraynii, căci ei înțeleseseră că Sotchitsiya ajunseseră în final să aibă inimi de femei și nu mai meritau să fie liberi. Goraynii își aduseseră imensa armată la hotare și femeile din consiliu – existau la fel de mulți bărbați, cât femei, totuși cu toții erau femei – hotărâseră prin vot să nu lupte, ci să accepte suzeranitatea, dacă li se va permite să se autoguverneze în toate problemele, mai puțin cea militară. Fusese o capitulare de neconceput, castrarea finală a neamului Sotchitsiya, discreditarea lor în fața întregii lumi, și însuși stră-străbunicul lui Moozh fusese delegatul care stabilise împreună cu Goraynii condițiile predării lor.

Timp de cincizeci de ani, tratatul rămăsese în picioare – Sotchitsiya își păstraseră autonomia. Dar, treptat, militarii Gorayni începuseră să declare din ce în ce mai multe afaceri ale Sotchitsiya ca fiind de natură militară, până când în cele din urmă din consiliu nu mai rămăsese decât o adunătură de bătrâni și bătrâne înspăimântate, care trebuiau să facă cerere la Împărat pentru a li se acorda permisiunea să urineze. Abia atunci unii Sotchitsiya își aduseseră aminte de bărbăția lor. Le alungaseră pe femeile care îi guvernau și se declaraseră din nou un trib, nomazi ai deșertului, și juraseră să lupte împotriva Goraynilor până la ultimul om. Goraynilor le luase trei zile ca să-i înfrângă în bătălie pe acei bravi, dar neantrenați rebeli, și încă un an ca să-i vâneze și să-i ucidă pe toți prin munți. După aceea nimeni nu mai ridicase pretenția ca Sotchitsiya să mai aibă vreun drept. Se interzisese vorbirea dialectului lor; copiii care erau auziți vorbindu-l aveau

privilegiul de a privi cum li se taie limbile părinților lor, câte un centimetru pentru fiecare ofensă. Numai câțiva își mai aminteau propriul dialect, majoritatea fiind bătrâni și mulți dintre ei fără limbi.

Dar Moozh îl știa. Moozh avea limba Sotchitsiya în inimă. Chiar dacă era cel mai victorios, cel mai primejdios dintre generalii Împăratului, în inima lui el știa că limba lui era Sotchitsiya, și nu Gorayni. Chiar dacă multele sale victorii în lupte aduseseră marile națiuni de pe coastă Uslavat și Ulye sub stăpânirea Împăratului, chiar dacă inteligenta sa strategie adusese dificilele regate din munți, Plosh și Khlam, la supunere fără o singură bătălie măreață, secretul lui erau sila și sfidarea pe care inima le simțea față de Împărat.

Moozh știa că Împăratul chiar *era* Dumnezeu întrupat, căci, mai mult decât alții, simțea puterea lui Dumnezeu încercând să-l controleze. O simțise pentru prima dată în tinerețe, când își căuta un loc în cadrul armatei Goraynilor. Dumnezeu nu îi vorbea pe când se antrena să fie un soldat puternic, cu brațe și picioare grele de mușchi, capabil să treacă o secure prin șira spinării unui inamic și să-l reteze în două. Dar când se imagina ofițer, general conducând oștiri, atunci apărea și sentimentul greoi și stupid care îl făcea să-și dorească să uite de asemenea visuri. Înțelegea – Dumnezeu îi cunoștea ura față de Împărat, așadar era hotărât ca unul ca el să nu aibă niciodată putere mai multă decât cea a brațelor sale.

Însă refuză să capituleze. Ori de câte ori simțea că Dumnezeu îl făcea să uite o idee, se agăța de ea – o scria pe hârtie și o memora, compunea pe baza ei un poem în limba Sotchitsiya ca să nu poată uita vreodată. Astfel, puțin câte puțin, își construi în inimă propriile sale reguli ale războiului, ghidat la fiecare pas de Dumnezeu, căci orice încerca Dumnezeu să-l împiedice să gândească el știa că exact la acel lucru trebuia să se gândească, profund și temeinic.

Această sfidare tainică îl scoase în evidență și îl ridică la rangul de căpitan, când regimentul lui era în pericol să fie copleșit de piratii din Revis. Toți ceilalți ofițeri fuseseră uciși, însă când el se gândi să preia comanda și să-i conducă pe cei câțiva bărbați rămași într-un contraatac asupra flancului revitienilor victorioși și scăpați de sub control, simți acea amorțeală a minții care îl informa întotdeauna că Dumnezeu nu voia ca el să-și pună ideea în practică. Așa că stinse vocea lui Dumnezeu și își conduse oamenii într-un atac nebunesc, care îi îngrozi într-atât pe pirați, încât rupseră rândurile și fugiră, iar restul Goraynilor prinseră curaj și i se alăturară în urmărirea lor până când îi prinseră pe malul râului, îi uciseră pe toți și le incendiară navele. Fu purtat în triumf chiar în orașul Gollod, unde Împăratul îi unse părul cu unt din lapte de cămilă și îl declară erou al Goraynilor. Dar în inima sa Moozh știa că Dumnezeu fără îndoială plănuise ca vreun fiu credincios al Goraynilor să câștige acea victorie. Ei bine, păcat de Împărat – dacă întruparea lui Dumnezeu nu înțelegea că tocmai

unsese părul dușmanului său, atunci cu atât mai rău pentru el.

Treaptă cu treaptă, se ridicase la comandă, până acum, când ajunse la conducerea unei armate imense. Ce-i drept, majoritatea oamenilor lui erau încartiruiți în Ulye, căci Împăratul poruncise să amâne atacul asupra Nakavalnu cu cel puțin o lună, până se va mai liniști vremea și carele de război vor putea fi folosite avantajos. Aici în Khlam avea numai un singur regiment, dar era suficient pentru nevoile lui. Treptat, avea să conducă înaintarea Goraynilor, cucerind popor după popor pe coastă, până ce toate orașele vor fi căzut. Apoi urma să înfrunte oștirile din Potokgavan.

Și după aceea? Uneori se gândea că se va răzbuna orchestrând o înfrângere teribilă și completă a armatelor Goraynilor. Și-ar aduna toată forța militară într-un singur loc și ar născoci un plan ca să fie uciși toți, și el printre ei. După aceea, Goraynii fiind doborâți și Potokgavan făcând ce vor în câmpii... Sotchitsiya se vor ridica și își vor reclama libertatea.

Alteori însă, Moozh își imagina că distruge armata din Potokgavan, astfel încât pe toată întinderea coastei apusene a Mării Dintre Pământuri să nu mai existe niciun rival care să conteste supremația Goraynilor. Atunci el s-ar înfățișa Împăratului, iar când Împăratul s-ar întinde să-l ungă cu unt de cămilă pe păr, i-ar reteza capul cu un satâr, apoi va lua boneta făcută din cocoașă de cămilă, o va pune pe propriul lui cap și va declara că imperiul câștigat de un Sotchitsiya va fi de aici înainte condus de un Sotchitsiya. *El* va deveni

Împărat și în loc să fie întruparea lui Dumnezeu va fi dușmanul lui Dumnezeu, iar Sotchitsiya vor fi recunoscuți drept cei mai bravi bărbați și nu drept o națiune de femei.

Astfel zburau gândurile lui în timp ce studia harta, în timp ce furtuna arunca cu nisip în cortul său și încerca să-l smulgă de pe pământ.

Dintr-odată deveni atent. Sunetele se modificaseră. Nu mai era doar vântul; cineva se freca de cortul lui. Cine putea fi atât de prost, încât să se plimbe pe o asemenea vreme? Simți o împunsătură subită de teamă – oare să fie asasinul trimis de Împărat, ca să împiedice trădarea pe care cu siguranță Dumnezeu o zărise în inima lui?

Dar când dezlegă și deschise pânza de la intrare nu intră niciun asasin într-un vârtej de nisip și vânt. Erau Plod, bunul său prieten și tovarăș de arme, și un alt bărbat, un străin cu o uniformă militară pe care nu o recunoscu.

Plod însuși închise cortul la loc – ar fi fost nepotrivit să se ocupe Moozh, dacă era prezent un ofițer mai mic în grad care să facă asta în locul lui. Astfel că avu câteva secunde ca să-l analizeze pe străin. Nu era tocmai un soldat, nu unul adevărat – pieptarul lui era solid, spada ascuțită, hainele îngrijite și avea aspect viril. Dar arăta molatic și mușchilor săi le lipsea duritatea celor ai unui bărbat care folosea sabia în luptă. Era genul de soldat care stătea de gardă la un palat sau la intrarea pe un drum, terorizând oamenii de rând, dar fără să fie vreodată nevoit să înfrunte o hoardă de

inamici atacând, niciodată nevoit să alerge în urma unui car de luptă și să-i hăcuiască pe cei care scăpau de lamele care se roteau pe butucii roților.

– Care poartă o păzeai? îl întrebă.

Bărbatul tresări, apoi privi înapoi la Plod.

Acesta se mulțumi să râdă.

– Nimeni nu i-a spus nimic, sărmane om. Chiar crezi că te poți înfățișa Generalului Vozmuzhalnoy Vozmozhno și să ții ceva ascuns de ochii lui?

– Numele meu este Smelost, răspunse soldatul cel molatic, și aduc o scrisoare de la Doamna Rasa din Basilica.

Rosti numele ca și cum Moozh ar fi trebuit să fi auzit de el. Așa erau oamenii ăia din Basilica, credeau că faima în orașul lor însemna și faima în întreaga lume.

Întinse mâna și-i luă scrisoarea. Bineînțeles, nu era scrisă în alfabetul bloc al Goraynilor – pe care îl furaseră cu secole în urmă de la Sotchitsiya. Era scrisul vertical cursiv și înflorit din Basilica. Dar Moozh era un om educat. Îl putea citi ușor.

– Se pare că omul ăsta ne e prieten, dragă Plod, rosti. Viața lui nu e în siguranță în Basilica pentru că a ajutat un asasin să evadeze – dar asasinul era *de asemenea* prietenul nostru, întrucât a ucis un bărbat pe nume Gaballufix, favorabil unei alianțe între Basilica și Potokgavan care să conducă Orașele din Câmpie la război împotriva noastră.

– Aha.

– Când te gândești că nu ne-a trecut prin minte câți prieteni buni și dragi aveam în Basilica.

Plod râse.

Smelost părea cel puțin stânjenit.

– Stai jos, îi zise Moozh. Ești între prieteni. Acum n-o să ți se întâmple nimic rău. Vrei să-i dai să bea niște bere, Plod? O fi soldat de rând, dar ne aduce o scrisoare de la o bună doamnă, care nu are decât dragoste și grijă față de Împărat.

Bărbatul desprinse o carafă de pe stâlpul din spatele cortului și i-o dădu lui Smelost, care îl privi nedumerit.

Generalul râse și îi luă carafa din mâini, arătându-i cum să și-o așeze pe braț, s-o dea peste cap și să lase șuvoiul să-i curgă în gură.

– N-avem pahare bune în armată, prietene. Acum nu te afli printre doamnele din Basilica.

– Știam că nu, încuviință Smelost.

– Scrisoarea e atât de criptică. Cu siguranță ne poți spune mai multe.

– Nu prea multe, mă tem, răspunse soldatul, înghițind o gură de bere.

Era cu mult mai dulce decât cea obișnuită, și Moozh își dădea seama că nu prea îi place. Nu conta, atât timp cât înghițea suficient din drogul ascuns în ea încât să vorbească liber.

– Am plecat înainte să se limpezească lucrurile.

Mințea, desigur, socotind că nu ar trebui să dezvăluie mai mult decât scrisese Doamna Rasa.

Dar curând își depăși reticența și povesti mult mai mult decât ar fi vrut. Însă Moozh avu grijă să se prefacă că deja știa cea mai mare parte, pentru ca

Smelost să nu aibă sentimentul că trădase vreun secret atunci când avea să rememoreze conversația.

Evident, pe moment exista multă confuzie în Basilica, dar aspectele care îl interesau erau foarte clare. Două partide, unul favorabil alianței cu Potokgavan și altul împotriva ei, se luptaseră pentru controlul orașului. Acum liderii ambelor partide erau morți, asasinați în aceeași noapte, probabil de același individ, dar nu și după părerea lui Smelost. Acuzațiile de crimă zburau frenetic; un om slab controla acum un grup de mercenari care bântuiau liberi pe străzi, în timp ce gărzile oficiale ale orașului nu mai erau demne de încredere deoarece acest soldat îl lăsase pe bănuitul asasin să se furișeze din oraș în urmă cu două nopți.

– La ce să te aștepți de la un oraș de femei? zise Moozh când povestea se încheie. Bineînțeles că totul e confuz. Femeile sunt întotdeauna confuze când încep violențele.

Smelost îl privi precaut. Asta era drăguț la drogul pe care i-l dăduse Plod – victima era în stare să creadă că era încă inteligentă și amăgitoare, chiar dacă își deschidea inima pe orice temă. Desigur, Moozh se imunizase cu ani în urmă, de aceea nu-și făcu nicio problemă să ia o gură de bere din aceeași carafă. De asemenea, era sigur că Plod habar n-avea că era imun, și nu o dată îl suspectase că i-ar fi dat drogul, după care îi împărtășise ostentativ câteva informații inofensive, dar care păreau indiscrete – de obicei, opinia lui personală asupra câtorva ofițeri. Fără să incrimineze

niciodată pe nimeni. Doar atât cât să-l facă pe Plod să creadă că drogul acționase asupra lui.

– Oh, mă înțelegi. Nu am nimic împotriva femeilor, dar ele nu se pot opune propriei lor biologii, nu-i așa? Așa sunt ele – când încep violențele, trebuie să alerge la un bărbat în căutarea protecției, altfel sunt pierdute, nu crezi?

Smelost zâmbi palid.

– Înseamnă că nu le cunoașteți pe femeile din Basilica.

– O, ba da. Cunosc *toate* femeile, iar pe cele pe care nu le cunosc eu le știe Plod – nu-i așa, Plod?

– Daaa, făcu Plod, rânjind.

Smelost se încruntă puțin, dar nu spuse nimic.

– Acum femeile din Basilica sunt speriate, nu-i așa? Sunt speriate și acționează în grabă. Nu le plac soldații ăia care aleargă pe străzi. Se tem de ceea ce se va întâmpla dacă nu există un bărbat puternic care să-i controleze – dar la fel de mult se tem de ceea ce se va întâmpla când *va apărea* un bărbat puternic. Cine știe cum vor evolua lucrurile odată pornită violența? Curge sânge pe străzile Basilicăi. Capul unui om a gustat praful drumului prin ambele părți ale gâtului, după cum se zice în Gollod. Teama există în fiecare inimă de femeie din Basilica, da, există, iar tu știi.

Soldatul ridică din umeri.

– Bineînțeles că sunt speriate. Cine n-ar fi?

– Un *bărbat* nu ar fi. Un *bărbat* ar adulmeca oportunitățile. Un bărbat s-ar gândi: Când ceilalți se tem, oricine vorbește curajos are o șansă să ajungă

la conducere. Oricine ia decizii, oricine *acționează* poate deveni punctul central al autorității, speranța celor disperați, forța celor slabi, sufletul celor lipsiți de inimă. Un *bărbat* ar *acționa.*

– Ar acționa, repetă Smelost.

– Ar acționa *cu curaj,* zise Plod.

– Și totuși... tu ai venit la noi cu o scrisoare de la o *femeie* cerșindu-ne protecția.

Moozh zâmbi și înălță din umeri.

Smelost încercă imediat să se apere.

– Ar fi trebuit să fiu judecat pentru că am făcut ceea ce știam că e drept?

– Bineînțeles că nu. Cum – să fii judecat de femei?

Moozh se uită la Plod și râse; celălalt prinse aluzia și i se alătură.

– Fiindcă ai acționat așa cum ar trebui să acționeze un bărbat, îndrăzneț, cu curaj – nu, pentru *asta* n-ar fi trebuit să fii judecat.

– Așadar am venit aici.

– După protecție. Pentru ca *tu* să fii în siguranță în timp ce orașul tău suportă teama.

Smelost se ridică în picioare.

– Nu am venit aici ca să fiu insultat.

Într-o clipită sabia lui Plod era la gâtul lui.

– Când Generalul Împăratului stă jos, toți bărbații stau jos, altfel sunt considerați asasini.

Smelost se lăsă moale să cadă la loc în scaun.

– Iartă-l pe dragul meu prieten Plod. Știu că n-ai avut intenții rele. La urma urmelor, ai venit la noi ca să fii în siguranță, nu ca să pornești un război! zise

Moozh, și râse, uitându-se tot timpul fix în ochii soldatului, până când acesta se sili și el să râdă.

Evident, ura să fie forțat să-și bată joc de el însuși fiindcă se pusese la adăpost în loc să acționeze ca un bărbat.

– Dar poate te-am înțeles greșit. Poate că nu ai venit, așa cum pretinde scrisoarea, doar pentru tine. Poate ai un plan în minte, un mod în care să-ți ajuți orașul, o stratagemă prin care să înlături temerile femeilor din Basilica și să le ferești de haosul care le amenință.

– Nu am niciun plan.

– Aha. Sau poate că nu ai încă suficientă încredere în noi ca să ni-l împărtășești. Te înțeleg, făcu Generalul, părând trist. Noi suntem străini și e în joc orașul vostru, pe care îl iubești mai mult decât propria-ți viață. În plus, ceea ce ești nevoit să ne ceri este cu mult mai mult decât ar îndrăzni în mod obișnuit un soldat de rând să-i ceară unui general Gorayni. Așa că n-o să te presez deocamdată. Du-te – Plod o să-ți arate un cort unde să bei și să dormi, iar când furtuna o să înceteze o să faci baie și o să mănânci, și după aceea sper să te simți destul de încrezător ca să-mi spui ceea ce vrei să facem noi ca să-ți salvăm iubitul și frumosul tău oraș de la anarhie.

Imediat ce termină de vorbit, făcu un semn discret cu mâna și apoi își sprijini cotul pe mânerul scaunului, prefăcându-se puțin întristat de reținerea lui Smelost de a da ajutor. Plod bineînțeles recepționă semnalul și imediat îl goni pe soldat afară din cort înapoi în furtună.

Imediat ce ei ieșiră, Moozh sări în picioare și se aplecă deasupra mesei, studiind harta. Basilica... atât de departe în sud, dar în cel mai înalt punct al munților, chiar deasupra deșertului, deci era posibil să ajungă acolo traversând munții. În două zile, dacă ar lua numai o mie de oameni și i-ar solicita la maximum. Două zile, și ar intra ușor în posesia celui mai mare oraș de pe Coasta de Vest, orașul ale cărui caravane i-au transformat limba în argoul comercial al fiecărui popor de la Potokgavan la Gorayni. Nu conta că Basilica nu avea o armată însemnată. Important era cum ar fi privit situația Orașele din Câmpie – și Potokgavan. *Ei* nu ar ști cât de mică și slabă a fost oastea Goraynilor. Ar ști numai că marele General Vozmuzhalnoy Vozmozhno ordonase un marș, cucerise un oraș legendar și misterios, iar acum, în loc să se afle la o sută cincizeci de kilometri în nord, dincolo de Seggidugu, pândea asupra lor, le urmărea fiecare mișcare din turnurile Basilicăi.

Ar fi o lovitură devastatoare. Știind că Vozmuzhalnoy Vozmozhno le poate vedea sosind flota și deci ar avea destul timp ca să-și coboare oamenii din Basilica și să le măcelărească armata chiar când încearcă să debarce, Potokgavan nu ar mai îndrăzni să trimită o forță expediționară spre Orașele din Câmpie. Cât despre orașele însele, s-ar preda unul câte unul și în curând Seggidugu ar fi înconjurat, fără nicio posibilitate de a fi ajutat de Potokgavan. Ar accepta pacea în orice condiții. Probabil că nici măcar o bătălie nu ar avea loc – victorie totală, fără pierderi, totul pentru

că Basilica era în haos și un soldat venise să-i comunice această glorioasă oportunitate.

Intrarea în cort se redeschise și Plod intră.

– Se potolește furtuna, zise.

– Foarte bine.

– Despre ce e vorba?

– Ce?

– Prostiile pe care i le-ai spus soldatului basilican.

Moozh nu-și dădu seama despre ce vorbea. Soldat basilican? Nu văzuse niciun soldat basilican în viața lui.

Dar Plod aruncă o privire unuia dintre scaune și atunci își reaminti vag că nu cu mult timp în urmă *cineva* stătuse acolo. Cineva... un soldat basilican? Asta era ceva important – cum de uitase?

Nu am uitat, se gândi. Nu eu am uitat. Dumnezeu a vorbit, Dumnezeu a încercat să mă facă prost, dar eu refuz. Nu pot fi silit să mă supun.

– *Tu* cum evaluezi situația? întrebă.

Nu trebuia să-l lase pe Plod să observe că era de fapt confuz și amnezic.

– Basilica e departe. Putem să-i oferim azil acestui om, să-l ucidem sau să-l trimitem înapoi, nu prea mai contează. Ce înseamnă Basilica pentru noi?

Biet prost, gândi. De asta nu ești decât prieten apropiat al generalului, și nu general tu însuți, așa cum știu că îți dorești să fii. Moozh înțelegea ce însemna Basilica. Era orașul femeilor a căror influență îi castrase strămoșii, ceea ce îi costase libertatea și onoarea. De asemenea, era semeața cetate de deasupra Orașelor

din Câmpie. Dacă ar stăpâni-o, nu ar mai trebui să poarte nicio bătălie – inamicii s-ar prăbuși în fața lui. Oare acesta fusese planul său de mai înainte, cel pe care Dumnezeu încerca să-l facă să-l uite?

– Scrie asta, zise.

Plod deschise computerul și începu să apese tastele înregistrându-i cuvintele.

– Cine stăpânește Basilica stăpânește Orașele din Câmpie.

– Dar, Moozh, Basilica nu și-a exercitat niciodată hegemonia asupra acelor orașe.

– Pentru că e un oraș de femei. Dacă ar fi condus de un bărbat cu o armată, povestea ar fi alta.

– N-o să ajungem niciodată să-l cucerim. Toți cei din Seggidugu stau între noi și Basilica.

Se uită pe hartă și o altă parte a planului îi reveni în minte.

– Un marș prin deșert.

– E luna furtunilor dinspre vest! strigă Plod. Oamenii vor refuza să asculte!

– În munți am fi la adăpost. Există o mulțime de drumuri.

– Nu pentru o armată.

– Nu pentru o armată *mare*, zise Moozh, refăcând din mers planul.

– N-o să reușești niciodată să păstrezi Basilica în fața seminției Potokgavan cu o armată de mărimea celei pe care o poți aduce acolo.

Moozh studie harta ceva mai mult.

– Dar n-au să vină după ce noi am cucerit deja Basilica. *Ei* n-au cum să știe cât de mare e armata noastră, în schimb *vor ști* că de acolo supraveghem întreaga coastă. Unde să îndrăznească să-și aducă flota, știind că noi îi vedem de departe și îi putem întâmpina pe țărm, căsăpindu-i de cum debarcă?

Plod termină de scris, apoi analiză și el harta.

– E ceva demn de laudă, rosti.

De ce să fie demn de laudă? se întrebă Moozh în sinea lui. N-am nici cea mai vagă idee de unde mi-a venit asemenea plan, doar că se pare că a venit aici un soldat basilican. Ce mi-a spus? De ce e lăudabil planul?

– Cu haosul din prezent din Basilica, probabil ai cuceri orașul.

Haos în Basilica. Bine. Deci nu am greșit – aparent, soldatul basilican mi-a arătat o oportunitate.

– Da, continuă Plod. Și avem și scuza perfectă pentru intervenție. Nu venim ca să-i invadăm, ci pentru a-i salva de mercenarii care colindă pe străzile lor.

Mercenari? Ideea era absurdă – de ce ar avea Basilica mercenari scăpați de sub control? Avusese loc vreun război? Dumnezeu nu-l făcuse niciodată atât de uituc, încât să nu-și aducă aminte de un întreg război!

– Și problema urgentă – ucigașii. Sângele curge deja – trebuie să venim ca să oprim vărsarea de sânge. Da, vom avea destule justificări. Nimeni nu ne poate critica pentru că am atacat un oraș de femei, dacă venim să le salvăm de crimele de pe străzi.

Deci ăsta e planul meu, se gândi Moozh. E unul foarte bun. Nici măcar Dumnezeu nu mă va opri să-l duc la bun sfârșit.

– Scrie totul, și pune-i pe locotenenții mei să emită ordine detaliate pentru ca o mie de oameni să înceapă un marș în patru coloane prin munți. Provizii doar pentru trei zile – soldații să le care în ranițe.

– Trei zile! Și dacă ceva nu merge bine?

– Știind că au hrană numai pentru trei zile, dragă Plod, oamenii vor mărșălui cu adevărat repede și nu vor permite ca nimic să-i întârzie.

– Dar dacă situația din Basilica se va fi schimbat la sosirea noastră? Dacă întâmpinăm o rezistență serioasă? Zidurile Basilicăi sunt înalte și groase, iar carele sunt inutile pe acel tip de teren.

– Atunci o să fie bine că nu aducem care, nu-i așa? Eventual doar unul, pentru intrarea mea triumfală în oraș – în numele Împăratului, desigur.

– Dar dacă opun totuși rezistență, iar când ajungem acolo avem prea puțină hrană. Nu îi putem asedia!

– Nu va fi nevoie. Trebuie doar să le cerem să deschidă porțile și porțile ni se vor deschide.

– De ce?

– Pentru că așa spun eu. Când am greșit eu vreodată?

Plod scutură din cap.

– Niciodată, dragul meu prieten și general adorat. Dar până vom obține permisiunea Împăratului de a merge acolo haosul de pe străzile Basilicăi e posibil să se potolească și atunci va fi nevoie de o armată mult mai mare de o mie de oameni ca să-i forțăm porțile.

Moozh îl privi surprins.

– De ce să aşteptăm permisiunea Împăratului?

– Pentru că Împăratul ţi-a interzis orice atac până trece vremea furtunilor.

– Dimpotrivă. Împăratul mi-a interzis să atac Nakavalnu şi Izmennik. Nici nu îi atac. Doar trec pe lângă flancul lor stâng şi mărşăluiesc cât de repede pot caii prin munţi către Basilica, unde iarăşi nu atac pe nimeni, ci intru în oraş ca să reinstaurez ordinea în numele Împăratului. Nimic din toate astea nu încalcă vreun ordin al Împăratului.

Chipul lui Plod se întunecă.

– Interpretăm cuvintele Împăratului, Generale, şi asta e ceva ce numai mediatorul are dreptul să facă.

– Fiecare soldat şi fiecare ofiţer trebuie să interpreteze ordinele pe care le primeşte. Am fost trimis aici, în teritoriile din sud, să cuceresc întregul ţărm apusean al Mării Dintre Pământuri – comanda asta mi-a dat-o mie Împăratul, mie şi numai mie. Dacă ratez această imensă oportunitate pe care mi-o oferă Dumnezeu – ei bine, atunci aş fi cu adevărat nesupus.

– Scumpul meu prieten, cel mai nobil dintre generalii Gorayni, te implor să nu încerci aşa ceva. Mediatorul nu va vedea în asta supunere, ci insubordonare.

– Atunci mediatorul nu este un adevărat slujitor al Împăratului.

Imediat Plod îşi aplecă privirea.

– Văd că am vorbit cu prea multă îndrăzneală.

Moozh înţelese imediat că asta însemna că avea intenţia să îi povestească totul mediatorului şi să

încerce să-l oprească. Atunci când doar se supunea nu era atât de ostentativ.

– Dă-mi computerul tău. O să scriu chiar eu ordinele.

– Nu mă face de râs, replică Plod cu tristețe. Eu trebuie să le scriu, altfel înseamnă că nu mi-am făcut datoria față de tine.

– Tu o să stai aici și o să mă urmărești cum scriu.

Celălalt se aruncă în genunchi pe covoare.

– Moozh, prietene, aș prefera să mă omori decât să mă umilești astfel.

– Știam că nu vrei să mă asculți. Nu minți spunând altceva.

– Căutam o amânare. Căutam să-ți dau timp să te răzgândești. Sperând să-ți dai seama de grava primejdie la care te expui opunându-te Împăratului, în special atât de curând după ce ai avut acel vis atât de disprețuitor față de sacra lui persoană.

Generalului îi trebui un moment ca să-și aducă aminte la ce se referea; abia atunci furia lui se răci și se solidifică.

– Cine să știe despre acel vis în afară de mine și de prietenul meu?

– Prietenul tău te-a iubit suficient de mult, încât să-i povestească visul mediatorului, ca nu cumva sufletul tău să se afle în pericol de a fi distrus fără ca măcar să știi.

– Atunci prietenul meu probabil că mă iubește cu adevărat.

– Da. Din toată inima. Te iubesc mai mult decât pe orice bărbat sau femeie de pe lume, cu excepția lui Dumnezeu însuși și a sacrei sale întrupări.

Moozh își fixă tovarășul cu un calm de gheață.

– Folosește-ți computerul, prietene, și cheamă-l pe mediator în cortul meu. Spune-i să se oprească pe drum și să-l ia cu el și pe soldatul basilican.

– Mă duc eu să-i aduc.

– Cheamă-i prin computer.

– Dar dacă mediatorul nu folosește computerul în momentul ăsta?

– Atunci o să așteptăm până o face. *O să-l folosească*, nu-i așa? zise zâmbind.

– Posibil. De unde să știu?

– Cheamă-i. Vreau ca mediatorul să fie de față la interogarea soldatului basilican. După aceea o să înțeleagă că trebuie să pornim acum, fără să mai așteptăm vești de la Împărat.

– Foarte înțelept, prietene. Ar fi trebuit să știu că n-ai putea să nu ții cont de voința Împăratului. Mediatorul te va asculta și *va decide.*

– Vom decide *împreună.*

– Desigur.

Apăsă tastele; Moozh nu încercă să-l urmărească, dar vedea destul de bine cuvintele în spațiul de deasupra computerului ca să-și dea seama că Plod îi trimitea mediatorului o cerere rapidă și directă.

– Singur, precizează Generalul. Dacă se decide să nu acționăm, nu vreau să se împrăștie zvonuri despre Basilica.

– I-am comunicat deja să vină singur, confirmă Plod.

Aşteptară, discutând despre alte lucruri. Despre campaniile din anii trecuţi. Despre ofiţerii care lucraseră cu ei. Despre femeile pe care le cunoscuseră.

– Tu ai *iubit* vreodată o femeie? întrebă Moozh.

– Am o soţie.

– Şi o iubeşti?

Plod se gândi un moment.

– Când sunt cu ea da. Ea e mama fiilor mei.

– Eu nu am fii. Din câte ştiu, nu am deloc copii. Nicio femeie nu m-a satisfăcut mai mult de o noapte.

– Niciuna?

Moozh se înroşi de jenă, dându-şi seama că Plod îşi amintea.

– Pe *ea* n-am iubit-o niciodată, zise. Am luat-o... ca un gest de evlavie.

– O dată înseamnă evlavie, chicoti Plod. Două luni într-un an, apoi încă o lună trei ani mai târziu – asta e mai mult decât evlavie, asta e *sfinţenie.*

– N-a însemnat nimic pentru mine. Am luat-o în numele lui Dumnezeu.

Şi era adevărat, doar că nu în sensul în care înţelegea celălalt. Femeia apăruse parcă de nicăieri, murdară şi dezbrăcată, şi îl strigase pe Moozh pe nume. Toată lumea ştia că asemenea femei erau trimisele lui Dumnezeu. Dar atunci când se gândise s-o posede, Dumnezeu îi trimisese acea stupoare care îi dădea de înţeles că voinţa lui Dumnezeu *nu* era ca să continue. Aşa că el continuase, şi păstrase femeia – o spălase, o îmbrăcase şi o tratase tandru ca pe o soţie. Tot timpul simţise

furia lui Dumnezeu fierbând în fundul minții lui, și-i râsese îi față lui Dumnezeu. Păstrase femeia alături de el până când ea dispăruse la fel de subit cum apăruse, lăsând îi urmă toate hainele bune, fără să ia nimic, nici măcar hrană, nici măcar apă.

– Deci aia n-a fost dragoste, zise Plod. Atunci sunt sigur că Dumnezeu te onorează pentru sacrificiul tău!

Râse din nou, iar Moozh i se alătură din pură camaraderie.

Încă râdeau când se auzi un zgomot la intrarea în cort și Plod se repezi să deschidă. Mediatorul intră primul, ceea ce era de datoria sa – și cu o expresie a credinței în Dumnezeu pe chip, întrucât un mediator întotdeauna era posibil să fie înjunghiat în spate dacă Dumnezeu nu îl proteja. Apoi intră un străin. Moozh nu-și amintea să-l mai fi văzut pe bărbat înainte. După uniformă părea un soldat dintr-un oraș mare; după trup era un soldat molatic, mai degrabă un paznic de porți decât un luptător; după înclinarea familiară din cap, își dădu seama că trebuia să fie soldatul basilican și el trebuia într-adevăr să vorbească cu el și să poarte conversația pe un ton prietenos.

Mediatorul se așeză primul, apoi Generalul; abia atunci ceilalți își ocupară locurile.

– Arată-mi spada ta, îi ceru Moozh soldatului basilican. Vreau să văd ce fel de oțel aveți în Basilica.

Bărbatul se ridică prudent de pe scaun, urmărindu-l continuu pe Plod. Moozh și-l aminti vag pe Plod cu o sabie la gâtul omului; nu-i de mirare că era acum

precaut! Cu două degete, scoase arma scurtă din teacă și i-o întinse, cu mânerul înainte.

Era o sabie de oraș, pentru lupta corp la corp, nu o spadă mare pentru retezat pe câmpul de bătălie. Generalul testă lama pe pielea propriului său braț, tăind ușor, dar suficient cât să apară un fir de sânge. Bărbatul tresări văzându-l. Molatic. Molatic.

– M-am gândit la ce ați spus, domnule, rosti basilicanul.

Aha. Deci i-am dat ceva la care să se gândească.

– Și înțeleg că orașul meu are nevoie de ajutorul vostru. Dar cine sunt eu să-l cer, sau chiar să știu ce fel de ajutor ar fi corect sau suficient? Sunt doar un paznic de poartă; numai din pur noroc am ajuns să fiu implicat în aceste probleme importante.

– Îți iubești orașul, nu-i așa? întrebă, căci acum știa ce trebuia să-i fi zis.

Sunt isteț chiar și în zilele mele proaste, gândi cu oarecare satisfacție. Suficient de isteț ca să concep planuri ferite de Dumnezeu.

– Da, îl iubesc.

Dintr-odată ochii bărbatului se umplură de lacrimi.

– Iertați-mă, dar cineva m-a întrebat același lucru chiar înainte să plec din Basilica. Acum știu, după acest semn, că sunteți un adevărat slujitor al Sufletului Suprem și că pot avea încredere în domnia voastră.

Moozh privi calm în ochii bărbatului, ca să-i arate că încrederea lui era meritată.

– Veniți în Basilica, domnule. Veniți cu o oaste. Reinstaurați ordinea pe străzi și alungați-i pe mercenari. Atunci femeile din Basilica nu se vor mai teme.

Generalul dădu înțelept din cap.

– O cerere nobilă și clară, pe care inima mea tânjește s-o onoreze. Însă sunt slujitorul Împăratului, iar tu va trebui să-i explici situația din orașul tău mediatorului, care reprezintă ochii și sufletul Împăratului aici în tabăra noastră.

În timp ce vorbea, se ridică în picioare cu fața spre mediator și se înclină. În spatele lui îi auzi pe ceilalți doi ridicându-se de asemenea și înclinându-se.

Cu siguranță, Plod este destul de deștept ca să știe ce plănuiesc să fac, gândi cu un fior de teamă. Categoric, pumnalul lui e deja scos din teacă pentru a-mi fi înfipt în spate. Știe că dacă nu face asta, sabia basilicană pe care o țin în mână se va furișa și îi va zbura capul de pe umeri atunci când o să mă ridic.

Dar Plod nu era atât de deștept și astfel într-o clipă sângele lui țâșni și se împrăștie prin cort în timp ce trupul i se prăbușea, cu capul atârnând la capătul gâtului pe jumătate retezat.

Lovitura fusese atât de rapidă, de fluidă, încât nici basilicanul, nici mediatorul nu înțeleseră prea bine cum de murise Plod atât de subit. Asta îi dădu lui Moozh timp suficient ca să izbească cu sabia basilicană printre coastele mediatorului, găsindu-i inima înainte să poată rosti vreun cuvânt sau chiar să se ridice de pe scaun.

Apoi se întoarse spre basilicanul care tremura.

– Cum te numești, soldat?

– Smelost, domnule. Așa cum v-am mai spus. N-am mințit niciodată, domnule.

– Știu că nu. Și nici eu. Oamenii aceștia erau hotărâți să mă împiedice să vin în ajutorul orașului tău. De asta i-am adus aici pe amândoi. Ca să te ajut, trebuia mai întâi să-i ucid pe ei.

– Cum ziceți, domnule.

– Nu, nu cum spun eu. E numai adevărul, Smelost. Oamenii ăștia erau niște spioni tocmiți să-mi urmărească fiecare mișcare, să asculte fiecare cuvânt pe care îl rostesc și să-mi judece constant loialitatea față de Împărat. El – arătă spre Plod – a interpretat un vis de-al meu drept un semn de necredință și l-a destăinuit mediatorului. Ar fi fost doar o problemă de timp înainte să mi se facă raport și să pierd comanda, și atunci cine ar mai fi venit să salveze Basilica?

– Dar cum o să explicați moartea lor?

Moozh nu răspunse.

Smelost așteptă. Apoi privi din nou trupurile.

– Înțeleg, zise. Sabia care i-a ucis a fost a mea.

– Cât de mult îți iubești orașul?

– Din toată inima.

– Mai mult decât viața?

Smelost aprobă grav. Era teamă în ochii lui, dar nu tremura.

– Dacă soldații mei cred că eu i-am omorât pe Plod și pe mediator, o să mă rupă în bucăți. Dar dacă ei cred – nu, dacă *știu* – că *tu* ești vinovat, iar eu te-am ucis din cauza asta, atunci o să mă urmeze dintr-o

dreaptă indignare. O să le spun că erai unul dintre mercenari. Îți voi păta numele. Voi susține că ai trădat Basilica, încercând să mă avertizezi să nu vin în ajutorul orașului. Dar pentru că ei vor crede aceste minciuni despre tine, mă vor urma acolo și îți vom salva orașul.

– Se pare că soarta mea este să fiu considerat cu atât mai trădător, cu cât îmi servesc mai bine orașul, rosti Smelost, zâmbind.

– Teribilă zi cea în care un bărbat trebuie să aleagă între a fi considerat loial și a fi loial în realitate, dar tu ai ajuns să trăiești acea zi.

– Spuneți-mi ce să fac.

Lui Moozh aproape că îi veni să plângă de admirație văzând curajul și onoarea acelui om atunci când îi explicase simpla lor înscenare. Dacă nu aș servi o cauză mai mare, cugetă, ar trebui să-mi fie rușine să înșel un om atât de demn. Însă din dragoste pentru Pravo Gollossa voi face orice lucru groaznic.

O clipă mai târziu, într-un moment de acalmie, Moozh și Smelost începură amândoi să urle, iar Generalul dădu drumul unui țipăt despre care martorii aveau să jure că fusese strigătul de moarte al mediatorului. Apoi, când soldații ieșeau de prin corturile lor, îl văzură pe Smelost, deja însângerat din cauza unei răni la coapsă, împleticindu-se afară din cort cu o sabie scurtă picurând de sânge în mâini.

– În numele lui Gaballufix! Moarte Împăratului!

Numele nu însemna nimic pentru soldații Gorayni, cu toate că destul de curând avea să capete multiple înțelesuri. Pe ei îi interesa ultima parte a răcnetului –

moartea Împăratului. Nimeni nu putea rosti așa ceva într-o tabără a lor fără să fie jupuit de viu.

Însă înainte să ajungă cineva la el, Generalul însuși apăru din cort, cu brațul plin de sânge și pipăindu-și capul în locul unde fusese probabil lovit. Marele Vozmuzhalnoy Vozmozhno, numit Moozh ori de câte ori credeau că nu aude, ținea o secure de luptă în mâna stângă – stânga, nu dreapta! – cu care izbi în jos la baza gâtului asasinului, despicându-l până la inimă. N-ar fi fost necesar; oricine știa că omul acela trebuia să fie prins, torturat și pedepsit. Dar după aceea, spre oroarea lor, Generalul – căruia îi curgea gheață prin vene în loc de sânge – căzu în genunchi și plânse amar, strigând din străfundurile sufletului:

– Plodorodnuy, prietenul meu, inima mea, viața mea! Ah, Plod! Ah, Plod, Dumnezeu ar fi trebuit să mă ia pe mine și să te lase pe tine să trăiești!

Suferința lui era și glorioasă, și greu de suportat. Fără să rostească deschis vreun cuvânt, soldații care îl văzuseră îngenunchind se hotărâră să nu vorbească nimănui despre blasfemia sugestiei că Dumnezeu făcuse lumea incorect. Când intrară în cort înțeleseră perfect de ce uitase de sine și îl ucisese pe asasin cu mâinile sale, căci cum ar putea un om muritor să-și vadă cel mai bun prieten și pe mediator uciși amândoi cu atâta cruzime, și totuși să-și controleze furia?

Curând prin tabără se răspândi povestea că Moozh lua cu el o mie de soldați aprigi pentru un marș forțat prin munți, să cucerească orașul Basilica și să distrugă partidul lui Gaballufix, un grup de oameni atât de

îndrăzneți și de trădători, încât riscaseră să trimită un asasin împotriva generalului Goraynilor. Din păcate pentru ei, Dumnezeu îi iubea atât de mult pe Gorayni, încât nu permitea ca Moozh al lor să fie ucis prin trădare. În schimb, Dumnezeu îi umpluse inima cu mânie dreaptă, iar Basilica va afla în curând ce însemna ca Dumnezeu și Goraynii să îi fie stăpâni.

3

PROTECŢIA

Visul fiului cel mare

Cămilele se adunaseră toate la umbra unui palmier mare, din ale cărui ramuri Wetchik și fiii lui împletiseră un acoperiș între patru copaci de pe marginea pârâului. Elemak le invidia – acolo umbra era bună, apa răcoroasă și aveau parte de briză, deci aerul nu era atât de înăbușitor ca în interiorul corturilor. Își terminase treburile de dimineață și acum nu mai era nimic util de făcut în timpul arșiței zilei. Tata, Nafai și Issib n-aveau decât să asude, înghesuindu-se în jurul Catalogului Sufletului Suprem în cortul Tatei. Ce știa Sufletul Suprem? Era doar un computer – Nafai însuși spusese asta, cu evlavia lui fanatică de adolescent –, așa că de ce s-ar osteni Elemak să converseze cu o mașină?

Era o vastă bibliotecă de informații... și ce dacă? Elemak terminase școala.

Așa că se așeză la umbra unei stânci orientate spre sud, știind că va avea cel mult o oră de odihnă înainte ca soarele să se înalțe destul ca să dispară umbra și el să fie nevoit să se mute. Asta nu-l deranja prea mult – de fapt, atunci când mergea cu caravana se baza pe asta ca să se trezească, astfel încât să nu doarmă prea mult în timpul zilei, când făceau popasuri prin oaze. Ceea ce îl înfuria atât de rău încât îi provoca dureri în stomac era faptul că totul era lipsit de orice utilitate. Ei nu călătoreau, ci așteptau acolo în deșert – și pentru ce? Pentru nimic. Sufletul Suprem a zis că Basilica va fi distrusă, că lumea de pe Harmony se va prăbuși în război și teroare. Era rizibil de puțin probabil ca așa ceva să se întâmple. Lumea durase patruzeci de milioane de ani fără să fie devastată de vreun război. Acum, pentru prima dată, două mari imperii erau pe punctul de a se înfrunta, iar Sufletul Suprem trata acest lucru ca și cum ar fi fost un eveniment cosmic.

Aș fi înțeles să părăsim Basilica, își spuse, dacă ne-am fi luat bogățiile cu noi și ne-am fi dus în alt oraș ca s-o luăm de la capăt. Vitale în comerțul cu plante sunt cunoștințele din capul Tatei și al meu, nu construcțiile și muncitorii angajați. Am fi putut fi bogați. Noi însă ne aflăm în deșert, ne-am pierdut întreaga avere în favoarea fratelui meu vitreg Gaballufix, *pe care* Nafai l-a omorât, așa că nu ne vom mai întoarce vreodată în Basilica, iar dacă am avea cum, la ce bun, căci am fi săraci.

Doar că sărăcia în Basilica ar fi mai bună decât așteptarea inutilă de aici din deșert, în valea asta mizerabilă care de-abia susține grupul de babuini instalat mai sus pe pârâu. Îi auzea chiar și acum lătrând și urlând. Fiare care nu se puteau decide dacă să fie oameni sau câini. Exact așa suntem noi acum, numai că nu am avut bunul-simț să ne luăm și nevestele cu noi când am plecat, ca să formăm măcar un trib rezonabil.

În ciuda zgomotelor aritmice ale babuinilor și a pufăitului ocazional al cămilelor, adormi curând. Se trezi câteva clipe mai târziu, sau așa i se păru; simțea căldura soarelui pe haine, deci presupuse că soarele îl trezise. Dar nu, era altceva; o umbră se mișca lângă el. Cu ochii închiși se gândi unde îi era cuțitul și rememoră terenul din jur. Apoi, cu o mișcare bruscă, sări în picioare cu pumnalul lung în mână, mijind ochii în lumina puternică după adversar.

– Sunt doar eu! scânci Zdorab.

Elemak lăsă cuțitul, dezgustat.

– Nu te apropii fără zgomot de un om adormit în deșert. Poți fi omorât. Am crezut că ești un tâlhar.

– Dar am făcut zgomot, zise celălalt împăciuitor. De fapt, și tu erai destul de zgomotos. Visai, presupun.

Faptul că nu dormise liniștit îl deranja. Dar fiindcă Zdorab pomenise, își aminti că într-adevăr *visase* și visul îi reveni cu o claritate remarcabilă. Practic, niciodată nu avusese unul atât de clar, cel puțin din câte ținea minte, și asta îi dădu de gândit.

– Ce spuneam? întrebă.

– Nu știu. Era mai mult un mormăit. Am urcat până aici fiindcă tatăl tău a cerut să te vadă. Altfel nu te-aș fi deranjat.

Era adevărat. Zdorab era slujitorul clasic, invizibil în cea mai mare parte a timpului, dar întotdeauna gata să ajute – chiar și atunci când era absolut incompetent, cum era de obicei cazul aici în deșert, unde talentele unui trezorier erau aproape inutile.

– Mulțumesc. Vin într-un minut.

Zdorab întârzie doar o clipă – ezitarea pe care toți servitorii buni o dobândeau mai devreme sau mai târziu, secunda în care stăpânul se mai putea gândi la ceva. Apoi dispăru, coborând târșâit pe panta nisipoasă și străbătând solul pietros și uscat până la cortul lui Wetchik.

Elemak își ridică poalele hainei de deșert și urină în aer liber într-un loc unde soarele avea să usuce repede umezeala, înainte să se adune prea multe muște. Apoi se îndreptă spre pârâu, bău cu mâinile făcute căuș, se spălă pe față și pe cap și abia după aceea se duse la cortul unde îl așteptau Tata și toți ceilalți.

– Ei bine, zise intrând, ați învățat tot ce avea Sufletul Suprem să vă învețe?

Nafai îl țintui cu privirea lui tipică de dezaprobare. Într-o zi, o să-i tragă o mamă de bătaie, să țină minte să nu-și mai afișeze asemenea expresie, cel puțin nu față de el. Mai încercase să-l bată odată, și aflase că data viitoare trebuia să facă asta departe de scaunul lui Issib, pentru ca Sufletul Suprem să nu-l ia în stăpânire și să intervină. Dar acum nu rezolva nimic

permițându-i mucosului de Nafai să-l irite; așadar pretinse că nu observă.

– Trebuie să începem să vânăm ca să avem carne, vorbi Tata.

Imediat ochii lui Elemak se închiseră pe jumătate în timp ce se gândea ce însemna asta. Aduseseră provizii suficiente pentru opt sau nouă luni – un an, dacă erau grijulii. Totuși, Tata vorbea despre necesitatea vânătorii. Asta nu însemna decât că nu se aștepta să ajungă într-un loc civilizat în mai puțin de un an.

– Ce-ar fi să cumpărăm din Piața Exterioară? întrebă Meb.

Elemak era de acord din toată inima, dar nu spuse nimic tot timpul cât Tata îi predică lui Meb despre imposibilitatea întoarcerii prea curând în Basilica. Așteptă până ce mica scenă se termină. Bietul Meb – oare când o să învețe că e mai bine să taci dacă nu ai de zis ceva care să ducă la îndeplinirea țelului tău?

Abia când liniștea reveni luă cuvântul.

– Putem vâna. E o zonă destul de bogată pentru un deșert, și cred că am prinde ceva măcar o dată pe săptămână – timp de câteva luni.

– Ești în stare?

– Singur nu. Dacă plec cu Meb la vânătoare în fiecare zi, o să găsim ceva măcar o dată pe săptămână.

– Și cu Nafai, adăugă Tata.

– Nu! mormăi Mebbekew. Doar o să ne stea în cale.

– O să-l învăț eu, zise Elemak. În privința asta, îmi închipui că la început nici Meb nu va fi mai valoros

decât Nafai. Dar trebuie să știe amândoi – când vânăm, cuvântul meu este lege.

– Bineînțeles, aprobă Tatăl. O să facă exact ce le spui tu și nimic mai mult.

– O să iau pe câte unul dintre ei în fiecare zi. În felul ăsta n-o să fiu nevoit să mă confrunt cu certurile dintre ei.

Mebbekew se uită la el cu scârbă – cât de subtil, Meb, nu-i de mirare că ai fost un actor de succes –, dar Nafai se mulțumi să fixeze covorul. Ce era în mintea lui? Fără îndoială, căuta un mod de a întoarce asta în avantajul său.

Sigur pe el, Nafai înălță capul și i se adresă solemn lui Elemak:

– Elya, îmi pare rău că ți-am dat motive să crezi că asta aș face dacă aș merge împreună cu Meb. Ar fi mai eficient să ne iei pe amândoi. Îți promit că n-o să mă cert, nici cu tine, nici cu Meb.

Exact ca un șarpe, arătându-se pios și cooperant, deși Elemak știa că se va plânge și se va certa toată ziua, indiferent ce promitea acum. Dar nu spuse nimic, fiindcă Tata aprecie în tăcere atitudinea lui Nafai, apoi declară că decizia lui Elya primează. Vor merge la vânătoare cu el unul câte unul.

– Credeți-mă, veți învăța mai bine dacă mergeți separat.

În asemenea momente, aproape credea că Tata vedea dincolo de actul justițiar al lui Nafai. Dar nu era așa; în curând, va ajunge să vorbească despre ceea

ce voia Sufletul Suprem, iar atunci el şi cu Nafai vor fi prieteni la cataramă.

Gândul la o astfel de tovărăşie îl făcu pe Elemak să-şi aducă aminte cum îl trezise Zdorab cu câteva minute în urmă; de aici îşi aminti visul cel viu. Şi se gândi că ar fi amuzant să joace jocul lui Nafai, pretinzând că visul lui era o viziune trimisă de Sufletul Suprem.

– Dormeam lângă stâncă, rosti Elemak în liniştea lăsată, şi am avut un vis.

Imediat toţi ochii se îndreptară asupra lui, aşteptând. Îi cântări pe sub pleoapele lăsate; observă bucuria de pe chipul tatălui său şi aproape că i se făcu ruşine de înşelătoria pe care o punea la cale – dar consternarea de pe faţa lui Nafai şi oroarea de pe a lui Meb meritau efortul.

– Am avut un vis, continuă el, în care noi toţi ieşeam dintr-o casă mare.

– A cui casă era? întrebă Nafai.

– Taci şi lasă-l să povestească, zise Tatăl.

– O casă cum nu am mai văzut până acum. Şi nu ieşeam singuri, noi şase, ci fiecare însoţit de câte o femeie. Mai erau acolo alţi doi bărbaţi, şi ei cu câte o femeie. Şi mulţi copii. Toţi aveam copii.

Se lăsă o tăcere lungă.

– Asta-i tot? făcu Nafai.

Elemak nu spuse nimic, şi tăcerea reveni.

– Elya, şi *eu* aveam o soţie? întrebă Issib.

– În visul meu, aveai.

– I-ai văzut faţa? Ştii cine era?

Acum se simți rușinat cu adevărat, căci își dădea seama că Issib credea că era o viziune reală, și pentru prima dată în viață se gândi că bietul de el, handicapat cum era, tânjea totuși după o femeie, așa cum tânjește orice alt bărbat, însă nu spera să găsească una care să-l vrea. În Basilica, unde femeile își alegeau bărbații, numai un specimen jalnic de femeie ar fi ales drept soț un schilod ca el. Chiar dacă ar avea relații sexuale, ar fi doar din cauză că vreo femeie uzată ar fi curioasă în privința lui – în special cu flotoarele lui, care ar stârni interesul unora mai aventuroase. Dar să se căsătorească, să-i nască plozi, să-i acorde drepturile unui tată, nu, asta nu s-ar întâmpla, iar el știa. Ceea ce însemna că, povestindu-și visul, Elemak nu numai că îl manipula pe tatăl lui, ci îi pregătea lui Issib o dezamăgire cruntă. Se simțea oribil.

– Nu i-am văzut fața, zise. Probabil nu înseamnă nimic. A fost un simplu vis.

– Înseamnă ceva, rosti Tata.

– Înseamnă că Elemak își bate joc de noi, interveni Nafai. Râde de viziunile noastre de la Sufletul Suprem.

– Nu mă face pe mine mincinos. Dacă afirm că am visat, atunci am visat. Dacă înseamnă ceva n-aș putea să știu. Dar am văzut ceea ce am văzut. Nu așa spunea Tata? Nu așa spuneai *tu*? Am văzut ceea ce am văzut.

– Înseamnă ceva, repetă Tata. Acum mesajul ciudat pe care l-am primit prin Catalog are o logică.

O, nu, își zise Elemak. Ce-am făcut?

– M-am gândit ceva timp la faptul că nu putem îndeplini ţelul Sufletului Suprem fără soţii. Însă unde să ne găsim femei şi cine ne-ar însoţi aici?

De fapt unde ai găsi *bărbaţi* care să te însoţească aici, Tată, numai că tu ţi-ai obligat fiii să vină cu tine?

– Dar, când am întrebat Sufletul Suprem, răspunsul primit a fost să aştept. Atâta tot, să aştept, ceea ce pentru mine nu a avut niciun sens. O să apară femei din pietre? O să ne împerechem cu babuinii?

Elemak nu se abţinu să nu înţepe.

– Meb o face deja, din când în când.

Cel amintit rânji prostește.

– Iar acum Elemak a visat. Cred că asta voia Sufletul Suprem să aştept – visul lui. Răspunsul a fost dat fiului meu cel mare, moştenitorului meu. Deci, Elya, trebuie să te gândeşti, să-ţi aduci aminte – ai recunoscut *vreuna* dintre femeile din visul tău?

Tatăl lor lua lucrurile prea în serios, făcând legătura cu statutul lui de moştenitor. Fusese un prost să declanşeze toată istoria asta cu viziunea, acum îşi dădea seama; cum putuse uita că Tata era dispus să ruineze vieţile tuturor de dragul unei viziuni?

– Nu, răspunse, ca să-l facă să tacă, deşi nu era adevărat.

– Gândeşte-te. Ştiu că ai recunoscut cel puţin una.

Elemak se uită la el speriat. Începuse bătrânul să-i citească gândurile?

– Dacă Sufletul Suprem ţi-a destăinuit despre visul meu mai multe decât ştiu eu însumi, atunci spune *tu* cine sunt ele.

– Știu că pe una ai recunoscut-o pentru că i-ai rostit numele. Dacă te străduiești, o să-ți amintești.

Se uită aspru la Zdorab, care fixa covorul. Deci așa, se gândi. Cică nu a înțeles nimic din ceea ce vorbeam în somn. Nu chiar adevărat.

– Ce nume?

– Eiadh, zise Nafai. Am dreptate?

Nu răspunse, dar îl urî pentru că pronunțase numele femeii pe care o curta înainte ca Tata să-i târască în deșert.

– E-n regulă, făcu Tata. Înțeleg perfect. Nu vrei să ne spui numele ei de teamă că noi am crede că visul tău nu e decât o dorință erotică pentru femeia pe care o iubești, și nu un vis adevărat.

Întrucât exact așa își considera Elemak visul, nu se putea opune concluziei lui Wetchik.

– Dar gândiți-vă, fiii mei. Oare v-ar cere Sufletul Suprem să vă alegeți drept soții niște străine? Tu ai visat-o pe Eiadh pentru că Sufletul Suprem vrea ca ea să fie soția ta. Și are sens, nu-i așa? Căci și *pe mine* m-ai văzut împreună cu o soție, nu?

– Da, zise el, amintindu-și.

Visul îi era *încă* viu în minte și îl revedea nu ca pe o amintire vagă, ci limpede.

– Da, și copii. Mici.

– Există o singură femeie pe care aș lua-o de soție. Rasa.

– Ea n-ar părăsi niciodată Basilica, interveni Issib. De crezi că ar pleca, n-o cunoști pe Mama.

– A, făcu Tata. Nici *eu* n-aș fi părăsit niciodată Basilica, numai că Sufletul Suprem m-a condus. Nici Elemak și nici Mebbekew, dar i-a adus Sufletul Suprem.

– Nici eu, spuse Zdorab.

– Femeia pe care ai văzut-o în vis, cea care era soția *mea*... era Rasa, nu-i așa?

Bineînțeles, dar asta nu dovedea nimic. Fusese soția tatălui lor an după an, așa că evident ar fi apărut drept femeia lui în vis. Pentru *asta* nu era nevoie de intervenția Sufletului Suprem.

– Posibil, zise Elemak.

– Ai mai recunoscut vreuna dintre celelalte femei? De exemplu, ceilalți doi bărbați străini – soțiile lor ar fi putut fi fiicele Rasei?

– Nu le cunosc foarte bine pe fiicele soției tale.

Cât de departe avea să se întindă jocul înainte de a termina cu el?

– Nu fi absurd. Sunt nepoatele tale, nu? Fiicele lui Gaballufix.

– Și una dintre ele e celebră, interveni Meb. Sevet, cântăreața – doar ai văzut-o.

– Da, recunoscu el, soțiile celor doi străini erau fiicele Rasei.

Bineînțeles că le cunoștea, și pe ele, și pe soții lor, Vas și Obring.

– Uite, vezi? spuse Tata. Sufletul Suprem ți-a dat o viziune adevărată. Femeile pe care le-ai văzut au toate legătură cu Rasa. Fiicele ei și Eiadh, una dintre nepoatele din casa ei. Sunt sigură că și celelalte fac parte tot din casa ei. Deci nu a fost un vis imposibil,

pe care l-ai avut fiindcă tânjeai după relații carnale, fiule. A venit de la Sufletul Suprem, pentru că Sufletul Suprem știe că pentru a-și împlini scopul avem nevoie de soții care să ne poarte copiii. Noi toți.

– Bun, zise Elemak, dacă este într-adevăr o viziune, atunci *sunt* fericit că Sufletul Suprem mi-a dat-o pe Eiadh. Dar cred că șansele de a găsi un șoim în gura unei broaște sunt mai mari decât ca oricine altcineva *în afară de* Sufletul Suprem s-o convingă vreodată pe Eiadh să vină în deșert să se mărite cu un bărbat ca mine, fără casă și fără bani, fără nicio speranță de îmbogățire.

– Uiți că Sufletul Suprem ne-a promis un tărâm cu bogății de nedescris.

– Iar tu uiți că nu l-am găsit încă. E puțin probabil să-l găsim, stând astfel ascunși în deșert.

– Sufletul Suprem ne-a arătat ce trebuie să facem. După cum mi-a spus Nafai înainte de a pleca tu în căutarea Catalogului – dacă Sufletul Suprem are nevoie ca noi să facem ceva, atunci va deschide o cale pentru ca noi să putem face acel lucru.

– Grozavă idee, zise Mebbekew. Pe cine va ucide Nafai ca să ne facă rost de niște femei?

– Destul, se răsti Tata.

– Ei, haide. Cum altfel să-și găsească o soție, decât omorând vreun bețiv căzut pe stradă și răpindu-i fiica oarbă și oloagă?

Spre surprinderea lui Elemak, Nafai nu reacționă la batjocura lui Mebbekew. În schimb băiatul se ridică și părăsi cortul. Deci așa, se gândi Elemak. Nu e chiar

un copil. Altfel s-ar fi făcut de râs lăsându-ne să-l vedem plângând.

– Meb, șopti Issib, Nafai a adus Catalogul, tu nu.

– Hai, chiar nu înțelege nimeni o glumă pe aici?

– Pentru Nafai nu e o glumă. Să-l omoare pe Gaballufix a fost cel mai oribil lucru pe care l-a făcut vreodată și nu și-l poate scoate din minte..

– Ai fost deplasat să-i amintești, îi zise Tata. Să nu mai faci așa ceva.

– Și ce-ar trebui să fac? insistă Mebbekew, să pretind că a obținut Catalogul spunând „vă rog frumos"?

Sosise momentul ca Elemak să-l pună la locul lui – nimeni altcineva nu era în stare, și era nevoie.

– Ar trebui să taci.

Meb îl privi sfidător. Însă Elemak știa că nu era decât teatru. Nu trebuia decât să-i întâlnească privirea și să i-o susțină, și Meb ar da înapoi. Nu dură mult.

– Elemak, spuse Tata, trebuie să vă întoarceți, tu și frații tăi.

– Nu lăsa asta în seama *mea*. Dacă cineva o poate convinge pe Rasa, acela ești *tu*.

– Din contră. Pe mine mă cunoaște, știe că o iubesc, și mă iubește și ea – și până acum asta nu a adus-o lângă mine. Crezi că nu i-am propus? Nu, numai Sufletul Suprem o va convinge. Tot ce aveți de făcut este să vă duceți și să-i sugerați, să așteptați ca Sufletul Suprem s-o ajute să înțeleagă că trebuie să vină, apoi să-i asigurați escorta pentru ea și fiicele ei și pentru tinerele din casa ei care vor veni cu ea.

– Of, bine.

Putea aștepta mult pentru ca Sufletul Suprem să convingă pe oricine altcineva în afară de tatăl lor, care făcuse ceva așa de idiot ca părăsirea Basilicăi în favoarea deșertului. Cel puțin avea să aștepte în oraș, chiar dacă ar fi nevoit să se ascundă.

– Să-i spun să aducă o servitoare și pentru Zdorab?

Chipul tatălui său deveni de gheață.

– Zdorab nu mai e servitor acum. Este un om liber, egal în drepturi cu oricine de aici. O femeie din casa Rasei ar fi bună pentru el ca pentru oricare dintre voi, ba mai mult, o servitoare ar fi bună pentru oricare dintre voi. Nu înțelegeți că nu mai suntem în Basilica, că în societatea pe care o formăm acum nu va fi loc pentru snobism și bigotism, caste sau clase sociale? Vom fi un singur popor, toți egali, copiii noștri vor fi egali în ochii Sufletului Suprem.

În ochii Sufletului Suprem poate, dar nu într-ai mei, gândi Elemak. Eu sunt fiul cel mare, iar primul meu născut va fi moștenitorul meu așa cum eu sunt *al tău*, Tată. Chiar dacă ai renunțat la pământurile și posesiunile care ar fi trebuit să fie moștenirea mea, eu îți voi moșteni autoritatea, și indiferent unde ne vom stabili *eu* o să conduc, eu și nimeni altul. Nu aduc vorba acum, fiindcă știu când să vorbesc și când să tac. Dar fii sigur, Tată. Când o să mori, eu o să-ți iau locul – și oricine va încerca să mă lipsească de el te va urma rapid în mormânt.

Elemak se uită la Issib și la Meb, și își dădu seama că niciunul dintre ei nu-i va opune rezistență când va veni acea zi. Dar Nafai îi va face probleme, drăguțul

de el. Nafai știe și el, se gândi. Știe că într-o zi se va ajunge la lupta între mine și el. Căci într-o zi Tata va încerca să-i transmită autoritatea acestui lingău, numai fiindcă se dă apropiat Sufletului Suprem. Ei bine, și eu am avut o viziune de la Sufletul Suprem – sau cel puțin așa crede Tata, ceea ce înseamnă cam același lucru.

– Plecați de dimineață, le spuse Tata. Întorceți-vă cu femeile care vor împărtăși moștenirea pe care Sufletul Suprem a pregătit-o pentru noi pe alte tărâmuri. Întorceți-vă cu mamele nepoților mei.

– Doar eu și Mebbekew. Nimeni altcineva.

– Issib va rămâne aici pentru că scaunul și flotoarele lui l-ar face prea ușor de observat și ar crește șansele de a fi prinși de dușmani. Rămâne și Zdorab.

Fiindcă încă nu ai încredere în el, gândi Elemak, indiferent cât ai pretinde că este egalul nostru și om liber.

– Dar Nafai merge cu voi.

– Ba nu, zise Elemak. Pentru noi ar fi mai periculos chiar decât Issib. Cu siguranță și-au dat seama că el l-a omorât pe Gaballufix – computerul orașului i-a reținut numele la ieșirea din Basilica, iar paznicii l-au văzut îmbrăcat în hainele lui Gaballufix. Zdorab era cu el, întărind conexiunea dintre el și moartea lui Gabya. Dacă-l luăm pe Nafai e ca și cum am cere să fie ucis.

– Merge cu voi, repetă Wetchik.

– De ce, când nu face decât să sporească pericolul?

– Da, *fă-l* să explice, Elya, zise Mebbekew. Tata nu vrea să te insulte, dar *mie* nu-mi pasă. Îl vrea pe

Nafai acolo deoarece, după cum cineva a subliniat recent, el a adus Catalogul în timp ce noi ceilalți nu. Îl vrea pe Nafai acolo deoarece nu are încredere că noi n-o să ne găsim doar niște femei, ca să rămânem în Basilica, și nu ne vom mai întoarce vreodată în paradisul ăsta de pe malul mării. Îl vrea pe Nafai acolo deoarece el crede că el o să ne determine să fim cuminți.

– Ba deloc, răspunse Issib. Tata vrea ca el să învețe puterea și înțelepciunea fiind alături de frații lui mai mari.

Nimeni nu știa vreodată sigur când Issib era ironic și când nu. Nimeni nu credea că aceasta era adevărata intenție a tatălui lor și nimeni – cel mai puțin Tata – nu se osteni să o nege pe față.

În liniște, vorbele care răsunau în continuare în urechile lui Elemak erau ultimele pe care el însuși le rostise: Dacă-l luăm pe Nafai e ca și cum am cere să fie ucis.

– Bine, Tată, acceptă el. Nafai poate să vină cu mine.

În Basilica – și nu în vis

Kokor nu înțelegea de ce *ea* trebuia să stea izolată. În cazul lui Sevet avea sens – era în recuperare în urma nefericitului accident. Vocea încă nu-i revenise; fără îndoială, se jena să apară în public. Dar ea era perfect sănătoasă, iar faptul că era nevoită să se ascundă în casa Mamei făcea să pară că îi e rușine să

iasă în lume. Dacă ar fi rănit-o intenționat pe Sevet, atunci probabil că o asemenea izolare ar fi fost necesară. Dar atunci de ce, întrucât fusese pur și simplu un accident nefericit, rezultat al tulburărilor psihice provocate de moartea Tatei și de descoperirea adulterului lui Sevet și Obring, nimeni nu o putea învinui. De fapt, i-ar fi prins bine să fie văzută în public. Cu siguranță i-ar grăbi vindecarea.

Cel puțin ar trebui să i se permită să meargă la ea acasă, nu să fie obligată să stea cu Mama, de parcă ar fi copil sau o retardată mintal care are nevoie de paznic. Unde era Obring? Dacă intenționa să se împace cu ea, să înceapă prin a o scoate din mediul intolerant de cumpătat al Mamei. Aici nu se petrecea nimic interesant. Doar lecții nesfârșite pe teme care nu o interesaseră nici cu ani în urmă, când chiulea de la ele. Kokor era acum o femeie bogată. Probabil că moștenirea de la tatăl ei i-ar permite să cumpere o casă și să posede propria ei locuință. Însă ea locuia cu mama ei.

Nu o vedea prea des. Rasa era mereu în întâlniri cu consilierii și cu alte femei cu influență din oraș, care făceau adevărate pelerinaje ca s-o vadă și să discute cu ea. Unele întâlniri păreau întru câtva tensionate; Rasa începuse să remarce că cel puțin unii oameni dădeau vina pe ea pentru orice. De parcă ea ar fi încercat să-l omoare pe Tata! Dar ei își aminteau că actualul soț al Rasei, Wetchik, era cel care avusese acea viziune înflăcărată cu Basilica arzând, și apoi fostul ei soț, Gaballufix, trimisese tolchok și după aceea

soldați mercenari pe străzile orașului. Iar acum umbla vorba că fiul ei cel mic, Nafai, era ucigașul atât al lui Roptat, cât și al lui Gaballufix.

Și chiar dacă toate astea erau adevărate, ce-aveau de-a face cu Mama? Femeile nu-și controlează întru totul soții – nu era chiar Kokor dovada acestui fapt? Iar dacă Nafai l-a ucis într-adevăr pe Tata, *Mama* nu fusese acolo, și categoric nu-i *ceruse* băiatului s-o facă. Ar fi putut foarte bine s-o învinovățească pe Mama și pentru ce se întâmplase cu Sevet, deși toată lumea vedea că e numai vina lui Sevet. Și în plus, moartea Tatei nu era de fapt tot vina lui? Toți soldații ăia – doar nu aduci soldați în Basilica fără să te aștepți ca violența să provoace ură, nu-i așa? Bărbații nu înțeleg niciodată lucrurile astea. Dezlănțuie lucrurile, dar sunt întotdeauna surprinși dacă nu mai reușesc să le liniștească atunci când vor.

Ca Obring, prostuțul de el. El nu știa că nu e înțelept să te bagi între surori? El era mai vinovat decât Kokor pentru rana lui Sevet.

Și de ce nu simte nimeni simpatie și pentru rănile *mele?* Adânca traumă psihică provocată de vederea lui cu propria mea soră! Nu-i pasă nimănui că sufăr *și eu,* și poate că aș avea nevoie să ies, ca *terapie.*

Kokor stătea și-și picta fața, exersând expresii care ar da bine în următoarea ei piesă. Căci cu siguranță *acum* avea să existe o următoare piesă, atunci când va scăpa din casa Mamei. Jalnica încercare a lui Tumannu de a o pune pe lista neagră evident n-avea cum să reușească – nu exista teatru de comedie în Dolltown

care să refuze o actriță al cărei nume era pe buzele tuturor basilicanilor. Vor avea în fiecare seară casa închisă doar datorită curioșilor – iar când aceștia o vor vedea jucând și o vor auzi cântând, vor reveni mereu. Deși nu și-ar fi dorit vreodată să rănească pe cineva intenționat ca să avanseze în carieră; dar dacă tot s-a întâmplat, de ce nu s-ar folosi de asta? Tumannu însăși s-ar așeza probabil la coadă ca s-o implore pe Kokor să primească rolul principal într-o comedie.

Își țuguie puțin buzele într-un mod care părea destul de seducător. Îl încercă din diferite unghiuri și îi plăcu forma. Totuși, era prea palidă. Va trebui să-și dea cu ruj roșu, altfel nu va vedea nimeni dincolo de primul rând.

– Dacă o faci mai rotundă, o să pară că cineva a dat o gaură cu burghiul sub nas.

Kokor se întoarse încet cu fața la intrusa care stătea în ușă. O fetiță respingătoare de vreo treisprezece ani. Sora mai mică a bastardei Hushidh. Mama le luase pe amândouă de mici, doar din milă, iar când o declarase pe Hushidh una dintre nepoatele ei, fata crezuse cu siguranță că ar trebui luată în serios, la fel ca nepoatele de neam nobil care însemnau ceva în Basilica. Ea și Sevet se distraseră așa de bine punând-o la locul ei, pe când mai erau eleve aici. Iar acum surioara, de asemenea un bastard, la fel de urâtă și la fel de impertinentă, îndrăznea să stea în ușa dormitorului unei *fiice* a acelei case, al unei femei de obârșie nobilă din Basilica, și să ridiculizeze aspectul unei frumuseți celebre a orașului.

Dar ar fi fost sub demnitatea lui Kokor să depună vreun efort ca s-o pună pe copilă la locul ei, așa cum merita. Era suficient s-o alunge.

– Fetițo, aia e o ușă. Era închisă. Te rog s-o lași așa, cu tine de cealaltă parte.

Copila nu se mișcă.

– Fetițo, dacă ai fost trimisă cu vreun mesaj, transmite-l și dispari.

– Cu mine vorbești?

– Mai vezi altă fetiță pe aici?

– Sunt nepoată în casa asta. Numai servitoarelor li se spune „fetiță". În consecință, am presupus că, întrucât se spune că ai fi o doamnă care cunoaște formele corecte de adresare, probabil vorbeai cu o servitoare nevăzută de pe balcon.

Kokor se ridică în picioare.

– M-am săturat de tine. Eram deja sătulă dinainte de a-ți face apariția.

– Și ce-o să faci? O să mă lovești în gât? Sau ăsta e un sport pe care îl păstrezi pentru familie?

Kokor simți o furie insuportabilă năpădind-o.

– Nu mă ispiti! țipă.

Apoi se stăpâni, îngrădindu-și mânia. Fata asta nu merita. Dacă voia o adresare corectă, o s-o aibă.

– Și ce treabă ai aici, draga mea fiică de târfă sfântă?

Fata nu păru să se rușineze nicio clipă.

– Deci *știi* cine sunt. Numele meu este Luet. Prietenii îmi spun Lutya. Îmi poți spune Tânără Domnișoară.

– De ce ești aici și când ai de gând să pleci? Nu am venit în casa mamei mele ca să fiu chinuită de copii bastarzi fără maniere.

– Nu te teme. Din câte am auzit, n-o să rămâi în casa asta mai mult de o oră.

– Despre ce vorbești? Ce ai auzit?

– Am venit aici din amabilitate, ca să te anunț că Rashgallivak e aici cu șase soldați de-ai lui ca să te ia sub protecția Palwashantu.

– Rashgallivak! Micul *pizdook!* Ultima dată când a vrut să-și facă mendrele l-am pus la locul lui, și o s-o fac și acum.

– Vrea s-o ia și pe Sevet. Zice că amândouă sunteți în mare pericol și aveți nevoie de protecție.

– Pericol? În casa Mamei? Nu am nevoie decât de protecție față de fetițele impertinente și urâte.

– Ce delicată ești, doamnă Kokor. N-o să uit cum ai răspuns grijii mele de a-ți aduce vești.

Se întoarse și părăsi camera.

Și la ce se aștepta? Dacă ar fi intrat cu demnitate și nu insultând-o, ar fi tratat-o mai frumos. Însă de la un copil de origine atât de umilă nu te puteai aștepta să înțeleagă cum trebuie să se poarte, iar Kokor trebuia să încerce să nu-i poarte pică.

În ultima vreme Mama se purtase atât de autoritar, încât aproape că se gândi că era o idee bună ca ea și Sevet să fie trimise la Rashgallivak. Kokor trebuia să facă ea însăși câțiva pași ca să se asigure că așa ceva nu se va întâmpla.

Își șterse fardul și îl înlocui cu un machiaj de zi, apoi alese o rochie de casă anume cu aspect fragil și se îmbrăcă lăsând o ușoară nuanță de dezordine, astfel încât să pară că era pur și simplu în drum spre bucătărie, când fusese surprinsă să descopere că Rashgallivak venise acolo încercând s-o răpească.

Însă planul îi fu stricat, fiindcă atunci când păși pe hol, acolo se afla Sevet, sprijinită de brațul nenorocitei de Hushidh, sora mai mare a lui Luet. Cum de Sevet – chiar rănită – se cobora într-atât, încât să se sprijine pe o fată pe care cândva o tratase cu dispreț? Nu-i era jenă? Și totuși prezența ei pe hol o făcea imposibil de ignorat. Trebuia să pară plină de solicitudine. Să se învârtă în jurul ei. Din fericire, întrucât se sprijinea deja pe Hushidh, nu mai trebuia să-i ofere și *acel* serviciu. Libertatea ei de acțiune ar fi fost complet îngrădită cu Sevet sprijinindu-se de ea.

– Cum te simți, sărăcuțo? Am răgușit plângând din cauza a ce s-a întâmplat. Uneori suntem atât de rele una cu alta. De ce?

Sevet se mulțumi să fixeze podeaua la un metru în fața ei.

– Of, înțeleg de ce nu vrei să vorbești cu mine. N-o să mă ierți niciodată pentru accident. Dar eu te-am iertat pentru ce mi-ai făcut *tu*, iar *aia* nu a fost un accident, a fost ceva intenționat. Însă nimeni nu se așteaptă încă să te simți iertătoare, suferi atât de mult, biata de tine. De ce te-ai ridicat? Mă descurc eu cu Rashgallivak. I-am lipit ouăle de splină în seara aia, și aș face-o bucuroasă iar.

Auzind asta, Sevet zâmbi puțin. Doar o urmă de zâmbet. Sau tresări când începu să coboare scările.

Mama nici măcar nu-l invitase pe Rashgallivak într-o cameră. Stătea alături de soldați în ușa care rămăsese deschisă. Mama se întoarse, privindu-și fiicele care coborau din holul de sus pe scări spre intrare.

– După cum vezi, că sunt tefere, îi spuse ea lui Rashgallivak. Aici sunt în siguranță și pe mâini bune. De fapt, aici n-a mai venit niciun bărbat, cu excepția ta și a acestor soldați inutili.

– Nu-mi fac griji din cauza a ceea ce *s-a întâmplat*, replică el. Mă preocupă ceea ce *s-ar putea* întâmpla și nu plec de aici fără fiicele lui Gaballufix. Ele se află sub protecția clanului Palwashantu.

– N-ai decât să-ți ții soldații pe stradă, ca să-i împiedici pe tolchok, tâlhari și asasini să intre în casa noastră, dar pe fiicele mele nu le iei. Dreptul unei mame este superior drepturilor unui clan de bărbați.

În timp ce Mama și Rash continuau să se certe, Kokor se aplecă spre Sevet și, uitând că sora ei nu era în stare să vorbească, o întrebă:

– De fapt, de ce ne vrea Rashgallivak?

Pentru că ea nu putea răspunde, o făcu Hushidh.

– Mătușa Rasa este în centrul rezistenței împotriva guvernării Basilicăi de către Palwashantu. Crede că dacă vă ține pe voi două ostatice ea se va purta frumos.

– Atunci n-o cunoaște pe mama.

– Rashgallivak e un om slab, șopti Hushidh. Și nu se pricepe la politică. Dacă ar fi fost inteligent ca tatăl vostru ar fi știut că nu are cum să vă ia fără violență,

iar violența este contrară intereselor lui. În consecință, nu ar fi făcut niciodată o asemenea cerere. Dar dacă dintr-un motiv oarecare *s-ar fi hotărât* să pună mâna pe voi, ar fi acționat cu mult mai multă îndrăzneală. Ați fi fost deja fiecare în brațele câte unui soldat, ceilalți doi ținând-o la distanță pe mama voastră.

Fata nu era proastă, la urma urmelor. Lui Kokor nu-i trecuse niciodată prin minte că Hushidh ar avea vreo calitate demnă de respect. Imaginea ei despre Tata era perfect adevărată – însă Kokor însăși nu ar fi putut niciodată s-o exprime atât de clar.

Bineînțeles, Tata ar fi avut și dreptul să încerce să le ia pe Sevet și pe ea. Nu un drept *legal*, desigur, nu într-un oraș al femeilor, dar oamenii ar fi înțeles dacă ar fi încercat. Rashgallivak ce drept avea?

– Probabil Sufletul Suprem l-a făcut pe Rash nebun ca să încerce așa ceva, șopti Kokor.

– Îi e frică, spuse Hushidh. Oamenii fac lucruri ciudate când se tem. Mama voastră a făcut deja câteva.

Cum ar fi să mă țină pe mine izolată, se gândi Kokor.

Apoi își dădu seama că dacă ar fi fost acasă cu Obring, Rash nu ar fi avut nicio problemă să pună mâna pe ea. Soțul ei ar fi încercat să se lupte cu soldații, care l-ar fi doborât imediat, iar Kokor ar fi fost luată. Așadar, Mama *avusese dreptate* să o țină închisă. Închipuie-ți.

– Nu trebuie s-o critici pe Mama. Se descurcă foarte bine, cred.

Între timp, cearta dintre Rasa și Rash continua, deși acum repetau amândoi argumente vechi și nu

întotdeauna în cuvinte noi. Hushidh le conduse pe amândouă până în pragul foaierului, astfel încât se găseau cât de departe se putea de soldați, aflându-se totuși în aceeași încăpere. Până acum, Kokor stătuse lângă ea și Sevet. Văzând soldații, îngrozitori de identici cu măștile lor holografice, îi pieri hotărârea de a-i arăta lui Rashgallivak ce și cum. Păruse mult mai mic și mai slab în culisele întunecate ale teatrului. Soldații îl făceau să pară mai amenințător, iar ea se pomeni admirând curajul mamei sale, care îi înfrunta astfel. De fapt, se întreba dacă nu era puțin nebună. De exemplu, de ce le chemase pe Sevet și pe Kokor să se arate, la îndemâna acelor soldați? De ce nu le ținuse ascunse sus? Sau de ce nu le avertizase să se furișeze în pădure? Poate la asta se referea Hushidh când spunea că Mama făcuse lucruri ciudate de frică.

Și totuși nu părea speriată.

– N-ar fi bine să plecăm? îi șopti lui Hushidh.

– Ba nu. Trebuie să rămâneți.

– De ce?

– Pentru că dacă ați încerca să plecați Rashgallivak s-ar alarma și probabil ar trece la acțiune. Ar da ordin soldaților să vă rețină și totul ar fi pierdut.

– În cele din urmă oricum o să facă asta, șopti Kokor.

– Da, dar oare va aștepta destul?

– Destul pentru ce?

– Gândește-te.

Kokor se gândi. Ce folos le-ar aduce o amânare?

Doar dacă le venea cineva în ajutor. Dar cine li s-ar opune soldaților Palwashantu?

– Gărzile orașului! strigă, încântată că-și dăduse seama.

Ce vină avea dacă vorbele ei căzură într-o pauză de moment în cearta dintre Mama și Rash?

– Ce? Ce-ai spus? răcni Rashgallivak, și se răsuci să privească afară prin ușă. Nu e nimeni acolo, zise, apoi se uită la Rasa. Dar o să vină, nu-i așa? Pentru că asta e totul – să mă reţineţi până vin gardienii să mă oprească. Ei bine, gata cu amânarea. Luaţi-le!

Imediat soldații păşiră spre femeile din hol și Kokor țipă.

– Fugiți, proastelor! strigă Mama.

Dar Kokor nu reuși, pentru că deja unul dintre soldați o apucase de braț și alți doi o prinseseră pe Sevet, iar bastarda aia de Hushidh nu făcea *nimic* să le ajute.

– Fă ceva, ticăloaso! țipă Kokor. Nu-i lăsa!

Hushidh o privi o clipă în ochi în timp ce soldații o târau spre ușă. Apoi păru să ia o hotărâre.

– Oprește-te, Rashgallivak! strigă ea. Oprește-te chiar acum.

Rash doar râse. Râsul lui o înfioră pe Kokor până în măduva oaselor. Era râsul unui om care știa că câștigase.

Bărbatul acela patetic care fusese administrator în casa lui Wetchik cu numai câteva zile în urmă râdea acum încântat de puterea pe care i-o dădeau soldații.

– Poruncește-le să înceteze! strigă Hushidh. Altfel n-o să le mai poți da niciodată vreun ordin!

– Nu, Hushidh! țipă Mama.

Oare ce credea Mama că mai putea face Hushidh *acum?* Kokor o vedea pe Sevet în mâinile soldaților, cu fețele lor inexpresive atât de înspăimântătoare, de inumane. Nu era bine ca sora ei să se afle în mâinile lor. Nu era bine ca mâinile acelea s-o înhațe pe Kokor și s-o târască.

– Fă-o, Hushidh! strigă.

Orice ar crede Mama că ești în stare să faci, fă.

Pentru oricine în afară de Hushidh scena era simplă – Rash și doi dintre soldații lui blocând intervenția oricui în timp ce alți patru soldați le trăgeau pe Kokor și Sevet prin ușa largă a casei. Mătușa Rasa însăși țipa ineficient – „*Tu* îi faci rău lui Sevet! O să fii alungat din oraș! Răpitorule!" – și alte femei și fete din casă se adunau, înghesuindu-se în hol, ascultând, privind.

Însă pentru Hushidh Oracolul scena apărea extrem de diferită. Căci ea nu vedea numai oamenii, ci și relațiile care îi legau. Pentru ea, fetele și femeile speriate nu erau nici indivizi și nici mici pâlcuri – toate erau strâns legate de Rasa, astfel încât în loc să fie singură și neajutorată, așa cum ar fi văzut-o alții, Hushidh știa că ea vorbea cu forța a zeci de femei, că teama lor alimenta teama ei, mânia lor era mânia ei, iar atunci când își striga maiestuoasa furie era cu mult mai mare decât o singură femeie. Vedea chiar și puternicele rețele care o conectau de restul orașului, fire groase ca niște artere și vene pompând sângele vieții identității Rasei. Când ea țipa la Rashgallivak, în glasul ei era mânia întregului oraș al femeilor.

Însă Hushidh vedea și că Rasa, cu toate că era înconjurată de acea rețea vastă, se simțea destul de singură, ca și cum rețeaua s-ar fi întins până la ea fie fără să se conecteze propriu-zis, fie atingând-o numai ușor. Asta era ceea ce îi făcea Rasei exercitarea forței brute a lui Rash – o făcea să simtă că puterea ei în oraș nu valora la urma urmelor nimic, căci nu putea opune rezistență acestor soldați.

În același timp exista și o altă rețea de influențe – a lui Rashgallivak. Dar Hushidh știa că de fapt aceasta era slabă și demnă de dispreț. În timp ce legăturile Rasei cu gospodăria ei erau puternice și reale, iar forța ei în oraș aproape tangibilă pentru Hushidh, Rashgallivak se bucura de foarte puțin respect din partea soldaților lui. Reușea să îi comande numai pentru că îi plătea, și atunci numai fiindcă lor le plăcea să facă ceea ce le comanda el. Rashgallivak, în comparație cu Rasa, era aproape izolat. Cât despre oamenii lui, legăturile dintre ei erau mult mai tari decât legătura cu *el*. Și chiar și așa nu însemnau nimic față de relațiile dintre femei.

Știa că majoritatea bărbaților erau așa – relativ neconectați, neuniți, singuri. Dar aceștia erau și mai neîncrezători și mai intoleranți, și astfel legăturile care îi uneau deveneau cu adevărat fragile. Nu exista deloc dragoste, mai degrabă ceea ce îi ținea împreună era faptul că tânjeau după onoare și respectul altor bărbați. Mândria, deci. Iar în *acest* moment erau mândri că aveau puterea să târască două femei afară din casă, mândri că o sfidau pe una dintre cele mai importante femei din Basilica; păreau atât de măreți văzuți prin

ochii tovarășilor lor. Într-adevăr, toate conexiunile dintre ei erau pe moment legate de respectul pe care simțeau că îl câștigă prin acțiunile lor.

Atât de fragil. Hushidh n-ar fi trebuit decât să întindă mâna și ar fi rupt ușor legăturile dintre acești bărbați. L-ar fi lăsat pe Rashgallivak singur și lipsit de ajutor. Și chiar dacă Rasa îi cerea să *nu* facă asta, în clipa aceea simțea mult mai adânc relația ei cu Sevet și Kokor, căci acele fete o chinuiseră, îi fuseseră dușmance, iar acum avea șansa de a deveni salvatoarea lor, de a le elibera, și ele *ar fi știut că ea o făcuse.* Astfel și-ar vindeca una dintre cele mai adânci răni ale inimii ei; ce însemna porunca Rasei comparativ cu acea nevoie?

Știu exact de ce acționa atunci când trecu la fapte – atât de bine se înțelegea pe sine însăși, căci fiind oracol ea își vedea propriile conexiuni cu lumea înconjurătoare – și totuși acționă, pentru că astfel era ea în acea clipă, puternica salvatoare care avea forța să se opună acelor bărbați puternici.

Așadar vorbi și îi făcu să dea înapoi. Nu din cauza cuvintelor pe care le rostea; nu exista nicio incantație magică prin care să se desfacă legăturile care îi uneau. Tonul ei disprețuitor, chipul, trupul, toate dădură cuvintelor forța să lovească în inima fiecărui soldat și să-i facă să creadă că sunt singuri, că ceilalți bărbați nu simțeau decât dezgust pentru ceea ce făceau.

– Unde e onoarea voastră când o luați pe femeia asta rănită de lângă mama ei? le zise. Babuinii din sălbăticie au mai multă bărbăție decât voi, fiindcă mamele pot avea încredere să-și lase puii cu masculii tribului.

Bietul Rash. Auzi vorbele și crezu că o va contra pe Hushidh certându-se cu ea. Nu-și dădu seama că, toți bărbații fiind prinși în rețeaua poveștii pe care ea o țesea în jurul lor, fiecare cuvânt spus de el nu făcea decât să-i îndepărteze de el, căci le apărea din ce în ce mai slab și mai laș cu fiecare sunet scos.

– Taci, femeie! Oamenii ăștia sunt soldați care își fac datoria...

– O datorie de lași. Uitați-vă ce v-a pus să faceți acest așa-zis bărbat. V-a transformat în șobolani murdari, care fură frumusețea luminoasă și strălucitoare și o târăsc în vizuina lui, unde o să vă acopere cu excremente și o să numească asta glorie.

Întâi unul, apoi altul, le dădură drumul lui Sevet și Kokor. Sevet căzu imediat în genunchi, suspinând în tăcere. Însă Kokor făcu o paradă extrem de convingătoare de dispreț și scârbă, scuturându-se și încercând în van să șteargă amintirea atingerii soldaților de pe brațele ei.

– Vedeți ce dezgustate sunt frumoasele. Asta a făcut Rashgallivak din voi. Niște viermi, niște râme, pentru că îl urmați. Unde o să vă duceți ca să redeveniți bărbați? Cum veți găsi o cale să vă curățați? Trebuie să existe un loc unde să vă ascundeți de rușinea voastră. Fugiți și găsiți-l, mici râme; îngropați-vă adânc și vedeți dacă vă puteți ascunde umilința! Credeți că măștile alea vă fac să păreți puternici? Nu fac decât să vă marcheze drept servitori ai unui țânțar demn de dispreț. Servitori ai unui *nimic*.

Unul dintre soldați își scoase pelerina care crea imaginea holografică prin care își ascunsese până atunci fața. Era un bărbat banal, cu aspect mai curând neîngrijit, neras, oarecum stupid și foarte speriat – avea ochii mari și plini de lacrimi.

– Uitați-vă, zise Hushidh. Asta a făcut Rashgallivak din voi.

– Pune-ți masca la loc! răcni Rashgallivak. Vă ordon să duceți femeile astea în casa lui Gaballufix.

– Ia ascultați-l. *El* nu e Gaballufix. De ce să-l urmați *pe el?*

Acesta fu ultimul impuls. Majoritatea celorlalți soldați își scoaseră măștile, lăsând mantiile holografice în pragul casei Rasei în timp ce se îndepărtau împleticit, fugind de scena umilirii lor.

Rash rămase singur în ușă. Acum întreaga scenă se schimbase. Nu era nevoie să fii oracol ca să observi că Rasa avea acum toată puterea și măreția, iar el era neajutorat, slab, singur. Coborî ochii la costumele de la picioarele lui.

– Foarte bine, zise Hushidh. Ascunde-ți fața. Nimeni nu mai vrea s-o vadă, și cu atât mai puțin tu.

Iar el așa făcu, se aplecă, luă una din mantii și și-o aruncă pe umeri; căldura și magnetismul corpului activară costumul care era încă funcțional, și dintr-odată nu mai exista Rashgallivak, ci aceeași imagine uniformă de falsă masculinitate pe care o purtaseră toți soldații lui Gaballufix. Apoi se întoarse și fugi, ca oamenii lui, cu aceeași curbură a umerilor reflectând înfrângerea. Nici un babuin bătut de

un rival nu ar fi apărut mai mizerabil decât corpul lui fugind.

Hushidh simți rețeaua de respect care se forma în jurul ei; o gâdila, știind că obținuse admirația fetelor și femeilor din casă – și mai ales a lui Sevet și Kokor. Kokor, frivola, care acum se uita la ea cu o expresie stupidă de venerație. Iar Sevet, care atâția ani își bătuse cu cruzime joc de ea, o privea cu ochi plini de lacrimi, cu mâinile întinse către ea ca în rugăciune, cu buzele străduindu-se să rostească mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

– Ce-ai făcut, șopti Rasa.

Hushidh abia dacă înțelese întrebarea. Era evident ceea ce făcuse.

– Am înfrânt puterea lui Rashgallivak, răspunse. Acum nu mai reprezintă o amenințare pentru tine.

– Prostuțo! Sunt mii de astfel de ticăloși în Basilica. Mii, și acum singurul om care ar fi putut să-i stăpânească, oricât de slab ar fi fost, omul ăsta e ruinat. Până la căderea nopții, soldații vor scăpa de sub control, și atunci cine îi va mai opri?

Tot sentimentul ei de împlinire dispăru imediat. Știa că Rasa avea dreptate. Oricât de clar ar fi văzut Hushidh momentul prezent, nu privise în viitor ca să anticipeze consecințele extinse ale actului său. Acei oameni nu vor mai fi uniți prin legăturile lor de onoare, căci nu va mai părea onorabil să-l slujească pe Rashgallivak. Și atunci ce vor face? Vor rătăci liberi prin oraș, soldați dornici să-și demonstreze forța și puterile, și nicio autoritate nu-i va mai îndrepta spre un scop util.

Hushidh își amintea filmele cu maimuțe etalându-și forța, agitând crengi, atacându-se una pe alta, doborând pe oricine era slab, pe oricine se afla în apropiere. Bărbații dezlănțuiți puteau fi mult, mult mai periculoși.

– Aduceți-le înăuntru pe fiicele mele, le spuse Rasa celorlalte. Apoi treceți la treabă și blocați obloanele la ferestre. Închideți complet casa. Ca și când ar veni furtuna. Căci așa și este.

După aceea trecu peste prag, printre cele două fiice ale ei.

– Unde te duci, mamă? scânci Kokor. Nu ne părăsi!

– Trebuie să le avertizez pe femeile din oraș. În seara asta monstrul e liber pe străzi. Garda nu va avea putere să-i stăpânească. Trebuie să pună în siguranță tot ce pot și apoi să se ferească de focurile care vor izbucni în noapte.

Trupele lui Moozh erau epuizate, dar când, după-amiaza târziu, traversară o trecătoare și zăriră fum în depărtare, pașii lor căpătară o nouă vigoare. Știau la fel de bine ca el că un oraș în flăcări nu este capabil să se apere. În plus, erau conștienți că realizaseră ceva remarcabil parcurgând o asemenea distanță pe jos. Chiar dacă erau numai o mie, știau că dacă ieșeau victorioși numele lor vor trăi veșnic, dacă nu individual, cel puțin considerați Cei O Mie ai lui Moozh. Aproape că își auzeau nepoții întrebându-i: E adevărat că ați mărșăluit de la Khlam la Basilica în două zile și ați cucerit orașul în aceeași noapte, fără odihnă și fără să pierdeți vreun om?

Bineînțeles, această ultimă parte a poveștii nu era încă bătută în cuie. Cine știe cum era în realitate situația în Basilica. Dacă soldații lui Gaballufix își consolidaseră deja poziția în interiorul orașului și acum erau pregătiți să-l apere? Goraynii știau bine că abia mai aveau hrană pentru o masă; dacă nu cucereau orașul în acea seară, în întuneric, ar fi fost nevoiți să-și întrerupă postul de dimineață și să atace orașul la lumina zilei – sau să fugă umiliți jos în Orașele din Câmpie, unde dușmanii lor ar fi văzut cât de puțini erau în realitate și i-ar fi spulberat înainte de a ajunge înapoi în nord. Da, victoria era posibilă – dar de asemenea era esențială, și trebuia să fie obținută în acest moment.

Atunci de ce erau atât de încrezători, când disperarea ar fi fost mai ușor de înțeles? Pentru că erau Cei O Mie ai lui *Moozh*, iar el nu fusese niciodată învins. Nu exista un general mai bun în toată istoria Goraynilor. Avea grijă de oamenii lui; își învingea dușmanii nu prin desfășurarea de forțe în asalturi sângeroase, ci prin manevre și lovituri rapide și abile, izolând inamicul, tăindu-i liniile de aprovizionare, divizându-i efectivele și dezorientând astfel generalii adverși, care începeau să-și asume riscuri prostești numai pentru ca bătălia să se *termine* și să sfârșească acel înspăimântător balet interminabil. Soldații numeau marșurile lungi „Dansul cu Moozh"; știau că, extenuându-le picioarele, Moozh le salva *yatsa*. O, da, îl iubeau – îi făcea victorioși fără să trimită prea mulți dintre ei acasă sub formă de mici săculețe cu cenușă.

Existau chiar șoapte în rândurile lor cum că el ar fi *adevărata* reîncarnare a lui Dumnezeu, și chiar dacă în mod normal nimeni nu ar fi spus așa ceva cu voce tare – cel puțin nu când puteau fi auziți de un mediator – în timpul marșului, fără niciun mediator printre ei, șoaptele deveniră mult mai frecvente. Individul ăla cu fundul gras din Gollod nu era încarnarea lui Dumnezeu, nu într-o lume în care exista un bărbat *adevărat* ca Vozmuzhalnoy Vozmozhno!

La un kilometru depărtare de Basilica se auzeau deja o parte dintre sunetele care veneau dinspre oraș – țipete în general, purtate de vântul care acum sufla fumul înspre ei. Ordinul străbătu rândurile: Tăiați crengi, cel puțin zece pentru fiecare, ca să aprindem destul de multe focuri de tabără pentru ca inamicul să creadă că suntem o sută de mii. Doborâră și sfâșiară copacii de pe marginea drumului, apoi îl urmară pe Moozh pe o cărare șerpuită din munte până în deșert. Lumina lunii era un ghid amăgitor, în special cum erau încărcați cu poverile de crengi, dar cu toate că mulți oameni căzură fură puțini răniți, și la adăpostul întunericului se răspândiră în deșert, îndepărtându-se mult unul de altul, lăsând spații largi între grupurile de oameni. Acolo ridicară grămezi de crengi și la sunetul unei trompete – cine ar fi putut s-o audă din oraș? – aprinseră toate focurile. Apoi, lăsând câte un om la fiecare foc de tabără, care să adauge lemne și să păstreze flăcările vii, restul oștirii se adună în spatele lui Moozh și se îndreptară în marș, de data asta ordonați pe patru coloane, ca și cum ar fi fost avangarda îndrăzneață

a unei armate imense, pe un drum neted și larg care ducea la o deschidere între zidurile înalte ale cetății.

Chiar înainte de a ajunge la ziduri, se pomeniră în mijlocul unui veritabil oraș. Erau acolo bărbați care alergau și strigau – mulți dintre ei evident suprasaturați de vin –, dar când văzură armata lui Moozh mărșăluind pe strada lor tăcură și se ascunseră în umbră. Dacă vreunora dintre Gorayni le lipsise până atunci încrederea, și-o câștigară acum, căci era limpede că bărbații din Basilica nu aveau vână de războinici. Curajul lor nu era nimic altceva decât bravura unor beți.

Apropiindu-se de poartă, auziră zăngănitul de metal pe metal care sugera o bătălie încrâncenată. De pe o ridicătură văzură lupta desfășurându-se între niște bărbați îmbrăcați în aceeași uniformă ca a asasinului pe care îl ucisese Moozh și alți bărbați care erau îngrozitor de identici – nu numai hainele lor, ci chiar fețele erau la fel!

Cuvintele străbătură coloanele: Oamenii în uniforma gărzii basilicane vor fi probabil aliații noștri; adevărații dușmani sunt cei cu măști. Dar să nu-l ucideți pe niciunul până nu dă Moozh ordinul.

Ajunseră în zona plată și liberă din fața porții, și se despărțiră rapid, două șiruri la stânga, două la dreapta, până formară un semicerc înconjurând poarta. În centrul semicercului stătea Moozh însuși.

– Gorayni, scoateți-vă armele!

Strigă ordinul – evident intenționa să fie auzit mai mult de oamenii care se luptau la poartă, decât

de propria lui oaste, care în mod normal ar fi primit ordinul printr-o șoaptă în lungul rândurilor.

Bătălia de la poartă slăbi. Oamenii în uniformele gărzii basilicane – puțini și totuși opuneau o rezistență atât de curajoasă – văzură trupele Goraynilor și fură copleșiți de disperare. Se retraseră lângă zid, nesiguri cu care dintre dușmani trebuiau să lupte, dar siguri de un singur lucru: nu aveau să supraviețuiască.

În mijlocul porții, după ce adversarii lor se retrăseseră, oamenii cu măști se opriră și ei, neștiind ce să facă în continuare.

– Noi suntem Gorayni. Am venit să ajutăm Basilica, nu să o cucerim! strigă Moozh. Uitați-vă spre deșert și o să vedeți armata pe care am fi putut-o aduce la porțile orașului vostru!

Moozh își alesese bine poarta – de acolo, toți basilicanii, atât gărzile, cât și mercenarii Palwashantu, vedeau focurile de tabără, cel puțin o sută, răspândite în deșert.

– Și totuși i-am adus numai pe acești cinci sute!

Bineînțeles, mințea în privința numărului; oamenii lui zâmbiră în sinea lor știind că de data asta exagerase numai cu patru sute, și nu cu patruzeci de mii, minciuna lui cea mai obișnuită.

– Suntem aici să întrebăm dacă Orașul Femeilor, Orașul Păcii, are nevoie de serviciile noastre ca să ajutăm la domolirea unor tulburări interne. Vom intra, vom ajuta orașul așa cum doriți și vom pleca după ce ne vom îndeplini misiunea. Asta vorbesc în numele Generalului Vozmuzhalnoy Vozmozhno!

Nu avea niciun motiv să le spună că cel mai temut general din teritoriile de vest ale Mării Dintre Pământuri se afla în fața porților lor cu sabia în teacă și numai nouă sute de oameni care să-l susțină. Lasă-i să creadă că generalul în persoană se afla cu zeci de mii de soldați în corturile din jurul focurilor din deșert!

– Domnule! strigă un gardian. Vedeți cum stau lucrurile! Noi suntem paznicii orașului, dar cum să aflăm care este voința consiliului dacă ne luptăm pentru viețile noastre cu acești criminali turbați!

– *Noi* suntem acum stăpânii Basilicăi! răcni unul dintre identicii mercenari Palwashantu. Nu mai primim ordine de la femei! Nu mai suntem siliți să locuim afară din orașul care e al nostru de drept! Acum noi conducem orașul în numele lui Gaballufix!

– Gaballufix e mort! zbieră ofițerul gărzii. Voi nu aveți niciun conducător!

– În numele lui Gaballufix, orașul e al nostru!

Mercenarii își agitară armele și scandară.

– Oameni ai lui Gaballufix! strigă Moozh. Am auzit de numele conducătorului vostru căzut!

Mercenarii izbucniră din nou în urale.

– Știm cum să-l onorăm pe Gaballufix! continuă Moozh. Veniți la noi, alături de noi, și vă vom da orașul pe care îl meritați!

Cu urale, mercenarii se scurseră dinspre poartă spre Gorayni. Gărzile basilicane se retraseră lângă ziduri, cu armele pregătite. Unii începură să se furișeze în dreapta sau în stânga, sperând să scape, dar, spre meritul lor, majoritatea gărzilor rămaseră la locurile

lor, pregătiți să-și încheie viețile la datorie. Cei O Mie ai lui Moozh notară faptul; îi vor trata pe paznici cu respect, dacă se va ajunge la o răfuială între ei.

Cât despre mercenari, cei aflați mai aproape de Gorayni veniră cu garda jos, pregătindu-se să-i îmbrățișeze pe nou-veniți ca pe niște frați. Dar descoperiră că săbiile, lăncile și arcurile erau îndreptate către ei, iar confuzia se extinse de la margine spre centrul mulțimii.

Moozh încă se găsea acolo unde stătuse tot timpul, numai că era înconjurat acum de mercenari, izolat de oamenii lui. Nu părea deloc alarmat, cu toate că ai săi deveniseră puțin mai nervoși. Spre consternarea lor, începu să-și croiască drum prin mulțime nu *spre* ei, ci spre poartă, îndepărtându-se. Mercenarii păreau mulțumiți – era un semn că intenționa să-i conducă.

Moozh ajunse în zona goală din centrul porții, cu spatele la mercenari.

– Ah, Basilica, rosti el – tare, dar nu cu glas de comandă. Cât de des am visat să stau la porțile tale și să-ți văd frumusețile cu propriii mei ochi!

Apoi se întoarse cu fața spre ofițerul gărzii, care stătea în postul lui la poartă, cu arma scoasă. I se adresă liniștit.

– Prietene, Basilica ar considera un mare serviciu dacă aceste sute de gemeni urâți ar muri acum, aici?

– Da, așa cred, zise ofițerul, din nou confuz, dar și bucurându-se de noua speranță.

Moozh se întoarse spre mulțime – și spre oamenii lui din spate.

– Cei care iubesc numele lui Gaballufix, să ridice sabia!

Majoritatea – mai puțin cei mai prudenți – ridicară armele. Imediat Moozh își trase sabia din teacă.

Acesta era semnalul. Trei sute de săgeți fură eliberate dintr-odată, și fiecare bărbat de la marginea mulțimii – cu armele convenabil ridicate astfel încât fiecare săgeată să le nimerească trupul – căzură, cei mai mulți dintre ei străpunși de mai multe ori. Apoi, cu un strigăt tunător, Goraynii se năpustiră asupra mercenarilor rămași și în două-trei minute măcelul se termină. Își reluară imediat formația, stând în fața cadavrelor dușmanilor căzuți.

Moozh se întoarse spre ofițerul gărzii.

– Cum vă numiți, domnule?

– Căpitan Bitanke, domnule.

– Căpitan Bitanke, întreb din nou: Basilica ar primi cu bucurie intervenția noastră pentru a ajuta la reinstaurarea ordinii pe aceste străzi frumoase? Am aici o scrisoare de la Doamna Rasa; numele ei vă este cunoscut?

– Da, îmi este.

– Ea mi-a scris cerând întăriri pentru orașul ei. Am venit, și acum cu respect vă cer permisiunea să-i aduc pe acești oameni dincolo de porți, pentru a servi drept trupe auxiliare în efortul vostru de a controla violența pe străzi.

Bitanke făcu o plecăciune, apoi deschise cabina de la poartă și păși înăuntru. Moozh vedea că introducea ceva într-un computer. După câteva clipe ieși.

– Domnule, le-am povestit ce s-a întâmplat aici. Situația în oraș e disperată și, întrucât veniți în numele Doamnei Rasa și v-ați dovedit dorința de a-i înfrânge pe dușmanii noștri, consiliul orașului și garda vă invită să intrați. Temporar sunteți sub comanda mea directă, dacă acceptați pe cineva cu un rang mic ca al meu, până când se va aranja un sistem mai organizat.

– Domnule, nu rangul dumneavoastră, ci curajul și onoarea mă îndeamnă să vă salut, și din acest motiv vă accept conducerea, zise Moozh. Pot să sugerez să-mi desfășor oamenii în grupe de câte șase și să-i autorizez să se ocupe de orice persoană care se comportă anarhic. În toate cazurile, cei care poartă uniforma voastră vor fi respectați; orice alt bărbat descoperit că poartă arme sau este violent față de noi sau față de vreo femeie din oraș va fi ucis pe loc și spânzurat într-un loc public pentru a potoli pe viitor orice intenție de rezistență a altora!

– Nu știu ce să spun despre spânzurare, domnule.

– Foarte bine, avem ordinele!

Ignorând ezitarea lui Bitanke, Moozh se întoarse spre soldații săi.

– Bărbați Gorayni, câte șase!

Imediat formația se modifică și apărură o sută cincizeci de echipe a câte șase oameni fiecare.

– Nu faceți niciun rău femeilor! Și pe oricine găsiți cu masca aia scârboasă spânzurați-l, cu tot cu mască, până când n-o să mai îndrăznească nimeni s-o poarte, fie noapte, fie zi!

– Domnule, eu cred...

Dar Moozh flutura deja brațul și soldații lui intrau în marș în oraș. Căpitanul se apropie, probabil să protesteze, dar Generalul îl întâmpină cu o îmbrățișare care schimbă cursul conversației.

– Te rog, prietene – știu că oamenii voștri sunt epuizați, dar n-ar putea fi folosiți în mod util? De exemplu, consider că satul ăla din afara porților ar avea nevoie de puțină curățenie. Cât despre noi doi, să mergem la autorități, ca să primesc ordinele consiliului orașului.

Orice presimțiri ar fi avut căpitanul Bitanke, ele fură măturate de îmbrățișarea și zâmbetul lui Moozh. Dădu ordinele și oamenii lui se răspândiră prin Dogtown. După aceea Generalul îl urmă în oraș.

– În timp ce oamenii mei reinstaurează ordinea, trebuie să ne îngrijim de stingerea focurilor. E posibil să-i chemi pe ceilalți gardieni prin computer?

– Da, domnule.

– Nu-i treaba mea să-ți spun ce să faci, dar dacă oamenii mei îi protejează pe pompieri, poate reușim să împiedicăm Basilica să ardă până în zori.

– Credeți că ceilalți soldați ar veni să ajute?

Moozh râse.

– O, Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno n-ar permite niciodată. Dacă o asemenea armată ar apărea la porțile voastre, cineva din Basilica s-ar putea teme că intenționăm să cucerim orașul. Suntem aici să vă acordăm protecția noastră, nu să stăpânim peste voi, prietene! Așa că nu mai aduc alți oameni în afara acestor cinci sute.

– Probabil că Sufletul Suprem v-a trimis, domnule.

– Trebuie să-i mulțumești Doamnei Rasa. Ei și unui bărbat curajos din rândurile voastre, pe nume, cred, Smelost.

– Smelost, șopti Bitanke. A fost un bun prieten al meu.

– Atunci mă bucură să-ți spun că a fost primit cu cinste de Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno, care nu a pierdut timpul și a acționat pe baza informațiilor lui, venind în ajutorul orașului.

– Ați sosit la timp. A început seara trecută și a continuat întreaga zi, și mă temeam că dimineața de mâine va găsi orașul prefăcut în cenușă și toate bunele femei din Basilica prăbușite în disperare, sau mai rău.

– Întotdeauna mă bucur să fiu mesagerul speranței, zise Moozh.

Mergeau pe o stradă cu case și magazine pe ambele părți. Totuși, nimic nu mișca și luminile străluceau la etajele superioare. Singurul semn că revolta ajunsese și aici erau cioburile de sticlă din stradă, ferestrele sparte ale magazinelor și trupurile mercenarilor morți, purtând încă măștile holografice, care atârnau de balcoane. Bitanke se uită la ei cu tristețe.

– Cât timp rămân active măștile?

– Până se răcește trupul, presupun. Am auzit că le declanșează căldura și magnetismul corpului.

– Aha, făcu Moozh.

– Pot să întreb... ce sunt... cum au reușit oamenii voștri să-i spânzure? Nu văd frânghii și nu există... dispozitive pentru spânzurat oamenii pe străzi.

– Nu sunt sigur. Hai să scoatem mantia de pe unul și să vedem.

Cu grijă, Bitanke se întinse și trase mantia celui mai apropiat cadavru atârnat. Când se desprinse, holograma păli imediat și se vedea ușor că trupul fusese fixat de perete cu un cuțit solid trecut prin gât.

– Crezi că e cuțitul lui?

– Presupun că da, răspunse Bitanke.

– Nu-i o treabă prea bună, zise Moozh, împingând puțin corpul. Îndrăznesc să spun că dacă bate puțin vântul la noapte toți ăștia vor cădea până dimineața. O să trebuiască să-i îndepărtăm cât de repede, altfel vom avea probleme cu câinii.

– Da, domnule.

– N-ai văzut niciodată un mort? Pare să-ți fie rău.

– Oh, am mai văzut morți, domnule. Doar că n-am mai auzit să fie... tratați în felul ăsta... Aș fi vrut ca oamenii voștri să nu...

– Aiurea. Cadavrele astea atârnate sunt ca niște întăriri. Orice răzvrătit pe care l-au ratat oamenii mei – probabil că sunt unii care foloseau toaleta, nu-i așa? – are să iasă, o să vadă cât e de liniște, o să observe cadavrele și voința de luptă o să-l părăsească.

Bitanke chicoti.

– Îmi imaginez.

– Vezi? E un fel de a le permite băieților să se revanșeze pentru pagubele pe care le-au provocat, păzind străzile toată noaptea în locul nostru. Corectează-mă dacă greșesc, căpitane Bitanke, dar nimeni n-o să verse prea multe lacrimi pentru ei, nu-i așa?

În mai puțin de o oră, Moozh se întâlni cu consiliul orașului. Între timp, cei o sută de soldați care se îngrijiseră de focurile de tabără își ocupară pozițiile la toate porțile orașului alăturându-se gardienilor în cele câteva cazuri în care aceștia se aflau la post. Nu apăru niciun incident între ei; niciun soldat Gorayni nu se luă la bătaie cu vreunul dintre paznicii orașului.

Întâlnirea lui Moozh cu consiliul orașului fu pașnică și se ajunse la un acord ferm prin care i se permitea accesul total în toate cartierele – chiar și în acelea care în mod normal erau rezervate numai femeilor, deoarece acolo izbucniseră cele mai puternice incendii și jefuitorii erau cei mai dezlănțuiți – dar după două zile și jumătate trebuia să-și retragă oamenii în cartierele din afara porților, unde aveau să fie bine aprovizionați și recompensați din trezoreria orașului. Era o alianță minunată, încărcată de complimente și recunoștință pornită din inimă.

Timp de câteva zile, puține persoane din Basilica înțeleseră, dar din clipa când Moozh părăsi întrunirea cucerirea orașului era completă.

Nafai vorbi cât mai puțin posibil cu Elya și Meb pe drumul de întoarcere în Basilica. Tăcerea lui nu-i făcu mai binevoitori față de el, dar asta însemna că nu era nevoit să se certe cu ei, sau să execute vreun dans verbal ca să evite o ceartă. Își putea păstra gândurile pentru el.

Putea vorbi cu Sufletul Suprem.

De parcă ar fi contat ce îi spunea el bătrânului computer. Timp de câteva zile își imaginase că lucrau împreună. Sufletul Suprem îi arătase amintirile lui despre Pământ, îi explicase scopul său în lume, încercarea de a împiedica planeta Harmony de a repeta istoria nefericită, autodistructivă, a Pământului. Nafai fusese de acord să servească acestui scop. Nafai se ridicase asupra unui om beat pe stradă – dușmanul lui – și nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să omoare omul care zăcea acolo neajutorat. Dar Sufletul Suprem îi ceruse s-o facă și el se supusese. Nu pentru că Gaballufix era el însuși un criminal care merita să moară. Atunci de ce? Pentru că Nafai credea în Sufletul Suprem, fusese de acord că omorându-l pe acel om ajuta la salvarea întregii lumi.

Și, înfăptuind crima, pătându-și de sânge propriile mâini de dragul cauzei, unde era Sufletul Suprem? Își imaginase că exista acum o relație specială între ei. Nu fusese acel moment când Catalogul le vorbise pentru prima dată lui, Tatei și lui Issib? Tata și Issib înțeleseseră numai parțial mesajul Sufletului Suprem – prinseseră ideea că intenționa să-i conducă într-o lungă călătorie către un loc minunat, unde Issib își va putea folosi din nou flotoarele și nu va mai fi legat de scaun. Însă Nafai înțelesese că locul în care voia să-i ducă Sufletul Suprem nu era pe planeta Harmony – că voia să-i ducă înapoi pe Pământ. După patruzeci de milioane de ani, acasă pe Pământ.

Însă de atunci Catalogul nu mai fusese altceva decât un ghid printr-o imensă bază de date. Tata și Issib

studiau, și Nafai împreună cu ei, dar tot timpul el aștepta un cuvânt – adresat tuturor sau numai lui. Poate un mesaj particular special, o vorbă de încurajare. Ceva care să împlinească promisiunea făcută atunci când Sufletul Suprem, vorbind prin scaunul lui Issib, spusese că îl alesese pe Nafai să-i conducă pe frații săi.

Sunt eu cel ales, Suflet Suprem? Atunci de ce nu văd rezultatele favorii tale? Pentru tine m-am transformat în criminal și totuși viziunea despre soțiile noastre a primit-o Elemak. Și ce a văzut el? Că ai ales-o pe Eiadh pentru *el!* Atunci mie ce favoare mi-ai făcut? Acum îi vorbești lui Elemak, care a complotat împreună cu Gaballufix, care a încercat să mă omoare; acum îi dai *lui* femeia pe care *eu* am dorit-o atât timp – de ce a primit *el* visul și nu eu? Am fost umilit în fața tuturor. Va trebui să înghit praful, va trebui să mă supun ordinelor lui Elya și să-l slujesc după cum vrea el, va trebui să privesc cum o ia pe fata aceea frumoasă și dulce care a animat atât timp visele *mele.* De ce mă urăști, Suflet Suprem? Ce am făcut, decât că te-am slujit și te-am ascultat?

Cămilele urcară o pantă cu forța lor leneșă și Elemak le conduse pe marginea unei prăpăstii. Nafai privi peisajul și văzu piscurile și stâncile tăioase ca niște cuțite și doar ici-colo puținul gri-verzui al vegetației de deșert. Sufletul Suprem mi-a promis viață, mi-a promis măreție, glorie și fericire, și iată-mă aici în deșert, urmându-mi frații care au complotat împreună cu dușmanii Tatei și, intenționat sau nu,

au aranjat asasinarea Tatei. Eu l-am ajutat pe Sufletul Suprem să salveze viața Tatei, și acum uite unde am ajuns.

Da, aici ai ajuns.

Îi luă o clipă ca să-și dea seama că era vocea Sufletului Suprem, căci vorbea în mintea lui ca și cum ar fi fost propriile sale gânduri. Dar el știa, din puținele experiențe, că gândul acela venea din afara lui, fie și numai pentru că părea să-i răspundă.

Îi răspunse la rândul lui Sufletului Suprem – și nu cu vreun respect special. Of, aici erai, zise în sinea lui, sarcastic. M-ai observat iar? Sper că nu te-ai deranjat prea mult.

Mă deranjez mult pentru tine.

De exemplu, alegând-o pe Eiadh pentru fratele meu și nu pentru mine.

Eiadh nu e pentru tine.

Mulțumesc pentru ajutor, spuse Nafai în tăcere. Mulțumesc pentru mâna mizerabilă pe care mi-ai dat-o în jocul cu frații mei.

Nu mă descurc prea rău cu tine.

Poate că eu nu-ți dau aceleași onoruri pe care ți le oferi tu. Am omorât un om pentru tine.

Și în fiecare moment al acestei călătorii eu îți salvez viața.

Ideea îl sperie pe Nafai. Fără să vrea, își îndreptă spatele și privi în jurul său.

În fiecare moment al călătoriei, eu le îndepărtez din minte hotărârea de a te ucide.

Teama și ura, ambele odată, se încleștară de gâtul și măruntaiele lui. Le simțea rozând, ca niște mici animale sălășluind în interiorul lui.

E bine că ai tăcut, spuse Sufletul Suprem. E bine că nu i-ai provocat, că nici nu le-ai amintit măcar că te afli alături de ei pe drum. Căci influența mea asupra minților lor, deși puternică, nu e invincibilă. Dacă furia lor împotriva ta îi înfierbântă, cum să-i opresc? Acum nu mai am scaunul lui Issib, prin care să acționez.

Nafai fu copleșit de frică, dorindu-și să se întoarcă în cortul tatălui său. În același timp, se simțea rănit și supărat pe frații săi. De ce continuă să mă urască? Ce rău le-am făcut?

Prostule. Cu numai o clipă în urmă îți doreai să te recompensez pentru loialitatea față de mine dându-ți putere asupra fraților tăi. Crezi că ei nu-ți observă ambiția? Cu fiecare dată când îți vorbesc, te urăsc și mai mult. De fiecare dată când chipul tatălui tău se umple de încântare datorită isteției tale, a bunătății tale, ei te urăsc și mai mult. Și când văd că tu îți dorești să ai privilegiile primului născut...

Ba nu! strigă Nafai în sinea lui. Nu vreau să-l dau la o parte pe Elemak... Vreau ca el să mă iubească, să-mi fie un *adevărat* frate mai mare, nu acest monstru care îmi dorește moartea.

Da, vrei să te iubească... *și* vrei să te respecte... *și* tu vrei să-i iei locul. Crezi că ești imun la instinctele tale primare? Ești născut să fii masculul alfa al unei haite de animale inteligente, și el la fel. Se lasă condus de această nevoie, dar tu, Nafai, tu nu poți fi civilizat,

nu-ți poți înăbuși latura animalică, ca să mă ajuți la îndeplinirea unui țel cu mult mai înalt decât alegerea celui care trebuie să fie masculul conducător al unei cete de babuini bipezi?

Nafai se simți ca dezbrăcat în fața dușmanului. Dacă nu sunt cu nimic mai bun decât Elemak, dacă nu sunt mai bun decât babuinii de lângă cortul Tatei, atunci de ce m-ai ales pe mine?

Pentru că *ești* mai bun, pentru că *vrei* să fii mai bun.

Atunci ajută-mă. Ajută-mă să-mi țin în frâu dorințele întunecate. Și dacă tot faci asta, ajută-l și pe Elemak. Îmi amintesc de el când era mai mic. Jucăuș, iubitor, amabil. E mai mult decât un animal ambițios, eu știu că e, chiar dacă el uită.

Știu și eu, răspunse Sufletul Suprem. De ce crezi că i-am trimis acel vis lui? Ca să aibă ocazia să devină receptiv la glasul meu. E aproape la fel de sensibil ca *tine*. Dar el a ales de mult să mă urască, să se opună scopurilor mele atunci când poate. Astfel că vocea mea nu a însemnat nimic pentru el. Însă de data asta i-am spus ceea ce voia să audă. Scopul meu a coincis cu al lui. Cât crezi că ar fi valorat viața ta dacă ți-aș fi arătat *ție* cine trebuie să fie soția lui? Crezi că ar fi luat-o pe Eiadh mergând pe mâna *ta*?

Eu nu i-aș fi dat-o.

Vezi? M-ai fi ignorat. Te-ai fi răzvrătit împotriva mea. Îți zici că l-ai ucis pe Gaballufix numai pentru a mă sluji pe mine și țelul meu nobil... dar tu vrei să te răzvrătești împotriva mea și să-mi zădărnicești țelul pentru că îți dorești o femeie care ți-ar ruina viața.

N-ai cum să știi. Ești un computer foarte inteligent, Suflet Suprem, dar nu ai cum să prevezi viitorul.

O cunosc și pe ea, așa cum te cunosc pe tine, în interior. Iar dacă o să ajungi vreodată s-o cunoști, o să înțelegi că n-ar putea fi niciodată să fie soția ta.

Spui că are o inimă rea?

Spun că trăiește într-o lume al cărei centru de gravitație este ea însăși. Nu are niciun țel mai înalt decât propriile dorințe. Dar tu, Nafai, n-ai să fii niciodată mulțumit decât dacă vei îndeplini ceva care să schimbe lumea. Eu îți voi oferi asta, dacă ai răbdare să crezi în mine până o să ți se întâmple. De asemenea, îți voi da o soție care împărtășește același vis, care o să te ajute în loc să te distragă.

Atunci cine *este* soția mea?

În minte îi apăru fața lui Luet.

Nafai se cutremură. Luet. Ea îl ajutase să fugă, îi salvase viața punându-se pe sine în mare primejdie. Îl dusese la lacul femeilor și îl trecuse prin ritualuri pe care prin lege numai femeile au dreptul să le îndeplinească. Pentru că îl adusese acolo ar fi putut fi ucisă împreună cu el; în schimb, ea le înfruntase pe femei și le convinsese că Sufletul Suprem poruncise acel lucru. Plutise alături de ea în ceață la limita dintre apele reci și cele fierbinți ale lacului, și ea îl condusese prin Pădurea Fără Cărări, dincolo de poarta privată din zidul Basilicăi care, până atunci, fusese cunoscută numai de femei.

Mai înainte, Luet venise în toiul nopții la casa Tatei, mult departe de oraș – expunându-se unor pericole –,

numai pentru a-l avertiza că dușmanii tatălui lui plănuiau să-l asasineze. Ea grăbise plecarea lor în sălbăticie.

Nafai îi datora mult. Și îi plăcea de ea, era o persoană bună, simplă și dulce. Atunci de ce nu se gândea la ea ca la o soție? De ce gândul îl făcea să dea înapoi? Pentru că ea era o vizionară în ape.

Vizionară în ape – de aceea nu voia să se căsătorească cu ea. Pentru că ea avusese viziuni de la Sufletul Suprem cu mult timp înaintea lui; pentru că ea avea o forță și o înțelepciune la care el nici măcar nu putea spera. Pentru că ea era mai bună decât el în toate aspectele la care se gândea. Pentru că dacă ar fi devenit parteneri în această călătorie de întoarcere pe Pământ, ea ar fi auzit vocea Sufletului Suprem mai bine decât el; ar fi știut calea în timp ce el nu ar fi știut nimic. Când totul ar fi fost pentru el tăcere, ea ar fi auzit muzică; când el ar fi fost orb, ea ar fi văzut lumina. Nu suport să fiu legat de o femeie care nu are niciun motiv să mă respecte, pentru că orice aș face ea va fi făcut prima, dar mai bine.

Deci... până la urmă nu ai vrut o soție. Ai vrut pe cineva care să te venereze. Înțelegerea îl făcu să roșească de dispreț de sine. Așa sunt eu? Un băiat atât de slab încât nu se imaginează iubind o femeie puternică?

Chipurile lui Wetchik și Rasa, tatăl și mama sa, îi apărură în minte. Ea era o femeie puternică – probabil cea mai puternică din Basilica, deși niciodată nu încercase să se folosească de prestigiul și de influența ei ca să obțină puterea pentru sine. Tata devenea mai slab pentru că Mama era cel puțin – *cel puțin* – egala lui?

Poate din această cauză nu își reînnoiseră căsătoria după nașterea lui Issib. Poate de asta Mama fusese căsătorită cu Gaballufix timp de câțiva ani, pentru că Tata nu reușise să-și înghită orgoliul suficient cât să aibă o căsnicie fericită alături de o femeie atât de puternică și inteligentă.

Și totuși ea revenise la Tata, și Tata revenise la ea. Nafai fusese copilul născut pentru a-și pecetlui căsătoria. Iar de atunci și-o reînnoiseră an de an, fără ca măcar să-și pună la îndoială atașamentul reciproc. Ce se schimbase? Nimic – Mama nu trebuise să se coboare pentru a face parte din viața Tatei, iar el nu trebuise să o domine ca să facă parte din viața *ei*. Dominația nu funcționa în nicio direcție; Wetchik fusese întotdeauna un om pe picioarele lui și Rasa nu simțise niciodată nevoia să-l conducă.

În mintea lui chipurile părinților se topiră și deveniră unul singur. Pentru o clipă, îl recunoscu ca fiind al Tatei; apoi, fără să se schimbe deloc, chipul deveni limpede cel al Mamei.

Înțeleg, zise în tăcere. Ei sunt o singură persoană. Ce contează care dintre ei se întâmplă să fie vocea, ale cărui mâini se întâmplă să acționeze? Nici unul nu este deasupra celuilalt. Sunt împreună și nu se pune problema rivalității între ei.

Voi găsi un asemenea partener în Luet? Aș suporta ca ea să audă Sufletul Suprem, dar eu nu? Chiar și acum clocotesc fiindcă Elya a avut un vis adevărat; aș asculta visele lui Luet fără să fiu invidios?

Dar *ea? Mă* va accepta? Aproape imediat se rușină de ultima întrebare. Îl *acceptase* deja. Îl dusese la lacul femeilor. Din câte știa, ea îi dăduse tot ce avea, tot ce însemna ea, fără ezitare. El era cel gelos și temător. Ea era curajoasă și generoasă.

Întrebarea nu e dacă eu aș putea trăi cu ea. Întrebarea este, sunt eu vrednic să fiu partenerul unei asemenea femei?

Simți o căldură vibrantă străbătându-l, ca și cum ar fi fost inundat de lumină. Da, spuse Sufletul Suprem în mintea lui. Da, aceasta este întrebarea. Aceasta este întrebarea. Aceasta este întrebarea.

Și atunci transa comuniunii cu Sufletul Suprem se sfârși, iar Nafai deveni deodată conștient de ceea ce se afla în jurul lui. Nimic nu se schimbase – Meb și Elya deschideau drumul, cămilele mergând greoi în urma lor. Sudoarea i se scurgea pe trup; cămila se legăna sub el; aerul uscat al deșertului ardea cu fiecare inspirație care îi pătrundea în corp.

Ține-mă în viață, zise Nafai. Ține-mă în viață suficient de mult ca să învăț cum să conviețuiesc cu o femeie care este mai bună și mai puternică decât mine. Destul ca să mă împac cu frații mei. Destul ca să ajung un om bun așa cum e tatăl meu, și la fel de bun ca mama mea.

Dacă pot, am s-o fac. Promisiunea suna ca o voce în capul său.

Și dacă *eu* pot, o voi face repede. Voi deveni repede vrednic.

4

SOŢIILE

Visul geneticienei

Shedemei se trezi din vis și vru să-l povestească cuiva, dar nu era nimeni acolo în afară de ea. Nimeni, totuși trebuia să povestească. Fusese prea puternic și real; trebuia relatat, de teamă că dacă nu spunea ceea ce văzuse îi va dispărea din amintire, așa cum dispăreau majoritatea viselor. Pentru prima dată își dori să fi avut un soț. Cineva care să fie nevoit să o asculte, chiar dacă tot ce ar fi făcut ar fi fost să mormăie și să se întoarcă pe partea cealaltă să doarmă. Ei i-ar fi ajutat să vorbească cu voce tare.

Dar, oricum, unde să doarmă un soț în dezordinea din camerele ei? Abia avea loc pentru patul ei. Ce rămânea era destinat cercetărilor ei. Mesele de laborator, bazinele și concasoarele, vasele și eprubetele,

chiuvetele și congelatoarele. Și, deasupra tuturor, imensele cutii deshidratante aliniate pe pereți, pline cu semințe și embrioni uscați, păstrând eșantioanele din fiecare stadiu al cercetării, redundant ca orice mecanism natural care creează și controlează o modificare genetică.

Deși avea numai douăzeci și șase de ani, reputația ei printre savanții din domeniul ei era recunoscută în toată lumea. Era singurul gen de celebritate care conta pentru ea. Spre deosebire de multe alte femei strălucite care crescuseră în casa Rasei, Shedemei nu fusese niciodată atrasă de o carieră care să-i aducă faima în Basilica. Știa încă din copilărie că Basilica nu era centrul universului, că celebritatea aici nu însemna mai mult decât celebritatea în orice alt loc – curând avea să fie uitată. Omenirea exista de patruzeci de milioane de ani pe Harmony, de patru mii de ori mai mult decât toată istoria umană înregistrată pe antica planetă originară, Pământul. Dacă era vreo lecție de învățat, aceea era că o cântăreață sau o actriță, un politician sau un soldat, toți aveau să fie destul de repede uitați. Cântecele și piesele de teatru erau de obicei uitate în timpul unei generații; granițele și constituțiile erau redefinite în cel mult o mie de ani. Dar știința! Cunoștințele! Dacă produci așa ceva, e posibil să fie ținut minte pentru totdeauna. Dacă descoperi ceva, *asta* putea fi uitat... dar lucrul învățat va dăinui, va avea ecouri și reverberații în toți anii care vor urma. Plantele create, animalele îmbunătățite, *ele* vor dura dacă le făurești suficient de bine. Negustorul de plante

Wetchik, soțul favorit al Rasei, nu purtase Floarea Uscată a lui Shedemei prin toate ținuturile de la marginile deșertului? Atât timp cât Floarea Uscată înflorea, atât timp cât parfumul ei greu și bogat făcea o întreagă casă din deșert să miroasă ca o grădină a junglei, munca ei trăia pe lume. Atât timp cât oamenii de știință de peste tot primeau de la Sufletul Suprem copii ale lucrărilor ei, avea singura faimă care conta.

Așadar, aceasta însemna soțul ei: munca propriilor sale mâini. Creațiile ei îi erau un soț care nu o trăda niciodată, așa cum fusese trădată biata fiică a Rasei, Kokor. Cercetarea ei era un soț care niciodată nu făcea scandal prin oraș, violând și jefuind, lovind și incendiind, așa cum făcuseră bărbații Palwashantu înainte ca Goraynii să aducă ordinea. Cercetarea ei nu ar face niciodată vreo femeie să se ascundă în camerele ei, cu toate luminile stinse și cu un puls în mână deși se îndoia că ar ști cum să-l folosească împotriva unui intrus. Nu venise nimeni, cu toate că de două ori țipetele păreau să se audă de pe strada ei. Dar ar fi luptat să-și apere semințele și embrionii. Ar fi luptat și, dacă și-ar fi dat seama cum, ar fi ucis ca să-și protejeze munca de o viață.

Însă acum apăruse visul. Un vis tulburător. Un vis puternic. Și ea nu se putea odihni până nu-l povestea cuiva.

Rasei. Cui să-i vorbească decât Mătușii Rasa?

Așa că se sculă, cu un efort nu tocmai din inimă, își aranjă părul după somn și ieși pe stradă. Nu-i trecu prin minte să-și schimbe hainele, cu toate că dormise

în ele; dormea adesea îmbrăcată și se gândea să se schimbe numai atunci când intenționa să facă baie.

Oamenii de pe stradă erau destul de numeroși. Nu mai fusese așa de multe zile; teama și neîncrederea pe care Gaballufix le aruncase asupra orașului îi ținuseră pe mulți în spatele ușilor. Prin urmare, era aproape o ușurare să vadă fluxul agitat al pietonilor alergând încolo și-ncoace. Aproape o plăcere să se înghesuie printre ei. Cadavrele mercenarilor nu mai atârnau la etajele clădirilor, nu mai cădeau pe străzi. Fuseseră ridicate și îngropate cu mai mult sau mai puțin ceremonial în cimitirele bărbaților din afara orașului. Numai apariția ocazională a unei perechi de bărbați în uniforma gărzilor basilicane îi reamintea că orașul se afla încă sub control militar. Iar consiliul trebuia să supună astăzi la vot cum să-i răsplătească pe soldații Gorayni, să-i trimită în treaba lor și să repună gărzile orășenești din nou la posturile lor la porți. Atunci nu vor mai fi soldați pe străzi, doar când răspundeau unui apel de urgență. Totul avea să fie bine. Totul avea să fie ca înainte.

O dovadă a restaurării calmului era faptul că pe veranda casei Rasei se găseau două clase de fete, ascultându-și profesoarele și punând din când în când întrebări. Shedemei se opri doar pentru o clipă, așa cum făcea adesea, să asculte lecțiile și să-și amintească cum era pe vremea ei, cu atât de mult timp în urmă, când fusese elevă pe aceeași verandă, sau în sălile de clasă și grădinile din interiorul locuinței. Aici se găseau multe fete din familii aristocrate, dar Rasa nu ținea

o casă pentru snobi. Selecția era riguroasă și întotdeauna era loc pentru fete din familii de rând sau chiar fără familie. Părinții lui Shedemei fuseseră fermieri, nici măcar cetățeni; numai înrudirea îndepărtată a mamei sale cu o servitoare din Basilica îi permisese să intre în oraș. Însă Rasa o luase la ea numai pe baza unui interviu, pe când avea doar șapte ani. Nu știa nici să citească pe vremea aceea, pentru că niciunul dintre părinții ei nu știa... dar mama ei avea ambiții pentru ea și, mulțumită Rasei, Shedemei fusese capabilă să le împlinească pe toate. Mama sa trăise să-și vadă fiica în propria casă, câștigând primii bani de pe urma unui șoarece-de-câmp ucigaș de gândaci pe care îl crease. Fusese în stare să răscumpere ferma părinților ei de la moșier, astfel că ei își petrecuseră ultimii ani din viață ca proprietari, și nu ca arendași.

Totul pentru că mătușa Rasa primise la ea o fată de șapte ani săracă și analfabetă, fiindcă atunci când stătuseră de vorbă îi plăcuse cum funcționa mintea ei. Fie și numai pentru asta Rasa merita să fie considerată una dintre cele mai importante femei din Basilica. De aceea, în loc să predea în școlile înalte, singurele lecții pe care le ținea Shedemei erau cele din casa Rasei, unde de două ori pe an preda la o clasă formată din elevele cele mai bune la învățătură. De fapt, Shedemei era încă în mod oficial rezidentă în casa Rasei – avea chiar și o cameră aici, cu toate că nu o mai folosise de la ultima lecție predată, și întotdeauna se aștepta oarecum s-o găsească ocupată de altcineva. Totuși, nu era niciodată, indiferent cât de des dormea Shedemei

pe patul din propria sa casă. Rasa păstra întotdeauna un loc pentru ea.

În casă, află rapid că măreția Rasei însemna că nu era posibil să fie văzută decât târziu în cursul zilei. Cu toate că în prezent nu era membră a consiliului orașului, fusese rugată să participe la întâlnirea din această dimineață. Shedemei nu se așteptase. Se simți pierdută. Căci visul încă ardea înăuntrul ei și trebuia povestit cu voce tare.

– Poate, spuse fata care o observase și îi vorbise, te pot ajuta eu.

– Nu cred, zise ea, zâmbind amabil. Oricum era o prostie.

– Prostiile sunt specialitatea mea. Te cunosc. Ești *Shedemei.*

Rosti numele cu asemenea respect încât Shedemei se simți jenată.

– Da, eu sunt. Scuză-mă că nu-mi amintesc cum te cheamă. Dar te-am văzut de mai multe ori.

– Eu sunt Luet.

– A, făcu ea, iar numele atrăsese asociații. Vizionara în ape. Doamna Lacului.

Fata fu evident flatată că știa cine era. Dar care femeie din Basilica nu auzise de ea?

– Nu încă. Poate niciodată. Am doar treisprezece ani.

– Nu, îmi imaginez că mai ai ani de așteptat. Nu e ceva automat, nu?

– Totul depinde de calitatea viselor mele.

Shedemei râse.

– Nu e adevărat pentru noi toate?

– Presupun că da, răspunse Luet zâmbind.

Shedemei se întoarse să plece. Apoi își dădu seama cu cine vorbea.

– Vizionară în ape. Trebuie să știi ceva despre înțelesurile viselor.

Luet clătină din cap.

– Pentru interpretare trebuie să plătești vânzătorilor de adevăruri din Piața Interioară.

– Nu, nu la genul ăla de vis mă refer. Sau la genul ăla de înțelesuri. A fost foarte ciudat. Eu nu-mi amintesc niciodată visele. Dar de data asta l-am simțit... foarte convingător. Poate chiar... poate e genul de vis pe care îmi imaginez că cineva ca *tine* l-ar avea.

Luet înălță capul și se uită la ea.

– Dacă e posibil ca visul tău să vină de la Sufletul Suprem, Shedemei, atunci trebuie să aud. Dar nu aici.

O urmă pe fată – are jumătate din vârsta mea, își dădu ea seama – în spatele casei, pe niște scări despre care abia dacă știuse că existau, căci această parte era folosită pentru depozitarea de lucruri vechi, mobilă și materiale didactice. Mai urcară două etaje, până la mansarda de sub acoperiș, unde era cald și întuneric.

– Visul meu nu era un secret atât de mare, încât să trebuiască să venim *aici* ca să-l povestesc.

– Nu înțelegi. Mai e cineva care trebuie să audă, dacă visul vine cu adevărat de la Sufletul Suprem.

Spunând asta, îndepărtă un grilaj de pe peretele triunghiular și trecu aplecată pe sub el, ieșind în aer liber.

Shedemei, pe jumătate orbită de lumina soarelui, nu văzu la început că exista un acoperiș plat ca o terasă imediat sub deschiderea din perete. I se păru că Luet păși în gol și plutea prin aer. Apoi ochii i se obișnuiră și, strângându-i, o văzu pe fată mergând. O urmă.

Acea zonă plată era invizibilă din stradă sau din orice altă direcție. Vreo jumătate de duzină de acoperișuri cu diverse pante se întâlneau aici, și în centru o gaură mare de scurgere explica existența acelui loc. Pe o ploaie puternică se putea umple cu ceea ce venea de pe acoperișuri până la înălțimea de patru metri, așteptând ca scurgerea să preia apa. Era mai mult o piscină decât o verandă.

De asemenea, era o ascunzătoare perfectă, întrucât nici măcar cei care locuiau în casa Rasei habar nu aveau de existența acelui loc – evident, cu excepția lui Luet și a oricui s-ar fi ascuns acolo.

Ochii i se adaptară și mai mult. La umbra unui cort stătea o fată mai mare, care semăna destul de mult cu Luet pentru ca Shedemei să nu fie surprinsă când îi fu prezentată drept Hushidh Oracolul, sora mai mare a lui Luet. Și, la masă, în fața ei stătea un băiat înalt, dar încă prea tânăr ca să se bărbierească.

– Nu mă cunoști, Shedemei? întrebă el.

– Nu cred.

– Eram mult mai scund când ai venit ultima dată în casa Mamei.

– Nafai. Auzisem că ai plecat în deșert.

– Am plecat și am venit înapoi de prea multe ori, mă tem. N-am crezut vreodată să apuc ziua când soldații Gorayni vor păzi porțile Basilicăi.

– N-o să țină mult.

– N-am mai auzit ca Gorayni să renunțe la un oraș odată ce l-au cucerit.

– Dar ei nu au cucerit Basilica. Au venit doar și ne-au protejat la vreme de necaz.

– În deșert este cenușa de la zeci de focuri, și totuși nicio urmă a vreunei tabere. Am auzit povestea despre comandantul Goraynilor care a pretins că are o armată imensă condusă de Generalul Moozh Monstrul, când de fapt nu avea decât o mie de oameni.

– A explicat că a fost o viclenie necesară pentru a-i copleși psihologic pe mercenarii Palwashantu, care scăpaseră de sub control.

– Sau pentru a copleși psihologic garda orașului? Nu contează. Luet te-a adus aici. Știi de ce?

Fata îl întrerupse imediat.

– Nu, Nafai. Ea nu face parte din asta. A venit de bunăvoie ca să-i povestească Mamei un vis. Apoi s-a gândit să-mi spună mie, iar eu am vrut ca voi doi să auziți, în caz că visul vine de la Sufletul Suprem.

– De ce *el?* întrebă Shedemei.

– Sufletul Suprem îi vorbește lui ca și mie. A silit-o să-i vorbească, și acum sunt prieteni.

– *Un bărbat a silit* Sufletul Suprem să-i vorbească? De când au început să se întâmple astfel de lucruri în lume?

– Doar recent, zise Luet zâmbind. Există în cer și pe pământ lucruri mai stranii decât își imaginează filozofia ta.

Îi întoarse zâmbetul, dar nu-și aminti de unde provenea citatul sau de ce ar fi trebuit să fie amuzant în acel moment.

– Visul tău, ceru sora lui Luet, Hushidh.

– Acum mă simt stupid, zise Shedemei. Am făcut prea mult caz de el, nu merită să-l povestesc unui auditoriu atât de larg.

Luet clătină din cap.

– Și ai făcut atâta drum până aici din... unde locuiești? La Cisterne?

– La Fântâni, dar nu-i departe de districtul Cisternelor.

– Ai făcut atâta drum să i-l spui mătușii Rasa. Eu cred că s-ar putea să fie mai important pentru tine chiar decât înțelegi *tu*. Așa că povestește-ne, te rog.

Aruncându-i o privire lui Nafai, constată că nu reușește să înceapă să vorbească.

– Te rog, zise el. N-o să-mi bat joc de visul tău, nici n-o să-l divulg altcuiva. Vreau să-l aud numai pentru adevărul care s-ar putea să se găsească în el.

Shedemei râse nervos.

– E doar... nu mă simt în largul meu vorbind în fața unui bărbat. Nu am nimic cu tine. Ești fiul mătușii Rasa, evident că am încredere în tine, numai că...

– El *nu* e bărbat, interveni Luet. Nu *tocmai*.

– Mulțumesc, murmură Nafai.

– Relațiile lui cu femeile nu sunt asemenea celor obișnuite ale bărbaților. Și, cu câteva zile în urmă, Sufletul Suprem mi-a poruncit să-l duc la lac. L-a traversat, a plutit alături de mine. Sufletul Suprem a poruncit asta și el nu a fost omorât.

Shedemei îl privi cu un respect înnoit.

– Să fie ăsta timpul când profețiile se întâlnesc?

– Povestește-ne visul tău, rosti Hushidh încet.

– Am visat – sună ca o prostie! – am visat că îngrijeam o grădină în nori. Nu numai plantele și animalele cu care lucrez eu, ci fiecare plantă și animal despre care s-a auzit vreodată. Doar că grădina nu era mare, ci una mică. Și totuși încăpeau toate în ea, și toate trăiau și creșteau. Eu pluteam prin nori – părea că veșnic. Prin cea mai lungă noapte din lume, o noapte de o mie de ani. Apoi dintr-odată a fost din nou zi, iar eu am putut privi în jos peste marginea norului și am văzut un ținut nou, verde și frumos, și mi-am zis în sinea mea – în vis, înțelegeți: De fapt lumea asta nu are nevoie de grădina mea. Așa că am părăsit grădina și am ieșit de pe nor...

– Un vis despre cădere, spuse Luet.

– Nu am căzut. Doar am făcut un pas și eram pe pământ. Pe când colindam prin păduri și pe pajiști, mi-am dat seama că de fapt *era* nevoie de multe dintre plantele din grădina mea. Așa că am ridicat mâna, și plantele de care aveam nevoie au căzut peste mine ca o ploaie, sub formă de semințe. Le-am plantat și ele au crescut sub ochii mei. După aceea mi-am dat seama că era nevoie și de multe dintre animale. În

lumea aceea păsările dispăruseră. Nu existau păsări deloc, reptile puține, și niciunul dintre animalele de povară sau domesticite pentru carne. Însă existau miliarde de insecte pe care să le mănânce păsările și reptilele, pășuni și câmpii pe care să pască rumegătoarele. Așa că am ridicat din nou mâinile spre nori, și din nou a plouat cu embrionii animalelor de care aveam nevoie, și eu i-am hidratat și au crescut repede, ajungând vietăți mari și puternice. Păsările și-au luat zborul, vitele și oile s-au îndreptat către pârâuri și pășuni, șerpii și șopârlele s-au îndepărtat târâș. Și am auzit cuvintele ca și cum cineva mi le-ar fi rostit la ureche: „Nimeni n-a avut vreodată o grădină ca a ta, Shedemei, fiica mea." Dar nu era vocea mamei sau a tatălui meu. Și nu eram sigură dacă vocea se referea la grădina mea din nori sau la noua lume în care restaurasem flora și fauna pierdute cu atâția ani în urmă.

Așa era visul, atât cât își amintea.

La început nimeni nu spuse nimic. Apoi vorbi Luet.

– Mă întreb cum ai știut că plantele și animalele pe care le-ai chemat jos la tine din nori reprezentau flora și fauna care trăise cândva acolo, dar dispăruse.

– Nu știam. Dar așa am simțit. Așa am *știut* că este. Acele plante și animale nu erau nou introduse, erau restaurate.

– Și nu ți-ai dat seama dacă vocea era de bărbat sau de femeie, zise Hushidh.

– Nu mi-am pus întrebarea. Vocea m-a făcut să mă gândesc la părinții mei, până când mi-am dat seama că nu era niciunul dintre ei. Dar nu m-am gândit să

observ dacă era voce de femeie sau de bărbat. Nici acum nu știu.

Luet, Hushidh și Nafai începură să comenteze între ei, dar vorbeau suficient de tare pentru ca Shedemei să audă – nu o excludeau.

– În visul ei e o călătorie, spuse Nafai. Se corelează cu ceea ce am auzit eu – iar flora și fauna au fost restaurate. Mie îmi pare să fie Pământul, nu vreun alt loc.

– Așa indică, admise Luet.

– Dar norii, zise Hushidh. Ce spuneți despre ei? Norii merg de la un continent la altul, poate, dar niciodată de la o planetă la alta.

– Nici chiar visele de la Sufletul Suprem nu vin de-a gata. Adevărul curge în mințile noastre, dar creierul nostru recurge la propria bibliotecă mentală ca să găsească imaginile prin care să exprime acele idei. O măreață călătorie prin aer. Elemak a văzut-o ca pe o casă ciudată; Shedemei o vede ca pe un nor; eu am auzit-o ca pe glasul Sufletului Suprem, spunându-mi că trebuie să mergem pe Pământ.

– Pământul, făcu Shedemei.

– Tata nu a auzit, nici Issib. Dar eu sunt la fel de sigur ca faptul că trăiesc și stau aici. Sufletul Suprem plănuiește să mergem pe Pământ.

– Se leagă cu visul tău, Shedemei, zise Luet. Omenirea a părăsit Pământul cu patruzeci de milioane de ani în urmă. Iarna grea care s-a așternut peste Pământ probabil a ucis majoritatea speciilor de reptile și toate păsările. Numai peștii și amfibiile și câteva animale mici cu sânge cald ar fi putut supraviețui.

– Dar au trecut patruzeci de milioane de ani de atunci. Pământul trebuie să-și fi revenit demult. A fost timp destul pentru apariția de noi specii.

– Cât timp a fost Pământul acoperit de ghețuri? întrebă Nafai. Cât de lent se retrage gheața? Cum s-au deplasat masele continentale în milioanele de ani?

– Înțeleg, spuse Shedemei. E posibil.

– Dar trucul acela magic? interveni Hushidh. Să ridici mâinile și semințele și embrionii să vină jos, apoi să hidratezi *embrionii* ca să-i faci să crească.

– Păi, de fapt partea asta are sens pentru mine. Modul în care noi păstrăm eșantioanele în genul de cercetare cu care mă ocup eu este să le deshidratăm – să cristalizăm semințele și embrionii. În esență, astfel li se blochează toate procesele fizice exact în stadiul în care are loc cristalizarea. Le păstrăm uscate, iar când vine timpul să le refacem doar adăugăm apă distilată și cristalele se descristalizează printr-o reacție în lanț rapidă, dar ne-explozivă. Întregul organism, pentru că e atât de mic, își recapătă complet funcțiile într-o fracțiune de secundă. Bineînțeles, când e vorba de embrioni trebuie să-i punem imediat într-o soluție nutritivă lichidă și să-i plasăm în gălbenușuri sau placente artificiale, ca să restaurăm foarte mulți o dată.

– Ca să duci cu tine destule mostre ca să restaurezi o parte semnificativă a florei și faunei cel mai probabil dispărute de pe Pământ, de cât de mult echipament este nevoie? întrebă Nafai.

– Cât de mult? Mult – o cantitate enormă. O caravană.

– Dar dacă ar trebui să le alegi pe cele mai semnificative – păsările cele mai utile, animalele cele mai importante, plantele de care avem cea mai mare nevoie pentru hrană și adăpost?

– Atunci nu contează dimensiunea. Îți stabilești prioritățile – dacă ai o singură cămilă, atunci doar atât poți să duci – două cutii deshidratante per animal. Plus o cămilă care să care fiecare set de echipamente de restaurare și materialele.

– Deci e posibil, rosti Nafai triumfător.

– Crezi că Sufletul Suprem o să te trimită pe Pământ?

– Credem că e cel mai important lucru care se petrece în prezent pe întreaga planetă Harmony.

– Visul meu?

– Visul tău e o parte, spuse Luet. La fel și al meu, cred.

Îi povesti lui Shedemei visul ei despre îngeri și lut.

– Sună destul de plauzibil ca simbol pentru o lume unde au evoluat forme noi de viață, zise Shedemei. Dar uiți că dacă visul tău vine de la Sufletul Suprem, nu poate fi adevărat ad litteram.

– De ce nu? întrebă Luet, părând puțin ofensată.

– Pentru că de unde să știe Sufletul Suprem ce se întâmplă pe Pământ? De unde să aibă o imagine reală a speciilor de acolo? Pământul se află la o mie de ani-lumină distanță. Nu a existat niciodată un semnal electromagnetic destul de îngust și de puternic ca să poarte o transmisiune semnificativă la o asemenea distanță. Dacă Sufletul Suprem ți-a trimis acest vis, doar inventează.

– Poate face presupuneri, zise Hushidh.

– Poate că doar presupune că e nevoie de semințele și embrionii lui Shedemei, spuse Nafai. Însă noi tot trebuie să facem ce ne poruncește visul. Shedemei trebuie să adune semințele și embrionii respectivi și să se pregătească să-i ia cu noi pe Pământ.

Ea îi privi uluită.

– Am venit să-i povestesc mătușii Rasa un vis, nu să-mi abandonez cariera pentru o călătorie imposibilă și nebunească. Cum crezi că o să ajungem pe Pământ? Pe un nor?

– Sufletul Suprem a spus că mergem. Când va veni timpul, Sufletul Suprem ne va lămuri și cum.

– E absurd. Eu sunt om de știință. Știu că Sufletul Suprem există pentru că rapoartele noastre sunt adesea transmise computerelor din orașe îndepărtate, lucru care nu-i posibil altfel. Dar întotdeauna am presupus că nu e nimic mai mult decât un computer care controlează o rețea de sateliți de comunicații.

Nafai se uită consternat la Luet și Hushidh.

– Eu și Issib ne-am luptat să înțelegem, iar Shedemei a știut tot timpul.

– Nu m-ai întrebat niciodată.

– Noi nici n-am fi *vorbit* vreodată cu tine. La urma urmelor, ești *Shedemei.*

– Doar o altă profesoară din casa mamei tale, admise Shedemei.

– Da, așa cum soarele nu e decât o altă stea pe cer.

Râse și clătină din cap. Niciodată nu-i trecuse prin minte că cei tineri îi purtau un asemenea respect.

Îi făcea plăcere s-o știe – se simțea bine când se gândea că cineva o admira –, dar de asemenea o intimida și o făcea să se simtă oarecum expusă. Trebuia să trăiască cu această imagine pe care ei o aveau despre ea, iar ea nu era decât o femeie muncitoare care fusese tulburată de un vis.

– Shedemei, zise Hushidh, indiferent dacă pare posibil sau nu, Sufletul Suprem îți cere să te pregătești pentru această călătorie. Noi nici n-am fi visat să te întrebăm *pe tine,* dar Sufletul Suprem te-a adus la noi.

– Coincidența m-a adus la voi.

– Coincidența e doar un cuvânt pe care îl folosim atunci când încă nu am descoperit cauza, vorbi Luet. E o iluzie a minții umane, un fel de a spune „nu știu de ce s-a întâmplat așa, și nici nu am intenția să aflu".

– Era alt context, replică Shedemei.

– Tu ai avut visul, zise Nafai. Ai știut că e important. Te-a făcut să dorești să-i povestești Mamei. Noi am fost aici când ai sosit și ea nu era. Dar și noi am fost aduși la un loc de către Sufletul Suprem. Nu vezi că tu ai fost invitată?

Shedemei scutură din cap.

– Munca mea e pentru aici, nu într-o călătorie nebunească, a cărei destinație se află la o mie de ani-lumină depărtare.

– Munca ta? făcu Hushidh. Ce valoare are munca ta în comparație cu misiunea de a restaura speciile dispărute de pe Pământ? Munca ta e deja remarcabilă, dar să fii grădinarul unei planete...

– *Dacă* e adevărat, sublinie Shedemei.

– Ei bine, spuse Nafai, noi toți ne confruntăm cu aceeași dilemă: *dacă* e adevărat. Niciunul dintre noi nu poate hotărî pentru tine, așa că atunci când o să te decizi să ne anunți.

Aprobă din cap, dar în sinea ei știa că ar face tot ce îi stătea în puteri ca să evite să-i mai întâlnească vreodată. Era prea ciudat. Făceau prea mare caz de vis. Îi cereau prea multe sacrificii.

– A decis să nu ne ajute, zise Luet.

– Nici vorbă! sări Shedemei, dar în adâncul inimii se întreba cu vinovăție: de unde a știut?

– Chiar dacă te hotărăști să nu mergi, vorbi Nafai, poți să faci ceva pentru noi? O să aduni eșantioane de semințe și embrioni – cât pentru două cămile? Și echipamentul de care e nevoie ca să le reînviem? O să ne înveți pe câțiva dintre noi cum să lucrăm?

– Bucuroasă. Aș găsi timp în următoarele luni.

– Nu avem *luni.* Avem ore. Eventual zile.

– Nu mă face să râd. Ce fel de grădină să adun în câteva ore?

– Nu există biobiblioteci în Basilica? întrebă Hushidh.

– Ba da – de acolo îmi iau mostrele inițiale.

– Atunci nu te poți folosi de ele ca să obții cea mai mare parte din ceea ce îți trebuie?

– Pentru încărcarea a două cămile presupun că aș obține *cea mai mare parte.* Dar echipamentul pentru rehidratare, în special pentru embrionii animali...

singurul echipament existent este al meu, și ar dura luni întregi să construim altul.

– Dacă ai veni cu noi, zise Luet, ai putea să-l iei pe al tău. Și dacă nu ne însoțești, ai posibilitatea să construiești altul.

– Îmi cereți să renunț la propriul meu echipament?

– Pentru Sufletul Suprem.

– Așa crezi *tu*.

– Pentru fiul Mătușii Rasa, adăugă Hushidh.

Bineînțeles că oracolul știe cum să pătrundă în inima mea, se gândi Shedemei.

– Dacă Mătușa Rasa îmi cere, atunci așa va fi.

Ochii lui Nafai sclipiră.

– Dar dacă Mama îți cere să mergi cu noi?

– N-ar face asta.

– Dar dacă Mătușa Rasa ar merge și ea? întrebă Luet.

– N-ar face asta, repetă Shedemei.

– Asta spune și Mama, dar o să vedem.

– Care dintre voi o să învețe să folosească echipamentul?

– Hushidh și cu mine, răspunse repede Luet.

– Atunci veniți după-masă să vă arăt.

– Ne dai echipamentul tău? zise Hushidh.

Era încântată, sau doar surprinsă?

– O să mă gândesc. Iar ca să vă învăț cum să-l folosiți nu mă costă nimic altceva decât timp.

Cu vorbele acestea, se ridică de pe covor și ieși din cort. Căută deschiderea prin care trecuse, dar probabil Luet pusese grilajul la loc și nu-și mai amintea pe unde trebuia să meargă.

Însă nu fu nevoie să spună nimic, căci Luet îi observase imediat confuzia și o conduse spre locul respectiv. Grilajul nu fusese pus la loc, pur și simplu era ascuns sub streașină.

– De aici mă descurc. Nu e nevoie să vii cu mine.

– Shedemei, rosti Luet. Te-am visat și *pe tine* odată. Nu cu mult timp în urmă.

– Oh?

– Știu că te îndoiești de mine și crezi că îți spun asta numai ca să te conving să vii, dar nu e o coincidență. Eram în pădure, era noapte și mi-era frică. Am văzut câteva femei. Mătușa Rasa, Hushidh, Eiadh și Dol. Și tu. Te-am văzut.

– Nu eram eu. Nu merg niciodată în pădure.

– Știu. Ți-am zis, era un vis, deși eram trează.

– Am vorbit serios, Luet. Nu merg *niciodată* în pădure. Nu cobor niciodată la lac. Sunt sigură că ceea ce faci tu este foarte important și foarte bine, dar nu face parte din viața mea. Nu face parte din stilul meu de viață.

– Atunci poate că ar trebui să-ți schimbi viața.

Shedemei nu avu nicio replică civilizată, așa că trecu prin deschiderea din perete. În spatele ei auzi murmurul conversației reluate, dar nu distinse cuvintele. Nici nu voia. Era ceva scandalos să i se ceară ceea ce i se cerea.

Și totuși se simțise atât de minunat, în vis, să întindă mâna și să aducă viața din nori. Oare de ce nu-l lăsase așa – un vis frumos? De ce le povestise acestor copii? De ce să nu uite pur și simplu ceea ce spuseseră ei, în loc să aibă gândurile care i se roteau acum în minte?

Să se întoarcă pe Pământ. Acasă pe Pământ.

Ce însemna asta? Timp de patruzeci de milioane de ani, oamenii fuseseră mulțumiți pe Harmony. De ce ar chema-o Pământul pe ea? Era o nebunie, o nebunie contagioasă în aceste vremuri tulburi.

Totuși, în loc să meargă acasă, se duse la biobibliotecă și petrecu câteva ore aplecată asupra cataloagelor, întocmind o listă plauzibilă pentru încărcarea a două cămile cu semințe și embrioni cristalizați, din care să fie restaurate cele mai utile plante și animale pe un Pământ care le pierduse cu mult, mult timp în urmă.

În consiliul orașului – și nu în vis

Rasa își trăise întreaga viață cu încredere. Știa că nu era posibil să se întâmple nimic care să nu se rezolve printr-o combinație de istețime, bunăvoință și hotărâre. Oamenii puteau fi întotdeauna convinși, sau dacă nu, puteau fi ignorați și cu timpul aveau să cedeze. Această filozofie o adusese în situația ca gospodăria ei să fie una dintre cele mai respectate școli din Basilica, în ciuda faptului că era nouă; de asemenea, o făcuse să aibă o influență personală în toate domeniile vieții orașului, cu toate că nu deținuse vreodată vreo funcție. Era consultată în luarea celor mai importante decizii în consiliul orașului; făcea parte din comitetele de guvernare ale multor organizații artistice; și, mai presus de toate, era consultată în particular de femeile – și, da, chiar și de bărbații – care luau cele mai

importante decizii în privința guvernării și afacerilor Basilicăi. Mulți bărbați îi făceau curte, dar ea rămânea fericită în căsătoria cu singurul bărbat cunoscut care nu se simțea nici amenințat, nici invidios pe puterea ei. Crease un rol perfect pentru ea în interiorul orașului și adora să-l joace.

Nu se gândise niciodată cât de fragil era totul. Materialul vieții ei fusese țesut în războiul de țesut al Basilicăi, iar acum, când Basilica se prăbușea, viața ei se destrăma, se rupea. Fostul ei soț, Gaballufix, începuse procesul, pe vremea când încă erau căsătoriți, atunci când încercase s-o determine să schimbe legile care interziceau bărbaților să dețină proprietăți în oraș. Când își dăduse seama care fusese scopul căsătoriei lor, la terminarea contractului se recăsătorise cu Wetchik – permanent, în ceea ce o privea. Dar Gaballufix nu renunțase, căutându-și sprijin printre bărbații de cel mai de jos rang din satele din afara zidurilor orașului. Apoi îi adusese în interior ca tolchok, terorizând femeile orașului, apoi ca soldați mercenari sub acele măști hidoase, presupunându-se că apără orașul de tolchok – dar din câte vedea, mercenarii *erau* tolchok în uniforme holografice fanteziste.

Dar poate l-ar fi ținut în frâu pe Gaballufix dacă Sufletul Suprem nu ar fi început să acționeze atât de bizar. Îi vorbise unui bărbat – și nu oricărui bărbat, ci lui Wetchik însuși. Necazurile pe care acest lucru i le provocase Rasei erau incalculabile. Nu numai că fostul ei soț ataca legile străvechi ale orașului femeilor, acum și soțul actual spunea oricui voia să-l asculte

că Basilica avea să fie distrusă. Buna sa prietenă Dhel remarcase atunci – cu numai câteva săptămâni în urmă – că oamenii erau surprinși că Rasa nu fusese căsătorită și cu Roptat, liderul partidului pro-Gorayni. „Draga mea, ar trebui să-ți controlezi patul, să n-ai vreun parazit care provoacă nebunie", zisese Dhel. Glumea, bineînțeles, dar gluma era una dureroasă.

Dureroasă, dar nu era nimic în comparație cu ultimele zile. Totul se destrăma, Gaballufix fura averea lui Wetchik și încerca să-i omoare fiii – inclusiv pe cei doi ai Rasei. Apoi Sufletul Suprem îi poruncea lui Luet să-l ducă pe Nafai – dintre toți oamenii, tocmai pe *Nafai*, abia un copil – la lacul interzis, unde el să plutească pe ape ca o femeie – ca o vizionară în ape. În aceeași noapte, fără îndoială încă ud ieșit din apele păcii, îl ucisese pe Gabya. Într-un anumit sens, era destul de corect, căci și Gaballufix încercase să-l omoare *pe el*. Dar pentru Rasa era cel mai groaznic lucru pe care și-l imagina, propriul ei fiu asasinându-i fostul soț.

Însă chiar și asta fusese doar începutul. Pentru că în aceeași noapte aflase exact cât de monstruoase erau cele două fiice ale sale. Sevya să se culce cu soțul lui Kokor – și aceasta să se dezlănțuie și aproape s-o omoare. Civilizația nu a ajuns în casa mea. Fiul meu, un asasin, o fiică adulterină și cealaltă, o criminală în adâncul sufletului. Numai Issib mai era civilizat. Issib infirmul, se gândi cu amărăciune. Poate din așa ceva se compune civilizația – infirmi care s-au unit ca să încerce să-i controleze pe cei puternici. Nu spusese asta cândva Gaballufix? „În timp de pace, Rasa,

voi, femeile, vă permiteți să vă înconjurați de eunuci. Dar când năvălesc dușmanii din afară, ei n-o să vă salveze. O să vă doriți bărbați adevărați, deci bărbați periculoși, puternici – și unde vor fi ei, dacă îi alungați?"

Rashgallivak – el era unul dintre acei prostănaci slabi, nu-i așa? Unul dintre „eunuci", în sensul la care se referea Gaballufix. Nu avea puterea să controleze animalele pe care Gaballufix le ținuse în frâu. Iar Hushidh tăiase aceste frâuri și orașul începuse să ardă. S-a întâmplat în propria mea casă! De ce, din nou, sunt eu punctul central?

Ultima insultă fusese sosirea Generalului Moozh, căci Rasa știa acum că el era – nu avea cum să fie altcineva. Atât de îndrăzneț – să mărșăluiască până în oraș cu numai o mie de oameni, sosind într-un moment când niciunui inamic nu i se putea opune rezistență și când toată lumea care era dispusă să pretindă că ne e prieten ar fi fost invitată înăuntru. Rasa nu se lăsa prostită de promisiunile lui. Nu era amăgită de faptul că soldații lui se retrăseseră de pe străzi. Încă dețineau zidurile și porțile, nu-i așa?

Chiar și Moozh era legat de ea, la fel cum fuseseră Wetchik, Gaballufix, Nafai și Rashgallivak. Căci el venise cu scrisoarea ei și se folosise de numele ei când își făcuse pentru prima dată intrarea în oraș.

Lucrurile nu aveau cum să meargă mai rău. Apoi, în această dimineață, Nafai și Elemak sosiseră la ea acasă – venind dinspre pădure, ceea ce însemna că se strecuraseră prin ținuturile interzise bărbaților. Și pentru ce veniseră? Ca să o informeze că Sufletul

Suprem îi cerea să părăsească orașul și să i se alăture soțului ei în deșert, luând cu ea orice femeie ar fi considerat potrivit.

– Potrivit pentru ce? întrebase.

– Potrivite pentru căsătorie, spusese Elemak, și să nască prunci într-un nou tărâm îndepărtat.

– Să părăsesc Basilica, luând cu mine niște biete femei nevinovate, și să mergem să trăim în deșert ca un trib de babuini?

– Nu ca niște babuini, intervenise Nafai îndatoritor. Încă purtăm haine, și niciunul dintre noi nu latră.

– Nici nu mă gândesc.

– Ba da, mamă.

– Mă amenințI? întrebase – fiindcă în ultima vreme auzise prea mulți bărbați rostind astfel de cuvinte.

– Deloc. E o previziune. Pariez că în mai puțin de jumătate de oră o să te mai gândești, pentru că tu știi că Sufletul Suprem așa vrea.

Și avusese dreptate. Nu trecuseră nici zece minute. Nu-și putea scoate ideea din cap.

De unde știuse? Pentru că el înțelegea cum funcționează Sufletul Suprem. Ceea ce el nu știa era că Sufletul Suprem lucra deja asupra ei. Când Wetchik plecase pentru prima oară în deșert, îi ceruse să-l însoțească. Pe atunci nu fusese vorba de alte femei, dar când ea se rugase Sufletului Suprem primise răspunsul limpede, ca și cum o voce ar fi vorbit în inima ei: Adu-ți fiicele, spusese Sufletul Suprem. Adu-ți nepoatele, oricare dintre ele va dori să vină. În deșert, pentru a fi mamele poporului meu.

În deșert! Ca să fie animale! În toată viața ei, Rasa încercase să urmeze învățăturile Sufletului Suprem. Dar acum îi cerea prea mult. Cine era ea în afara Basilicăi, în afara propriei sale case? Acolo era nimeni. Doar soția lui Wetchik. Acolo ar conduce bărbații – bărbați sălbatici, ca fiul lui Wetchik, Elemak. Era un băiat înspăimântător acest Elemak; nu-i venea să creadă că Wetchik nu vedea cât de periculos era. Hrana ei ar depinde de Elemak vânătorul. Și ce influență ar mai avea ea acolo? Ce consiliu ar mai asculta-o? Bărbații ar ține consilii, iar femeile ar găti, ar spăla și ar avea grijă de copii. Ca în timpurile primitive, ca pe vremea când erau animale. Nu putea să părăsească orașul femeilor, fiindcă de-ar pleca ar înceta să mai fie Doamna Rasa și ar deveni un animal.

Eu exist doar în acest loc. Sunt om doar în acest loc.

Și totuși când intră în camera consiliului știa că „acest loc" încetase să mai fie orașul femeilor. Privind fețele speriate, solemne, mânioase din consiliu, înțelese că Basilica nu va mai fi niciodată așa cum fusese. O nouă Basilica putea să se înalțe în locul ei, dar niciodată o femeie ca Rasa nu-și va mai crește fiicele și nepoatele în siguranță și pace. Vor exista întotdeauna bărbați care să încerce să posede, să controleze, *să se amestece.* Cel mult, spera că va fi un om ca Wetchik, a cărui bunătate să-i tempereze foamea instinctivă de putere. Dar oare se mai găsea în lume un altul? Și chiar și intervenția sa blândă ar fi prea mult. Totul ar fi distrus. Totul ar fi otrăvit și pângărit.

Suflet Suprem! Ți-ai trădat fiicele!

Dar nu strigă blasfemia cu voce tare. Luă loc la una dintre mesele din centrul încăperii, unde stăteau în timpul întrevederii consilierii și funcționarii fără drept de vot. Simțea ochii lor fixați asupra ei. Știa că mulți dădeau vina pe ea pentru toate – și ea nu prea putea să nu fie de acord. Soții ei, fiul ei, fiicele ei; casa ei, unde Rashgallivak pierduse controlul asupra soldaților; și, mai presus de toate, scrisoarea ei în mâinile generalului Goraynilor când intrase în oraș.

Întrunirea începu, și pentru prima dată de când ținea minte Rasa ritualurile de deschidere fură făcute în grabă, unele eliminate complet. Nu se plânse nimeni. Căci știau toți că termenul-limită impus de consiliu pentru părăsirea orașului de către Gorayni apăsa acum ca un termen-limită pentru ele însele – acum le era limpede tuturor că Goraynii nu intenționau să plece.

Cearta se porni în curând. Nimeni nu contesta faptul că erau acum stăpânii orașului. Orașul dezbătea dacă să-l sfideze pe General – unii îl numeau Moozh, dar numai pentru a-l ridiculiza, căci el refuza să răspundă la numele de Vozmuzhalnoy Vozmozhno, deși nu le dăduse niciun alt nume cu care să i se adreseze – sau să dea ocupației lui o spoială legală. Urau ideea de a i se preda, dar dacă o făceau mai exista o speranță ca el să le dea voie să continue să guverneze orașul în schimbul permisiunii de a folosi Basilica drept bază militară pentru operațiunile împotriva Orașelor din Câmpie și, fără îndoială, împotriva neamului Potokgavan. Însă legalizându-le ocupația, așa cum ceruse el, le dădea pe termen lung puterea să-i distrugă.

Dar care ar fi fost alternativa? El nu-i amenințase. De fapt, nu le trimisese decât o scrisoare foarte respectuoasă: „Pentru că trupele mele nu au reușit încă să înlăture pericolul din Basilica, ezităm să ne abandonăm dragii prieteni haosului pe care l-am găsit la sosirea noastră. Prin urmare, dacă ne invitați să rămânem până când ordinea va fi complet restabilită, suntem dispuși să devenim slujitorii voștri devotați pe timp nedefinit." Pe față, scrisoarea îi prezenta pe Gorayni docili ca niște mieluși.

Dar se știa deja că la ei nimic nu era așa cum părea. Da, se supuneau fiecărui ordin sau cerere din partea consiliului orașului, promițând să asculte. Dar numai ordinele care se potriveau cu țelul lor erau de fapt duse la îndeplinire. Și nici garda orașului nu era demnă de încredere, fiindcă ofițerii ei începuseră practic să-l venereze pe generalul Gorayni, și acum îi urmau exemplul jurând supunere și apoi făcând ce voiau. O, generalul era un bărbat inteligent! Nu provoca pe nimeni, nu se certa cu nimeni, era de acord cu tot ceea ce i se spunea... și totuși era de neclintit, făcând tot ce dorea, fără să le dea vreodată vreun motiv să-l atace. Toată lumea din camera consiliului probabil simțea acest lucru la fel de acut ca Rasa, pierderea propriei lor puteri, concentrarea întregului oraș în mâna unui singur om, și totul fără vreo vorbă sau faptă fățișă de-a lui.

Cum reușea? se întreba Rasa. Cum stăpânea el oamenii fără să răcnească sau să intimideze? Cum îi făcea pe oameni să-l iubească sau să se teamă de el,

nu în ciuda faptului că era un om nemilos, ci tocmai din cauza asta?

Poate fiindcă el știe atât de limpede cum vrea să decurgă lucrurile, se gândi ea. Poate faptul că el crede atât de intens în viziunea lui asupra lumii face imposibil ca oamenii din jurul lui să nu creadă și ei. Poate noi ne dorim atât de mult să ne spună cineva ce este adevărat, pe ce *să contăm,* încât acceptăm chiar și o viziune care ne face pe noi slabi și pe el puternic numai pentru a avea o lume sigură.

– Mai avem doar câteva minute până la termenul-limită, zise bătrâna Kobe. În toate discuțiile noastre din dimineața asta nu am auzit nimic din partea Doamnei Rasa.

Se ridică un murmur de aprobare, dar fu imediat înăbușit într-un mormăit mânios.

– Pe ea n-ar trebui s-o auzim decât la proces! strigă o femeie. Ea a adus toate astea pe capul nostru!

Rasa se întoarse calm și o privi pe femeia care vorbise. Era Frotera, bineînțeles, doamna unei alte case-școală, care de mult timp era invidioasă pe ea.

– Doamnă Frotera, rosti ea, mă tem că ai dreptate.

Aceste vorbe îi făcură să tacă.

– Credeți că nu am văzut și eu ceea ce vedeți cu toții? Care dintre nenorocirile care s-au abătut asupra noastră nu a avut legătură cu mine? Fiul meu e acuzat de crimă, fiicele mele s-au trădat una pe alta, Rashgallivak a încercat să le răpească din casa mea, iubitul meu oraș a fost sfâșiat de revolte și incendii, iar armata care stă la porțile Basilicăi vă arată o scrisoare

scrisă de mine. Într-adevăr, eu am scris-o, cu toate că niciodată nu mi-am imaginat că ar putea fi folosită așa cum a fost. Surorile mele, toate astea sunt adevărate, dar oare înseamnă că eu am atras totul asupra noastră? Sau înseamnă că greutatea a fost mai mare asupra mea decât pe oricine altcineva, în afară de cei care au pierdut pe cineva drag în răzmeriță?

Acest lucru îi puse pe gânduri; da, ea încă avea puterea să le spună o poveste și să-i facă să vadă, cel puțin pe moment, prin ochii ei.

– Surorile mele, dacă aș crede că eu sunt cu adevărat cauza a tot răul care s-a abătut asupra Basilicăi, aș pleca imediat. Iubesc prea mult orașul pentru a-i provoca prăbușirea. Dar nu eu sunt pricina. Cauza principală a fost lăcomia lui Gaballufix – el s-a căsătorit cu mine ca primă tentativă de a ataca legile noastre străvechi. Soțul meu a adus soldați în oraș? Nu. A fost bărbatul pe care eu *l-am refuzat* de soț. L-am repudiat pe Gaballufix în timp ce multe dintre voi, cele din acest consiliu, continuați să votați tolerarea abuzurilor lui! Nu uitați asta!

O, nimeni nu uita, și se retraseră pe scaunele lor.

– Acum Goraynii au venit cu scrisoarea mea. Dar eu am scris-o ca să ajut un tânăr gardian basilican să obțină refugiu la Gorayni. Știam că e în pericol din cauza mercenarilor lui Rashgallivak, iar el fusese bun cu fiul meu, așa că i-am oferit puțina protecție pe care i-o puteam da. Acum văd că a fost o groaznică greșeală. Scrisoarea mea le-a atras atenția asupra slăbiciunii noastre, iar ei au venit s-o exploateze. Dar nu eu am creat

slăbiciunea și, dacă nu veneau Goraynii, în dimineața asta am fi fost oare într-o situație *mai bună*? Am mai fi ținut măcar această întrunire, sau am fi fost toate victime ale violurilor și jafurilor mercenarilor Palwashantu? Ar fi fost orașul făcut cenușă? Așadar spuneți-mi, ce e mai bine, să fim într-o situație proastă, însă cu *puțină* speranță, sau să fim distruși, neputincioși, lipsiți de speranță?

Se auzi din nou un murmur, dar ea le atrăsese atenția. Arareori vorbise atât de mult sau cu asemenea forță – învățase demult că își păstra mai bine puterea fără să se angajeze deschis la ceva, ci mai degrabă rămânând în spatele scenei. Totuși, uneori vorbise destul ca să știe cum să-i înmoaie, măcar puțin, după voința ei. Era o forță care ar fi devenit mai puțin eficientă dacă o utiliza de fiecare dată, însă acum trebuia s-o folosească sau să piardă totul.

– Dacă îl sfidăm, ce se va întâmpla? Chiar dacă el își respectă cuvântul și pleacă, poate cineva dintre voi să spună că gărzile orașului vor fi la fel de docile cum erau odată? Iar eu nu cred că el *o să se țină de cuvânt.* Ați auzit vreodată ca Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno să renunțe la vreun sat, la vreun câmp, la vreo *piatră* pe care a cucerit-o?

Murmurul crescu.

– Da, *este* Generalul Moozh – am fi niște proști dacă ne-am imagina fie și o clipă altceva. Ce alt general al Goraynilor ar avea curajul să facă ceea ce a făcut el? Nu vedeți cât de îndrăzneț și de inteligent a fost planul lui? A venit aici cu numai o mie de oameni, dar

În timpul celor câtorva ore cruciale noi am crezut că are de o sută de ori pe atât. A fost linguşitor şi servil, dar şi-a instalat soldaţii unde a vrut, ne-a sedus garda oraşului şi a luat toate proviziile care îi trebuiau. Întotdeauna îşi cere scuze şi explică. Întotdeauna ne face să credem că are intenţii bune. Dar minte la fiecare respiraţie şi nimic din ceea ce ne spune nu este adevărat. Intenţionează să anexeze Basilica Imperiului Gorayni. N-o să ne lase *niciodată* în pace.

Glasuri puternice umplură sala în timp ce ea aştepta. Câteva femei izbucniră în plâns.

– Atunci să-l sfidăm! strigă una dintre consiliere.

– La ce ar fi bună sfidarea? întrebă Rasa. Câţi dintre noi vor mai muri? Şi pentru ce? O cincime din oraşul nostru e deja cenuşă. Deja ne-am ascuns terorizate când bărbaţii beţi hălăduiau prin oraş. Ce s-ar întâmpla acum dacă jefuitorii ar fi treji? Dacă ar fi aceiaşi ucigaşi disciplinaţi care i-au atârnat pe răzvrătiţi pe ziduri cu propriile lor pumnale? Atunci nu vom mai avea niciun refugiu în faţa lor!

– Deci... ce propui să facem, Doamnă Rasa?

– Daţi-i ceea ce ne cere. Permisiunea de a rămâne. Dar daţi dispoziţie ca soldaţii lui să fie încartiruiţi în afara zidurilor oraşului. Puneţi-i să facă aceleaşi legăminte pe care le fac bărbaţii noştri atunci când se căsătoresc – să nu se apropie de zonele interzise ale oraşului, să nu încerce să deţină vreo proprietate imobiliară şi să plece când se încheie contractul.

Se auzi un murmur aprobator.

– Şi o să accepte, Doamnă Rasa?

– Habar n-am. Dar până acum s-a străduit cel puțin *să pară* că se conformează dorințelor noastre. Să facem oferta cât mai public posibil, apoi să sperăm că el va considera mai convenabil să accepte condițiile noastre decât să le respingă.

Sfaturile ei avură succes doar pe jumătate. Propunerea îi fu aprobată aproape în unanimitate. Dar în același timp o numiră pe ea ambasadorul care să ducă „invitația" Generalului Moozh. Nu era o întâlnire pe care s-o aștepte cu nerăbdare, și nici nu avu timp să se gândească ce ar trebui să spună sau cum ar trebui să acționeze. Invitația trebuia dusă imediat și personal; fu tipărită, semnată și sigilată la fața locului, iar consiliul o urmări părăsind sala cu documentul în mână, cu câteva minute înaintea termenului-limită impus chiar de ei.

Nu era cea mai bună dimineață a lui Mebbekew. Se târâse cuminte pe pantele interzise ale Basilicăi, când îi condusese Nafai, așa cum îl urmase și pe Elemak tot drumul din deșert în jurul orașului până la pădurile din nord. Dar când se apropiaseră de casa Rasei, dispăruse. Nu avea de gând să fie un pion în planurile *lor*. Dacă veniseră acolo să-și găsească soții, el o să și-o aleagă singur, mulțumesc frumos. Cu siguranță nu va sta la coadă după fratele lui mai mare, având mereu cea de-a doua șansă; nici nu va înghiți umilința să intre în casa mamei fraților săi mai mici și să se roage de *ea* să renunțe la una dintre prețioasele ei nepoate. Inima lui Elemak era dată acelei păpuși

de porțelan, Eiadh... ei bine, era privilegiul lui. Mebbekew prefera femeile cu sânge în vene, femeile care gemeau și țipau când făceau dragoste, femei viguroase și puternice. Femei care îl iubeau pe Mebbekew.

Păi, o să găsească vigoare și putere imediat! Focurile făcuseră cele mai multe pagube în Dolltown și Dauberville, deci puține dintre fostele lui iubiri mai locuiau în casele pe care le cunoștea. Puținele pe care le putea găsi erau *fericite* să-l vadă. Se repezeau asupra lui cu lacrimi și sărutări, dornice să-l convingă să stea cu ele. Să stea *unde*? Într-o casă pe jumătate arsă, fără apă curentă? Și *de ce* ar fi stat cu ele? Ca să facă toată munca brută cerută de reconstrucție, de reparații; și ca să fie paznicul lor. Ce glumă! Mebbekew, stând de pază lângă o biată fată înspăimântată! Fără îndoială că l-ar fi răsplătit generos cu trupurile lor dacă el ar fi jucat rolul scris pentru el, dar nu merita – *nicio* femeie nu merita acum, dacă nevoile ei erau chiar mai mari decât ale lui. Nu se afla acolo ca să devină protector sau îngrijitor, ci ca să găsească protecție și îngrijire.

Așadar, le părăsi cu un sărut și o promisiune, fără să stea măcar destul cât să facă o baie și să mănânce, pentru că știa că odată prins în strânsa lor îmbrățișare acele femei-în-necaz ar fi făcut din el un soț. Nu avea intenția să se însoare cu femei care nu aveau nimic să-i ofere în afară de muncă și probleme!

Iar a le sugera vechilor iubite să renunțe la tot ce aveau în Basilica și să hoinărească alături de el prin deșert până găseau tărâmul promis, născând între timp

o turmă de copii care să populeze noua lor lume – nu se punea problema în niciuna dintre conversații. Nu fiindcă unele n-ar fi fost de acord. Privindu-și ruinele vieții lor altădată frivole din Basilica, amintindu-și frica din acea groaznică noapte de revoltă și după aceea oroarea cadavrelor agățate pe ziduri de Gorayni, ideea exilului în deșert alături de un bărbat *adevărat*, care să le îndrume și să le protejeze le putea părea unora atrăgătoare. În primele zile, oricum; apoi și-ar fi dat seama că deșertul era doar singurătate și deloc distracție, iar ele ar fi fost dornice să se întoarcă în Basilica, ruinată sau nu, așa cum ar fi fost și Mebbekew însuși.

Nu prea conta. Nu intenționase să facă o asemenea propunere niciuneia dintre prietenele lui. Elemak și Nafai n-aveau decât să se joace cu Tata și viziunile lor stupide dacă așa voiau. El nu voia decât ca o femeie să-l primească într-o casă frumoasă și curată și într-un pat frumos și curat, să-l ascundă și să-l consoleze pentru pierderea averii până plecau Elemak și Nafai. De ce să se mai întoarcă vreodată în deșert? Basilica putea să fie pe jumătate arsă, terorizată și ocupată de trupele Gorayni, dar toaletele și băile încă funcționau în *majoritatea* caselor și mâncarea era proaspătă, iar în oraș se găseau încă destule plăceri și distracții.

Însă chiar și acest plan limitat nu avea cum să funcționeze pentru mult timp, își dădu el treptat seama. În timpul plimbărilor de dimineață prin Dolltown înțelesese că n-avea cum să se ascundă prea mult în

Basilica. Căci intrase ilegal în oraș, fără să fie înregistrat, și cândva urma să fie prins și închis. Acum gărzile orașului erau destul de active pe străzi, mai active decât văzuse vreodată, și cereau scanări de amprente și retină la punctele de verificare de pe unele străzi. Într-o zi tot ar fi fost prins. Nu era deloc ușor să ajungă din Dolltown la casa Rasei de pe Strada Ploii.

Da, casa Rasei. Îl scârbea, dar încercase orice altceva; așa că iată-l, gata să se predea complet fraților săi, tatălui său și planurilor lor idioate.

Stătea în stradă, privind fațada clădirii, gata să cedeze – și totuși nu tocmai gata. Era insuportabil. Umilitor. Cioc-cioc. Bună dimineața. Sunt fratele vitreg al fiilor Rasei, și am ajuns aici pentru că toate fostele mele iubite m-au alungat, așa că aș fi recunoscător dacă Rasa și frații mei vitregi m-ar primi înăuntru și mi-ar da ceva de mâncare și de băut, ca să nu mai pomenesc de un duș lung și fierbinte, înainte să mor.

Scena imaginată era hidoasă, și chiar dacă știa că va fi nevoit s-o joace, Mebbekew nu avea prea mult antrenament în a face lucruri neplăcute doar pentru că știa că trebuie făcute. Făcu în schimb ceea ce făcea *de obicei* în asemenea circumstanțe. Așteptă, la limita împlinirii scopului său dureros, apoi continuă prin a nu face nimic.

Nu făcu nimic – suferind tot timpul chinuri imaginare – timp de cel puțin douăzeci de minute, privind clasele de băieți și fete care se adunau pe verandă. Din când în când, prindea câte un cuvânt din ce se vorbea și încerca să ghicească subiectul lecției respective.

Cel puțin îi îndepărta mintea de la problemele lui pentru câteva momente. Decise că grupul cel mai apropiat studia fie geometria, fie chimia organică, fie construcțiile din cărămizi.

O femeie tânără părăsi una dintre clase, coborî în fugă scările verandei și se îndreptă hotărâtă spre el. Fără îndoială îl văzuse supraveghind veranda și decisese că trebuie să fie vreun tâlhar sau violator de copii. Se gândi să se întoarcă și să plece înainte ca ea să ajungă la el – ceea ce ea aproape categoric se aștepta ca el să facă – în schimb îi analiză fața și constată că o cunoștea.

– Bună dimineața, spuse ea pe un ton înghețat, imediat ce ajunse suficient de aproape ca să vorbească fără să țipe.

Mebbekew nu era îngrijorat de perspectiva unei certe. Încă nu întâlnise nicio femeie tânără și frumoasă pe care să n-o poată încălzi destul de repede, dacă se străduia puțin să descopere după ce tânjea ea și să-i ofere. Întotdeauna era o plăcere să aibă de-a face cu o femeie pe care nu o mai întâlnise până atunci. În special fiindcă o recunoscuse imediat – sau cel puțin observase o asemănare.

– Nu ești tu Dolya? întrebă.

Ea se roși la față, dar expresia îi deveni și mai rece și mai furioasă. Așadar avea dreptate – *era* Dol.

– Să chem paza să te alunge?

– Te-am văzut în *Pirații* și *Aripa de vest.* Ai fost minunată.

Roșeața i se accentuă și expresia i se îndulci.

– Ai talent, continuă el. Nu e numai înfățișarea. Nu ești numai tânără și dulce. N-am înțeles niciodată de ce nu ți-au dat roluri de adult pe măsură ce creșteai. Știu că te-ai fi descurcat. E al naibii de nedrept.

Acum expresia ei nu mai era deloc furioasă, ci mai degrabă năucă.

– N-am mai auzit la nimeni o flatare atât de transparentă și de cinică, zise ea.

– Ah, fiecare cuvânt l-am rostit cu seriozitate. Dolya – presupun că folosești acum numele de adult, Dol?

– Între prieteni da. Ceilalți îmi spun doamnă.

– Doamnă, sper ca într-o zi să-mi câștig dreptul să-ți fiu prieten. Între timp speram să mă lămurești dacă frații mei vitregi Elemak și Nafai se află în casa Rasei.

Ea îl măsură din cap până-n picioare.

– Nu mi se pare că semeni prea mult cu niciunul dintre ei.

– Ah, acum tu *mă* flatezi.

Ea râse puțin și făcu un pas spre el întinzându-i mâna.

– O să te conduc înăuntru, dacă ești într-adevăr Mebbekew.

El făcu un pas înapoi.

– Nu mă atinge! Sunt murdar. Două zile de călătorit prin deșert nu aduc cel mai bun parfum, și dacă nu te ucide putoarea corpului meu, respirația ar face-o cu siguranță.

– Nu mă așteptam să fii ca un buchet de flori. Îmi asum riscul să te iau de mână și să te conduc înăuntru.

– Atunci ai un curaj pe măsura frumuseții tale, zise el, luându-i mâna. Pe Sufletul Suprem, șopti, ce mână răcoroasă și fină!

Ea râse din nou – o actriță cu asemenea experiență ca Dol pe vremea când fusese celebră nu putea fi păcălită de flatări. Dar Mebbekew își imagina că trecuseră ani de când nu se mai ostenise nimeni să-i facă vreun compliment, astfel că însuși faptul că lui îi trecuse prin minte să încerce reprezenta un fel de superflatare, în fața căreia nu era capabilă să se apere. Și, într-adevăr, părea să funcționeze destul de bine.

– Nu trebuie să spui asta. Mătușa Rasa a lăsat instrucțiuni ca să fii primit imediat ce – cum s-a exprimat ea – imediat ce „binevoiești să apari".

– Dacă aș fi știut că te găsesc aici, doamnă, aș fi venit mai repede. Și după cum zici, nu trebuie să flatez pe nimeni ca să pătrund în dimineața asta în casa Rasei. Așadar, cuvintele mele nu sunt simple complimente. Vin din inimă. Când eram mic, m-am îndrăgostit de imaginea acelei Dolya de pe scenă. Acum te văd prin ochii unui bărbat. Te văd ca femeie. Și știu că frumusețea ta nu a făcut decât să crească. N-am știut niciodată că ai fost una dintre nepoatele Rasei, altfel aș fi rămas la școală.

– Am *fost* nepoata ei. Acum sunt profesoară aici. Comportament, genul ăsta de lucruri, în particular am avut grijă de Eiadh. Știi, cea pe care o curtează fratele tău Elemak.

– E stilul lui să curteze copia palidă și să ignore originalul.

Mebbekew își ținea intenționat ochii atintiți pe fața ei, dar nu o privea în ochi – îi studia buzele, părul, toate trăsăturile, știind că ea îi vedea ochii mișcându-se, absorbind-o.

– Apropo, Elemak îmi e frate doar pe jumătate. Când o să fiu curat o să vezi că arăt mult mai bine.

Ea râse, dar el știu că îi captase interesul – învățase de mult că flatarea funcționa întotdeauna și că până și cele mai scandalos de nesincere laude sunt crezute dacă le repeți de multe ori și în mod elaborat. Însă în acest caz Meb nu avea de ce să mintă. Dol *era* frumoasă, cu toate că, desigur, nici pe departe la fel de frumoasă ca atunci când era copilul eteric de treisprezece ani. Însă avea grație și proporție și un surâs amețitor, iar acum, după ce o studiase timp de câteva minute, ochii ei erau mari și luminoși ori de câte ori se uita la el. Era dorință. Aprinsese dorința în ea. Nu era dorința pătimașă, desigur; era mai degrabă dorința de a auzi mai multe laude pentru frumusețea ei, mai mult din mângâierea lui verbală. Totuși, știa din experiență că ar fi putut ușor să treacă de la una la alta, dacă n-ar fi fost prea obosit după o baie și micul dejun.

Îl conduse în dormitorul ei – semn bun –, unde servitoarele îi aranjară baia. Era încă în apă, bucurându-se de curățenie, când ea reveni aducând o tavă cu mâncare și un urcior cu apă. Le adusese cu propriile mâini și erau singuri. Pălăvrăgi tot timpul – nu nervoasă, ci liniștitoare. Acesta era cel mai mare talent al lui Mebbekew, femeile se simțeau în largul

lor alături de el și îi vorbeau cu candoarea pe care o rezervau de obicei prietenelor.

În timp ce ea vorbea, el se ridică din apă; când se întoarse, după ce lăsase tava pe masă, îl văzu ștergându-se cu prosopul, aproape gol. Icni și privi în altă parte.

– Scuză-mă, zise el. Nu m-am gândit că o să te sperii. Probabil ai văzut mulți bărbați pe când erai actriță – am fost și eu pe scenă, și nimeni nu e timid sau modest în culise.

– Eram mică. Pe vremea aia toată lumea mă proteja.

– Mă simt ca un animal. N-am vrut să te șochez.

– Nu, nu sunt șocată.

– Problema e că nu am cu ce să mă îmbrac. Nu cred că ar fi de folos să-mi pun iar hainele murdare.

– Servitoarele ți-au dus deja hainele la spălat. Am un halat pentru tine.

– Unul de-al *tău?* Mă îndoiesc că mi s-ar potrivi.

Bineînțeles, continuase să se șteargă, fără să facă vreun efort să se acopere. În timp ce vorbeau ea se răsucise și acum îl privea destul de deschis. Întrucât lucrurile mergeau bine și el anticipa că va face dragoste cu această femeie foarte curând, trupul lui deveni alert. Imediat ce îi surprinse privirea asupra scrotului său, se prefăcu că observă pentru prima dată și își aduse ostentativ prosopul în față.

– Îmi pare rău. Am stat atât de mult singur în deșert, iar tu ești așa de frumoasă... n-am vrut să te insult.

– Nu mă simt insultată.

Putea să vadă dorința și în ochii *ei*. Acum voia de la el mai mult decât vorbe frumoase. După presupunerile lui, probabil nu avea prea mulți pretendenți în acele zile. Cu frumusețea ei, nu ar fi dus lipsă de amanți în Dolltown, dar ca profesoară în casa Rasei oportunitățile erau mult mai limitate. Era cu siguranță la fel de doritoare ca el.

Pentru așa ceva se întorsese el în Basilica. Nu pentru acele femei speriate și lacome din Dolltown, care voiau ca el să fie un om puternic pe care să se bazeze, ci *această* femeie, care avea nevoie de el numai pentru pasiune, flatare și amuzament. Dol se simțea suficient de comod și în siguranță acasă la Rasa, încât mai putea să fie ceea ce se *presupunea* că sunt femeile basilicane – furnizori independenți pentru bărbați, neavând nevoie de altceva de la amanții lor decât de puțină plăcere și atenție.

Îi aduse halatul. Poate că i-ar fi venit destul de bine, dar el făcu un adevărat spectacol din a-și înghesui brațul în mânecă în așa fel încât cotul abia să-i treacă.

– Of, nu merge, zise ea.

– Deja nu mai contează. Nu prea mai am secrete față de tine!

Bineînțeles, lăsase prosopul să-i cadă ca să încerce halatul. Se aplecă să-l ridice, chiar în timp ce își scotea halatul de pe braț. Dar când se îndreptă ea îi luă și halatul, și prosopul din mâini.

– Ai dreptate. N-are rost să faci pe modestul.

Aruncă halatul și prosopul într-un colț apoi îi aduse o mână de struguri de pe tava cu mâncare.

– Poftește.

Întinse strugurele, nu spre mâna lui, ci spre buze. El se aplecă mai mult decât trebuia și îi prinse degetele în gură împreună cu strugurele. Ea își lăsă degetele să zăbovească în gura lui în timp ce el culegea încet boabele de strugure. La sfârșit mușcă fructul și simți sucul scurgându-i-se în gură. Era acidulat și dulce, delicios. Se așeză pe pat și ea îi mai dădu altul, apoi altul. Dar restul strugurilor ajunseră pe jos.

Moozh aștepta cu multă nerăbdare s-o întâlnească în sfârșit pe Doamna Rasa, iar ea nu îl dezamăgi. El se instalase în casa lui Gaballufix – simbolistica fiind intenționată – și știa că ea va înțelege cu siguranță adevăratul sens. Doamna Rasa nu putea fi *deloc* proastă, era sigur, din ceea ce auzise despre ea. Acum nu-i mai rămânea decât să vadă pe care dintre cele câteva planuri îl va urma în privința ei. S-o transforme într-un aliat. O marionetă. Sau, desigur, să fie un inamic implacabil. Indiferent cum, se va folosi de ea.

Ea nu se purta cu o măreție specială; nu făcu nicio încercare să-l ispitească sau să-l intimideze. Dar acesta era cam singurul mod în care o femeie mai reușea să-l impresioneze. Fusese pe mâna celor mai stilate femei de la curtea din Gollod, dar era clar că Rasa nu avea niciun interes să-l aibă la mâna ei. Vorbi mai degrabă cu el de la egal la egal, iar lui îi plăcu. Îi plăcu de *ea*. Avea să fie un joc frumos.

– Bineînțeles că vreau să accept invitația consiliului orașului, zise el. Suntem foarte fericiți să ajutăm

acest frumos oraș să-și mențină ordinea și siguranța și să-l reconstruim în urma nefericitelor evenimente din săptămânile trecute. Dar am o problemă în care e posibil să mă ajutați.

Își dădea seama după expresia de pe fața ei că se așteptase la mai multe cereri din partea lui – și știa de asemenea că ea nu-și făcea iluzii asupra faptului că el era în poziția din care ridica pretențiile și le și impunea.

– Vedeți, continuă el, modul tradițional în care un general Gorayni își recompensează oamenii în urma unei mari victorii este să împartă teritoriul cucerit și să le dea terenuri și neveste.

– Dar nu ați cucerit Basilica, sublinie Rasa.

– Exact! Îmi înțelegeți dilema. Oamenii mei s-au purtat cu eroism și extraordinară disciplină în cursul acestei campanii, iar victoria lor asupra tâlharilor și răzvrătiților a fost absolută. Și totuși nu am mijloacele să-i recompensez!

– Vistieria noastră e plină. Sunt sigură că fiecare dintre oamenii voștri va deveni cât vei dori de bogat.

– Bani? făcu Moozh. O, mă răniți profund. Și pe mine, și pe oamenii mei. Noi nu suntem mercenari!

– Acceptați pământ, dar nu și banii cu care să cumpărați pământ?

– Pământul e o chestiune de titlu și de onoare. Un om care deține pământ e un nobil. Dar *banii* – ar fi ca și cum i-ați numi pe soldații mei *negustori*.

Ea se uită o clipă la el, apoi rosti:

– Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno, Împăratul știe că îi numiți pe acești oameni soldații *dumneavoastră*? Oamenii *dumneavoastră*?

Moozh simți subit un fior de teamă. Era cu adevărat minunat – trecuse mult timp de când nu mai stătuse față în față cu cineva care să știe să-i răpească inițiativa. Iar ea lovise imediat în punctul său cel mai slab. Fiindcă el nu numai că sfidase ordinele Împăratului de a nu face manevre ofensive, ci, pentru a ajunge aici, mai și lăsase în spate cadavrele spionilor publici și privați. În acel moment, cel mai mare pericol venea din partea Împăratului, care cu siguranță auzise până acum de aventura lui. Îl cunoștea pe Împărat destul de bine ca să știe că nu va acționa pripit – într-adevăr, acesta era primul defect al Împăratului, faptul că era îngrozit de risc –, dar deja un nou mediator categoric pornise pe drumul spre sud, și nu fără trupe ale templului care să-l susțină. Fie Moozh reușea să dea lucrurilor o față frumoasă și să recâștige încrederea imperială, fie va fi nevoit să treacă la rebeliune pe față cu numai o mie de oameni și la o mie de kilometri pe teritoriu ostil. Nu era un moment potrivit pentru el să înfrunte un adversar care îi înțelegea exact slăbiciunea.

– Când îi numesc ai mei, evident recunosc că sunt ai mei numai atât timp cât Împăratul îmi permite să fiu slujitorul lui.

– Observ că nu ați negat că *sunteți* Vozmuzhalnoy Vozmozhno.

Ridică din umeri.

– Recunosc că sunteți mult prea inteligentă pentru mine. De ce aș încerca să-mi ascund identitatea în fața *dumitale*?

Ea se încruntă. Complimentul și recunoașterea sinceră o făcuseră să dea puțin înapoi. Acum, fără îndoială, se întreba de ce era atât de dornic să admită că acela era numele lui adevărat și de ce îi spunea că e inteligentă. Va presupune că dacă o numea inteligentă trebuia să însemne că *nu* era deloc așa. În consecință, nu va mai avea încredere în convingerea ei că metoda de a-l învinge era exploatarea divergențelor dintre el și Împărat. Învățase demult că una dintre cele mai bune căi de a dezarma un adversar cu adevărat deștept era să-i submineze încrederea în propriile puteri, și aceasta părea să funcționeze destul de bine în cazul Rasei.

– Inteligența nu are nicio legătură. Adevărul e important. Nu cred că e vreun cuvânt adevărat în tot ce ați rostit. De obicei, soldații nu sunt răsplătiți cu pământuri, altfel nu ar mai fi rămas soldați. Ofițerii, poate. Dar discuția despre pământ nu este decât un prim pas în tentativa de a distruge legile din orașul femeilor. Bănuiesc cum se va desfășura jocul: eu mă întorc la consiliu transmițând umila voastră cerință, ei mă trimit înapoi cu o ofertă de a vă instala oamenii în afara orașului. Dumneavoastră lăudați generozitatea noastră, apoi scoateți în evidență faptul că oamenii voștri nu s-ar mulțumi niciodată să fie cetățeni de rang inferior pe un teritoriu pe care ei l-au salvat de la distrugere. Cum să li se explice soldaților Gorayni

că nu pot deține niciodată pământ în interiorul orașului? După aceea dumneavoastră propuneți un compromis – prin care să se permită atât lor, cât și nouă să ne păstrăm prestigiul. Compromisul ar fi ca soldaților Gorayni care se căsătoresc cu femei basilicane să li se permită să fie coproprietari cu ele asupra pământurilor din interiorul orașului. Desigur, femeile ar rămâne complet stăpâne pe pământ, dar soldații și-ar păstra respectul de sine.

– Aveți darul prestiinței, spuse Moozh.

– Nu, improvizez doar. Jumătate de drept de proprietate ar duce în câteva săptămâni la o serie de căsătorii din interes, apoi vor apărea presiuni pentru vot egal – în special dacă se va fi dovedit că bărbații voștri sunt niște soți blânzi și supuși, care nu depun eforturi să controleze proprietățile pe care le posedă pe jumătate. Câți pași sunt de aici până în ziua când femeile nu vor mai avea *deloc* drept de vot, și toate proprietățile din Basilica vor aparține bărbaților?

– Draga mea doamnă, mă judecați greșit.

– Nu aveți prea mult timp. Cu siguranță, reprezentanții Împăratului vostru vor fi aici în mai puțin de două săptămâni.

– Toate armatele Gorayni sunt însoțite de reprezentanți ai Împăratului.

– Nu și a dumneavoastră. Altfel paznicii porților ar ști. Am primit rapoarte despre cum funcționează armata voastră și despre faptul că nu există niciun cort al mediatorului. Unii dintre soldați simt destul de acut lipsa confesiunii.

– Nu am de ce mă teme de sosirea unui mediator.

– Atunci de ce ați încercat să mă păcăliți făcându-mă să cred că aveți deja unul? Nu, Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno, eu cred că va trebui să vă mișcați cu adevărat repede ca să vă consolidați poziția aici înainte de a vă confrunta cu Împăratul. Nu cred că aveți timp nici să faceți față vreunei revolte – totul trebuie stabilit pașnic aici pe loc.

Deci nu fusese câtuși de puțin impresionată de toate flatările lui. Fiorul de teamă pulsă din nou prin el.

– Doamnă, sunteți într-adevăr înțeleaptă. Este posibil ca Împăratul să interpreteze greșit acțiunile mele, chiar dacă intenția a fost doar de a-l sluji pe el. Dar greșiți considerând că e nevoie de mulți pași făcuți treptat pentru a-mi consolida poziția aici.

– Nu credeți la fel? întrebă Rasa.

– Nu e nevoie de multe căsătorii, ci de una singură, răspunse el și zâmbi. A mea.

Cel puțin reușise să *o* surprindă.

– Nu sunteți deja căsătorit?

– De fapt, nu sunt. Nu am fost niciodată. Până acum a fost întotdeauna de preferat din punct de vedere politic.

– Și considerați că însurându-vă cu o femeie basilicană veți rezolva totul? Chiar dacă vi se acordă în mod special o excepție și vi se permite să împărțiți proprietatea cu soția, nu există în Basilica nicio femeie care să stăpânească destule proprietăți încât să conteze.

– Nu intenționez să mă căsătoresc de dragul proprietății.

– Atunci pentru ce?

– Pentru influență. Pentru prestigiu.

Ea îi studie pentru o clipă chipul.

– Dacă vă închipuiți că *eu* am asemenea influență sau prestigiu, vă înșelați.

– Sunteți o femeie remarcabilă, și mărturisesc că aveți exact vârsta potrivită pentru mine – matură și împlinită. Căsătoria cu dumneavoastră ar face viața un joc periculos și captivant, de care ne-am bucura amândoi. Din păcate, *dumneavoastră* sunteți deja măritată, chiar dacă se zvonește că soțul ar fi un profet care se ascunde în deșert. Nu sunt adeptul despărțirii familiilor. Pe lângă asta, aveți prea mulți adversari și dușmani în oraș ca să fiți o consoartă utilă.

– Împărații au consoarte, Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno, generalii au soții.

– Te rog, spune-mi Moozh. E o poreclă pe care doar prietenilor le permit s-o folosească.

– Nu sunt prietena dumitale.

– Înseamnă „bărbat".

– Știu ce înseamnă, și nici eu, nici vreo altă femeie din Basilica nu-ți va zice așa pe față.

– Bărbat, rosti Moozh, iar Basilica este mireasa mea. Mă voi însura cu ea, o voi lua în pat și ea îmi va naște mulți copii, frumoasa cetate. Și dacă nu mă ia de soț de bunăvoie, o voi avea oricum, iar în cele din urmă ea îmi *va fi* supusă.

– În cele din urmă, orașul o să-ți aibă coaiele pe tavă, replică Rasa. Ultimul stăpân al acestei case a descoperit asta când a încercat să facă ceea ce faci dumneata.

– Dar el a fost un prost. Știu pentru că el te-a pierdut și pe *dumneata.*

– Nu m-a pierdut pe *mine.* S-a pierdut pe sine.

El îi zâmbi.

– La revedere, doamnă. Ne vom mai întâlni.

– Mă îndoiesc.

– O, sunt convins că o să mai stăm de vorbă.

– După ce mă întorc și le spun cum ești în realitate, nu vor mai exista solii din partea consiliului orașului.

– Dar, draga mea doamnă, crezi că ți-aș fi vorbit atât de liber dacă aș fi intenționat să te mai las să discuți cu consiliul?

Fața ei se albi.

– Așadar *nu* ești altfel decât ceilalți huligani. Ca Gaballufix și Rashgallivak, adori să te auzi răcnind. Crezi că asta te face bărbat.

– Nu-i așa. Atitudinea și lăudăroșenia lor nu venea din nimic – se comportau astfel pentru că se temeau de propriile slăbiciuni. Eu nu mă prefac și nu mă laud niciodată, iar când decid ce e necesar, și duc la capăt. Vei fi escortată de aici la casa ta, care deja este înconjurată de trupele Gorayni. Toți copiii care nu locuiesc acolo au fost trimiși acasă în siguranță; ceilalți vor rămâne înăuntru, întrucât de acum încolo nimănui nu i se va mai permite să intre sau să iasă din casa dumitale. Desigur, vă vom livra alimente și presupun că rezerva voastră de apă provine în întregime din fântâni și dintr-un sistem isteț de colectare a apei de ploaie.

– Da. Dar orașul nu va accepta niciodată arestarea mea.

– Crezi că nu? Am trimis deja pe unul dintre gardienii basilicani să informeze consiliul oraşului că te-am arestat în numele lor, pentru a proteja oraşul de complotul dumitale.

– *Complotul* meu, strigă ea, ridicându-se în picioare.

– Ai venit la mine şi mi-ai sugerat abolirea consiliului şi numirea unui bărbat ca rege al Basilicăi. Aveai deja un candidat în minte – soţul tău, Wetchik, care şi-a pus fiul să-i asasineze principalii rivali şi acum aşteaptă în deşert ca eu să-l chem să vină că conducă oraşul ca vasal al Împăratului.

– Minciuni monstruoase! Nimeni nu te va crede!

– Ştii că declaraţia ta e falsă chiar în momentul în care o rosteşti. Ştii că în acel consiliu există multe persoane care ar fi extrem de fericite să creadă că toate acţiunile dumitale au fost inspirate de ambiţii particulare, şi că de la început ai fost implicată în tot ce a cauzat nenorocirile din oraş.

– O să vezi că femeile din Basilica nu se lasă aşa de uşor păcălite.

– Nici nu ştii, Doamnă Rasa, cât de fericit aş fi dacă femeile din Basilica s-ar dovedi atât de înţelepte, încât să nu le pot amăgi. Am tânjit toată viaţa să găsesc oameni de o asemenea înţelepciune exemplară. Însă nu cred că i-am descoperit aici, cu excepţia dumitale. Iar *dumneata* eşti complet sub controlul meu, zise şi râse vesel. Pe Reîncarnare, doamnă, după conversaţia din această dimineaţă sunt îngrozit chiar şi să te ştiu *în viaţă*. Dacă ai fi un bărbat cu o armată, m-aş teme să pornesc o campanie împotriva ta. Dar

nu ești un bărbat cu o armată, astfel că nu reprezinți nicio amenințare pentru mine – nu acum.

Ea se ridică de pe scaun.

– Ai terminat?

– Fă casei tale o favoare – nu încerca să trimiți pe nimeni cu mesaje secrete. *O să prind* pe oricine ai trimite, și probabil voi fi nevoit să fac ceva sinistru, cum ar fi livrarea următoarei rații zilnice cusută în interiorul pielii așa-zisului mesager.

– Reprezinți exact motivul pentru care Basilica a exclus bărbații din oraș, spuse ea cu răceală.

– Iar dumneata reprezinți exact motivul pentru care un oraș de femei este o monstruozitate în ochii lui Dumnezeu, replică el. Dar glasul îi era încălzit de admirație – chiar afecțiune –, căci adevărul era că această femeie îl învățase că orașul femeilor nu era așa de slab și efeminat cum își închipuise în toți acești ani.

– Dumnezeu! rosti ea. Dumnezeu nu înseamnă nimic pentru dumneata. După cum gândești, după cum trăiești – aș îndrăzni să afirm că îți petreci fiecare clipă din viață încercând să te opui voinței Sufletului Suprem și să-i distrugi toată lucrarea în lume.

– Ești pe aproape, dragă doamnă. Mai aproape decât îți imaginezi. Acum, te rog, pleacă-te în fața inevitabilului și nu le face probleme bieților mei soldați care au neplăcuta datorie să te conducă pe străzile Basilicăi acasă sub arest public.

– Ce probleme să le fac?

– Păi, de exemplu, să încerci să strigi vreun ridicol mesaj revoluționar oamenilor pe lângă care treceți. Eu aș recomanda tăcerea.

Ea aprobă grav.

– O să accept recomandarea. Fii sigur că te voi disprețui în liniște pe tot drumul spre casă.

Fu nevoie de șase soldați s-o conducă. Minciunile lui despre ea fuseseră atât de convingătoare, încât mulțimile se adunaseră în multe locuri ca s-o huiduie, considerând-o trădătoare a orașului. Asta era destul de rău, să fie urâtă pe nedrept de orașul ei iubit, dar nu o scârbea la fel cât celelalte strigăte – uralele pentru Generalul Moozh, salvatorul Basilicăi.

5

SOŢII

Visul femeii sfinte

Numele ei era Torstiga în limba tărâmului ei natal, dar fusese atât de mult timp departe de *acel* loc, departe în est, încât nici măcar nu-şi mai amintea limba copilăriei ei. Fusese vândută ca sclavă de unchiul ei pe când avea doar şapte ani, dusă în vest la Seggidugu, apoi fusese vândută din nou. Sclavia nu era insuportabilă – stăpâna ei era severă, dar nu nedreaptă, iar stăpânul îşi ţinea mâinile acasă. Putea fi mult mai rău, ştia prea bine – dar nu era libertate.

Se ruga constant pentru libertate. Se rugase la Fackla, zeul copilăriei ei, şi nu se întâmplase nimic. Se rugase la Rui, zeul din Seggidugu, şi tot sclavă rămăsese. Apoi auzise poveşti despre Sufletul Suprem, zeiţa Basilicăi, oraşul femeilor, un loc unde niciun

bărbat nu deținea proprietăți și toate femeile erau libere. Se rugă, se rugă, și într-o zi când avea doisprezece ani înnebuni, prinsă în transa Sufletului Suprem.

Întrucât mulți sclavi pretindeau că sunt nebuni ai zeilor pentru a-și câștiga libertatea, Torstiga fusese închisă și ținută flămândă pe parcursul frenezieiei. Nu o deranjase întunericul din cămăruța în care o închiseseră, căci vedea viziunile pe care Sufletul Suprem i le aducea în minte. Numai când viziunile se terminaseră observase în cele din urmă disconfortul fizic. Sau cel puțin așa i se păruse stăpânei ei când striga continuu din cămăruța ei: „Sete! Sete! Sete!"

Nu înțeleseseră că ea striga acel unic cuvânt nu pentru că avea nevoie să bea – deși era foarte deshidratată –, ci fiindcă era numele ei, Torstiga, tradus în limba Basilicăi. Limba Sufletului Suprem. Își striga propriul nume deoarece se pierduse în viziunile ei; spera că dacă țipa destul de tare și destul de mult, fata care fusese ar auzi-o și i-ar răspunde, și poate s-ar întoarce să trăiască iar în trupul ei.

Mai târziu ajunsese să înțeleagă că adevărata ei persoană nu o părăsise niciodată, dar prin confuzia, extazul și teroarea primelor viziuni puternice ea fusese transformată și nu avea să mai fie niciodată fata de doisprezece ani de odinioară. Când îi dăduseră drumul, avertizând-o să nu se mai prefacă înnebunită de zei, nu se certase cu ei, nici nu protestase, explicându-le că fusese sinceră. Pur și simplu, băuse ce îi dăduseră să bea, mâncase până când mâncarea pe care i-o puseseră dinainte dispăruse și apoi revenise la muncă.

Însă curând lumea își dăduse seama că de data aceea sclava *nu* de prefăcea. Într-o zi își privise stăpânul și începuse să plângă, fără să poată fi alinată. După-amiază, în timp ce el supraveghea construcția unei case noi și frumoase pentru unul dintre cei mai bogați oameni din oraș, fu lovit de o piatră care scăpase muncitorilor când încercau să o fixeze la locul ei. Doi sclavi se aleseseră cu oase rupte în urma accidentului, dar stăpânul lui Sete căzuse în stradă și un cal în trecere îl lovise cu copita în cap. Zăcuse o lună fără să-și recapete cunoștința, luând câte o înghițitură mică din ceea ce îi dădea soția lui la fiecare jumătate de oră, dar vomitând orice hrană reușea să-i intre pe gât. Murise de foame.

– De ce ai plâns în ziua aceea? o întrebase văduva.

– Pentru că l-am văzut căzând în stradă și călcat de cal.

– De ce nu l-ai avertizat?

– Sufletul Suprem mi-a arătat, stăpână, dar mi-a interzis să vorbesc.

– Atunci urăsc Sufletul Suprem! strigase femeia. Și pe tine te urăsc, pentru tăcerea ta!

– Te rog, nu mă pedepsi, stăpână. Am vrut să-ți spun, dar ea nu-mi dădea voie.

– Nu. N-o să te pedepsesc pentru că ai făcut ceea ce ți-a cerut zeița.

După ce stăpânul fusese înmormântat, văduva sa vânduse majoritatea sclavilor, fiindcă nu mai putea întreține o casă mare în oraș și fusese nevoită să se întoarcă la tatăl ei. Pe Sete nu o vânduse. Îi dăruise libertatea.

Libertatea, dar nimic altceva. Astfel Sete își începuse perioada de sălbăticie, nu pentru că fusese atrasă în deșert de Sufletul Suprem, ci fiindcă îi era foame, iar în orașe ceilalți cerșetori o alungau, nu deoarece slaba ei poftă de mâncare i-ar fi lipsit de ceva, ci mai degrabă pentru că era mică și blândă, și deci una dintre puținele creaturi din lume pe care aveau puterea să le alunge.

Astfel ajunsese în deșert, mâncând lăcuste și șopârle și bând din băltoacele de apă care rămâneau la umbră și în peșteri după fiecare furtună. Atunci își trăise cu adevărat numele, însă cu timpul devenise o sălbatică adevărată, nu numai prin aspect și obiceiuri. *Era* murdară, *era* dezbrăcată și flămânzea în deșert ca orice femeie sfântă – dar în inima ei era furioasă pe Sufletul Suprem, o mânie amară pricinuită de felul în care Sufletul Suprem răspunsese la rugăciunea ei. Am cerut libertate, urla ea. Nu ți-am cerut niciodată să-l omori pe bunul meu stăpân și s-o aduci la sărăcie pe buna stăpână! Nu ți-am cerut niciodată să mă aduci în deșert, unde soarele mi-ar arde pielea dacă n-aș produce destulă transpirație cu care praful să se lipească pe trupul meu gol și să mă protejeze. N-am cerut viziuni sau profeții. Am cerut doar să fiu o femeie liberă, așa cum a fost mama mea. Acum nu-mi amintesc nici măcar numele ei.

Însă Sufletul Suprem nu terminase cu ea, și ea nu-și găsise liniștea. Când avea doar paisprezece ani, după cele mai bune calcule ale ei, avu un vis despre un loc aflat în munți, dar atât de plin de viață, încât

până și pereții celor mai verticale stânci erau acoperiți de vegetație deasă. În viziunea ei exista un bărbat, iar Sufletul Suprem îi spuse că acela era adevăratul ei soț. Ea nu dădu importanță veștii – tot ce văzu fu că bărbatul avea mâncare în mână și la picioarele lui curgea un pârâu. Așa că se îndreptă spre nord până când găsi ținutul verde și pârâul. Se spălă, apoi bău, bău, bău. Și, într-o zi, curată și satisfăcută, îl zări conducându-și calul pe malul apei.

Aproape că o rupse la fugă. Aproape că fugi de voința Sufletului Suprem, căci nu voia acum un soț, iar de pe malurile pârâului mâncase destule fructe și nu mai poftea la nimic din ce îi putea oferi el.

Dar el o văzu și se uită la ea. Ea își acoperi sânii cu mâinile, știind vag ce își doreau bărbații, fiindcă acolo se uitau; nu avea experiență cu ei, fiindcă până acum Sufletul Suprem o apărase de rătăcitorii din deșert.

– Dumnezeu îmi interzice să te ating, spuse el încet.

Vorbea în limba din Basilica, dar cu un accent foarte diferit de cel din Seggidugu.

– E o minciună. Sufletul Suprem m-a făcut soția ta.

– Nu am soție. Și dacă aș avea, nu mi-aș lua o copilă firavă ca tine.

– Bine. Pentru că nici *eu* nu te doresc *pe tine.* Să-ți găsească Sufletul Suprem o femeie *bătrână,* dacă vrea să ai o soție.

El râse.

– Atunci suntem de acord. Din partea mea, ești în siguranță.

O luă acasă, o îmbrăcă și o hrăni, și pentru prima dată în viața ei era fericită. Într-o lună se îndrăgosti de el, și el de ea, și o luă așa cum un bărbat își ia o nevastă, cu toate că fără ceremonial. Ciudat însă, *ea* era convinsă că măritându-se cu el făcea exact ceea ce îi cerea lui Sufletul Suprem, în timp ce *el* era convins că luând-o în pat însemna pură sfidare a voinței lui Dumnezeu.

– Îl sfidez pe Dumnezeu cu fiecare ocazie, zise el. Dar nu te-aș fi luat niciodată împotriva voinței tale, chiar dacă asta ar fi însemnat sfidarea dușmanului meu.

– Dumnezeu e și dușmanul tău? șopti ea.

Stătură împreună o lună. Apoi nebunia o copleși și ea fugi în deșert.

Se mai întâmplă o dată, câțiva ani mai târziu, numai că de data asta nu mai avură o lună de așteptare, iar ea nu îl găsi în patria lui, ci într-un ținut străin și rece, cu brazi și urme de zăpadă pe pământ, și nu mai păstrară o lună de castitate înainte de a redeveni soț și soție. Și iarăși, după o lună înnebuni și fugi în deșert.

De fiecare dată concepuse câte un copil. De fiecare dată tânjise să le ducă pe fiicele lui la el, să așeze copilul la picioarele lui și să-și revendice drepturile de soție. Dar Sufletul Suprem îi interzicea, în schimb își duse copilul în orașul femeilor, în Basilica, la casa pe care Sufletul Suprem i-o arătase în vis, și de fiecare dată lăsă fetița în brațele unei femei pe care Sufletul Suprem o iubea cu adevărat.

Sete o invidia atât de mult pe acea femeie, fiindcă atunci când ai dragostea Sufletului Suprem, ai și o

casă, și libertate, și fericire, ești înconjurată de fiice și prieteni. Dar Sete nu avea decât ura Sufletului Suprem, așadar ea trăia singură în deșert.

Până când în sfârșit, cu zece ani în urmă, nebunia îi dispăru cu totul – sau așa credea. Atunci părăsi deșertul coborând în ținuturile Potokgavan, unde niște străini miloși o luară la ei. Nu era nici frumoasă, nici atrăgătoare, ci într-un mod bizar remarcabilă, și un fermier cinstit din câmpie, care avea o casă solidă suită pe stâlpi groși, îi ceru să-i fie nevastă. Ea acceptă, și avură împreună șapte copii.

Dar nu uită niciodată zilele petrecute ca femeie sfântă, când Sufletul Suprem o ura, și nu le uită niciodată pe cele două fiice pe care le născuse unui bărbat ciudat, care îi fusese soțul trimis de Sufletul Suprem. Pe fiica cea mare o numise Hushidh, numele unei flori din deșert care avea un miros frumos, dar adeseori găzduia larvele otrăvitoarei libelule-sabie. Celei mai mici îi pusese numele Luet, după planta lyuty, ale cărei frunze se macină și se opăresc pentru a face ceaiul sacru care le ajuta pe femeile adoratoare ale Sufletului Suprem să intre într-o transă prin care se spunea că uneori ajung să aibă viziuni reale. Ea nu își uită fiicele și se ruga pentru ele în fiecare dimineață, cu toate că niciodată nu le vorbea soțului sau copiilor săi despre cele două pe care fusese silită să le lase pe mâinile altcuiva.

Apoi într-o noapte visă din nou, un vis al nebuniei zeilor. Se văzu pe sine din nou în prezența soțului dăruit de Sufletul Suprem, tatăl primelor două fiice

ale sale. Numai că era mai bătrân acum, iar fața lui era aspră și tristă. În vis, fiicele erau cu el, cea mică alături, cea mare îngenuncheată în fața lui, și Sete se văzu mergând spre el, luându-l de mână și spunându-i: „Bărbate, acum, că ți-ai revendicat fiicele, voi fi și eu soția ta în ochii oamenilor, la fel ca în ochii Sufletului Suprem?"

Urî acest vis. Îl urî profund, căci prin el își renega soțul pe care îl avea acum și îi repudia pe copiii pe care îi avuseseră împreună. De ce mi-ai dat libertate și viața asta în Potokgavan, o Suflet Suprem crud, dacă intenționai să mă rupi de ei? Și dacă vrei ca eu să fiu alături de primele mele două fiice, de ce nu mi-ai permis de la început să le păstrez? Ești prea crudă cu mine, Suflet Suprem! N-o să te ascult!

Dar în fiecare noapte visa același lucru. Iar și iar, noaptea întreagă, până i se păru că o să înnebunească din cauza lui. Totuși, nu plecă.

Apoi într-o dimineață, la sfârșitul aceleiași viziuni neobosite, apăru ceva nou în vis. Un sunet acut și dulce. În vis se uită în jur și zări o creatură acoperită cu blană zburând prin aer, și știu că jelania acută era cântecul acelui înger. Îngerul se apropie și se lăsă pe umărul ei, lipindu-se de ea, înfășurând-o în aripile lui pieloase, iar cântecul îi răsuna strident și pătrunzător în ureche.

„Ce trebuie să fac, înger iubit?" întrebă ea în vis.

Drept răspuns, îngerul se aruncă pe spate la pământ în fața ei și rămase zăcând în praf. Pe când stătea întins acolo, expus și neajutorat, cu aripile moi, vulnerabile,

inutile, apărură niște creaturi care la început părură a fi babuini, după mărime, dar după aceea se dovediră a fi șobolani după dinți, ochi și bot. Se apropiară de înger, îl adulmecară, și cum el nu se mișcă și nu zbură începură să-l muște. Era într-adevăr groaznic, și tot timpul ochii lui priveau spre Sete, triști.

Trebuie să-l salvez, se gândi ea. Trebuie să alung dușmanii ăștia oribili. Totuși, în vis nu-l putea salva. Nu putea acționa deloc.

Când cumplitele creaturi plecară în sfârșit, îngerul nu era mort. Dar aripile îi fuseseră roase și în locul lor rămăseseră doar două brațe fragile, fusiforme, având abia o panglică sub ele care arăta unde fuseseră cândva aripile. Atunci ea îngenunche lângă el, îmbrățișându-l și legănându-l, și plânse pentru el. Plânse, plânse, plânse.

– Mamă, zise fiul ei mijlociu. Mamă, cred că plângi în vis. Trezește-te.

Ea se trezi.

– Ce a fost? întrebă el, un băiat bun, pe care nu voia să-l părăsească.

– Trebuie să plec într-o călătorie.

– Unde?

– Într-un loc îndepărtat, dar o să mă întorc dacă Sufletul Suprem o să mă lase.

– De ce trebuie să pleci?

– Nu știu. Sufletul Suprem m-a chemat și eu nu știu de ce. Tatăl tău e deja la muncă pe câmp. Nu-l anunța înainte să se întoarcă pentru prânz. Până atunci voi fi prea departe să mă mai ajungă din urmă.

Spune-i că îl iubesc și că mă voi întoarce la el. Dacă va vrea să mă pedepsească la întoarcere, o să mă supun bucuroasă. Fiindcă prefer să fiu aici cu el și copiii noștri decât să fiu regină în orice altă țară.

– Mami, eu am știut de acum o lună că o să pleci.

– De unde ai știut?

Pentru o clipă se gândi că și el ar putea fi blestemat să audă vocea Sufletului Suprem în inimă.

Dar băiatul nu avea nebunia zeilor, ci bun-simț.

– Te uiți mereu spre nord-vest, și tata ne zice uneori că dintr-acolo ai venit. M-am gândit că ai vrea să te întorci acasă.

– Nu vreau să mă întorc, fiindcă aici *sunt* acasă. Dar am o misiune de îndeplinit, iar după aceea mă întorc la voi.

– Dacă te lasă Sufletul Suprem.

Ea aprobă din cap. Apoi, luându-și puțină hrană și o ploscă de piele plină cu apă, plecă pe jos.

Nu am avut intenția să te ascult, Suflet Suprem, spuse ea. Dar când am văzut acel înger cu aripile rupte pentru că eu nu am făcut nimic să-l ajut atunci când avea nevoie, nu am știut dacă îngerul le reprezintă pe fiicele mele sau pe bărbatul care mi le-a dăruit, sau chiar pe tine – am știut doar că nu pot să stau pe loc și să permit să se întâmple ceva groaznic, cu toate că nu știu ce ar fi acest lucru groaznic sau ce ar trebui să fac să-l împiedic. Nu știu decât că o să merg acolo unde o să mă conduci, iar când o să ajung acolo o să încerc să fac ceea ce e bine. Chiar dacă în final asta va sluji țelurilor tale, Suflete Suprem, o s-o fac oricum.

Dar când se termină, te rog, te rog din suflet, lasă-mă să mă întorc acasă.

În Basilica – şi nu în vis

Acum trebuia să obțină permisiunea Rasei, iar Elemak nu era deloc sigur că îi va fi acordată. Prin casă umbla vorba că se întorsese de la întâlnirea cu generalul Gorayni într-o dispoziție proastă, și nimănui nu-i scăpase faptul că afară stăteau soldați. Însă indiferent ce se întâmpla în Basilica, el nu voia să se întoarcă în deșert fără o soție. Și fiindcă ea era de acord, aceea avea să fie Eiadh, cu sau fără permisiunea Rasei.

Dar era mai bine *cu* permisiunea ei. Era mai bine dacă ea însăși ar fi îndeplinit ceremonialul.

– E un moment nepotrivit, zise Rasa.

– Te rog, nu vorbi ca o femeie bătrână, Mătușă.

Vocea lui Eiadh era atât de blândă și de dulce, încât nu dădu vreun semn că s-ar fi simțit ofensată de ceva ce nu putea fi considerat decât o obrăznicie.

– Amintește-ți că femeile *tinere* nu sunt timide. Noi ne căsătorim cu dragă inimă atunci când bărbații noștri sunt pe punctul de a pleca la război, sau când vremurile sunt grele.

– Nu știi nimic despre viața în deșert.

– Dar *tu* ai ieșit în deșert cu Wetchik, din când în când.

– De două ori, și a doua oară pentru că am uitat să mă bazez pe amintirea a cât de silă mi-a fost prima

dată. Sunt convinsă că după o săptămână petrecută în deșert o să fii dispusă să te întorci în Basilica fie și ca servitoare, numai să te poți întoarce.

– Doamnă Rasa, începu Elemak.

– Dacă mai scoți vreo vorbă, dragă Elemak, te dau afară din cameră, zise ea cu cel mai amabil ton. Încerc să-i bag mințile-n cap iubitei tale. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Eiadh e așa de ametită de dragoste pentru... puterea ta? Presupun că are o imagine a bărbăției perfecte în inima ei, iar tu corespunzi tuturor acelor fantezii.

Fata roși. Elemak abia se abținea să nu zâmbească. Sperase asta de la început – ca Eiadh să nu caute avere și statut social, ci să aprecieze curajul și puterea. Îndrăzneala, nu ostentația, avea să-i câștige inima. Astfel hotărâse când începuse s-o curteze, și așa se dovedise până la final. Însăși Rasa i-o confirmase. Alesese o fată care, în loc să-l iubească fiindcă era moștenitorul lui Wetchik, îl iubea tocmai pentru acele virtuți care erau puse cel mai bine în lumină în deșert – capacitatea lui de a comanda, de a lua decizii rapide și îndrăznețe, rezistența lui fizică, cunoștințele despre viața în deșert.

– Indiferent ce visuri poartă ea în inimă, voi face tot posibilul să le aduc la îndeplinire.

– Fii atent ce promiți. Eiadh e capabilă să sece viața unui bărbat cu adorația ei.

– Mătușă Rasa! țipă fata, sincer îngrozită.

– Doamnă Rasa, nu-mi imaginez ce intenții crude ai avea de spui așa ceva despre această femeie.

– Iartă-mă. Îi părea rău cu adevărat. M-am gândit că vorbele mele o să fie luate drept tachinare, dar acum nu-mi stă mintea la frivolități, astfel că a ajuns să sune ca o insultă. Nu am vrut așa ceva.

– Doamnă Rasa, orice este iertat când soldații Capetelor Ude stau de pază în stradă în fața casei tale.

– Crezi că îmi pasă? Când am în casă un oracol și o vizionară în ape? Soldații sunt neînsemnați. Pentru orașul meu mă tem.

– Soldații *nu* sunt neînsemnați, zise Elemak. Mi s-a povestit cum Hushidh i-a făcut pe bieții soldați ai lui Rashgallivak să se lepede de loialitatea față de el, dar trebuie să-ți amintești că Rashgallivak era un om slab, nou-venit în preajma fratelui meu.

– Și a tatălui tău.

– Și i-a uzurpat pe amândoi. Soldații pe care Shuya i-a dezlegat erau mercenari. Despre Generalul Moozh se spune că este cel mai mare general al mileniului, iar soldații lui îl iubesc și au încredere în el peste limitele posibilităților noastre de înțelegere. Shuyei nu i-ar fi ușor să dezlege *aceste* legături.

– Ai devenit subit expert în Gorayni?

– Sunt expert în modul cum bărbații iubesc și se încred într-un conducător puternic. Știu ce simt oamenii din caravane în privința mea. Adevărat, toți știu că vor fi plătiți. Dar de asemenea știu că nu le-aș risca viețile fără să fie necesar, și că dacă mă urmează întru totul vor trăi *să-și cheltuiască* acei bani la sfârșitul călătoriei. Eu îmi iubesc oamenii și ei mă iubesc pe mine, însă din câte am auzit despre Generalul Moozh,

soldații lui îl iubesc de zece ori mai mult. El i-a făcut să fie cea mai puternică armată de pe Coasta de Vest.

– Și stăpâni ai Basilicăi, fără ca vreunul dintre ei să fie ucis, adăugă Rasa.

– Încă nu stăpânește Basilica. Iar cu tine ca dușman, Doamnă Rasa, nu știu dacă va reuși vreodată.

Rasa râse amar.

– O, da, *pe mine* m-a înlăturat din start dintre amenințări.

– Dar căsătoria noastră? întrebă Eiadh. Pentru *asta* ne-am întâlnit, nu-i așa?

Rasa se uită la ea cu... milă? Da, se gândi Elemak. Nu avea o părere prea bună despre această nepoată a ei. Remarca pe care o lăsase să-i scape, acea insultă, nu fusese o glumă. Să sece viața unui bărbat cu adorația ei – ce însemna? Fac oare o greșeală? Nu m-am gândit decât s-o fac pe Eiadh să mă dorească; nu mi-am pus niciodată problema dorinței mele pentru *ea*.

– Da, draga mea, spuse Rasa. Te poți căsători cu acest bărbat. Poți să ți-l iei ca prim soț.

– Practic, zise Elemak, nu permisiunea o cerem, pentru că ea e majoră.

– *Și* o să îndeplinesc ceremonia, adăugă Rasa obosită. Dar va trebui să aibă loc în casa asta, din motive evidente, iar lista de invitați va trebui să constea din cei care se află aici. Să ne rugăm cu toții ca soldații Gorayni să nu dorească să participe și ei la ceremonie.

– Când? întrebă Eiadh.

– În seara asta. În seara asta e destul de repede, nu? Sau vă mănâncă hainele așa de rău că ați vrea să vi le scoateți la amiază?

Din nou o insultă de nesuportat, și totuși Rasa sincer părea să nu-și dea seama că e crudă. Se ridică și ieși din cameră, lăsând-o pe fată roșie de furie pe canapeaua pe care stătea.

– Nu, iubita mea Edhya, zise el. Nu fi supărată. Mătușa ta Rasa a pierdut mult astăzi, și nu se poate stăpâni să nu fie puțin rea fiindcă te pierde și pe tine.

– Parcă ar fi *bucuroasă* să scape de mine, trebuie să mă urască mult.

O lacrimă alunecă din ochiul ei și-i căzu în poală, scânteind o clipă în aer.

O strânse în brațe; ea se agăță de el ca și cum ar fi dorit să devină o parte din el pentru totdeauna. Asta e dragostea, se gândi. Genul de dragoste din care sunt făcute cântecele și poveștile. Mă va urma în deșert și cu ea alături voi forma un trib, un regat în care să fie regină. Fiindcă tot ce poate să facă Generalul Moozh îmi stă și *mie* în puteri. Sunt pentru ea un soț mai bun decât ar fi vreodată oricare dintre Capetele Ude. Eiadh tânjește după un stăpânitor. Eu sunt acel bărbat.

Bitanke nu era mulțumit de tot ce se petrecuse în Basilica în ultimele câteva zile. În special pentru că nu reușea să scape de sentimentul că era posibil să fie din vina lui. Deși nu prea avusese de ales în acele momente de la poartă. Oamenii lui luptaseră vitejește,

dar fuseseră prea puțini, și numeroșii mercenari Palwashantu nu aveau cum să nu câștige. Ce șansă ar fi avut dacă s-ar fi opus și soldaților Gorayni care apăruseră de nicăieri, promițându-i o alianță?

Să-i fi chemat pe mercenari și să-i implor să facem front comun împotriva Goraynilor? Poate ar fi mers. Însă pe atunci generalul păruse așa de cinstit. Și mai erau și toate focurile acelea din deșert. Părea a fi o armată de o sută de mii de oameni. De unde să știu că întreaga lui oaste se compunea din oamenii de la poartă? Chiar și așa, n-am fi avut cum să ne punem cu ei.

Dar am fi luptat. I-am fi făcut să piardă soldați și timp. Am fi alertat ceilalți gardieni, am fi transmis alarma prin tot orașul. Aș fi preferat să mor acolo, cu o săgeată a Goraynilor în inimă, decât să trăiesc și să-i văd cucerindu-mi orașul, iubitul meu oraș, fără ca vreunul dintre ei să fi suferit vreo rană suficient de serioasă ca să-l împiedice să mărșăluiască cu tupeu pe oriunde vrea.

Și totuși. Și totuși, chiar și acum, când era chemat la Generalul Moozh pentru încă un interogatoriu, Bitanke nu se împiedica să nu-l admire pe acel bărbat pentru îndrăzneala, curajul, inteligența lui. Să înainteze atât de departe într-un timp atât de scurt, să încerce să cucerească un oraș cu atât de puțini oameni, apoi să facă după cum voia chiar și acum, când garda îi depășea mult numeric armata. Cine ar fi putut susținecă Basilica nu s-ar fi descurcat mai bine cu el drept gardian? Mai bine el decât porcul acela

de Gaballufix, sau amărâtul de Rashgallivak. Chiar mai bine decât Roptat. Și mai bine decât cu femeile, care se dovediseră cu adevărat slabe și proaste, de crezuseră minciunile evidente ale lui Moozh despre Doamna Rasa.

Oare nu vedeau cum le manipula ca să le dezbine și să le facă să o ignore pe singura femeie care le-ar organiza într-o apărare eficientă? Nu, cu siguranță nu vedeau – așa cum nici Bitanke însuși nu văzuse din prima noapte că, departe de a-i ajuta, străinul îl controlase și îl făcuse să-și trădeze orașul fără să-și dea măcar seama.

Suntem cu toții niște proști atunci când apare un om înțelept.

– Dragul meu prieten, îl întâmpină Generalul Moozh.

Bitanke ignoră mâna întinsă.

– A, ești supărat pe mine.

– Ai venit aici cu scrisoarea Doamnei Rasa, iar acum ai pus-o sub arest.

– Îți e atât de dragă? Te asigur că arestul ei este numai temporar și în totalitate pentru protecția ei. Deocamdată circulă prin oraș niște minciuni îngrozitoare, cine știe ce i se poate întâmpla dacă nu îi este păzită casa?

– Minciuni inventate de tine.

– Buzele mele nu au vorbit nimic despre Doamna Rasa, doar despre marea admirație pe care i-o port. Ea este cea mai grozavă dintre femeile acestui oraș, cu spiritul și curajul unui bărbat, și nu voi permite

vreodată să-i fie vătămat nici un singur fir de păr. Dacă nu știi asta despre mine, Bitanke, prietene, înseamnă că nu știi absolut nimic despre mine.

Lucru cu siguranță adevărat, gândi Bitanke. Nu știu nimic despre tine. *Nimeni* nu știe nimic despre tine.

– De ce m-ai chemat? întrebă. Ai de gând să mai iei vreun drept gărzii basilicane? Sau trebuie să mai facem vreo treabă urâtă care să ne umilească și să ne demoralizeze și mai mult?

– Ești atât de supărat. Dar gândește-te bine. Ai libertatea să-mi spui astfel de lucruri în față fără teamă că o să-ți tai capul. Ți se pare asta tiranie? Soldații tăi au arme, acum ei sunt cei care mențin pacea în oraș – asta te face să crezi că aș fi un dușman înșelător?

Nu răspunse, hotărât să nu se lase din nou amăgit de vorbele frumoase. Totuși, simți înțepătura îndoielii în inimă, ca de atâtea ori înainte. Moozh *lăsase* garda intactă. Nu fusese violent cu cetățenii. Poate nu intenționa decât să folosească Basilica drept tabără și apoi să plece mai departe.

– Bitanke, am nevoie de ajutorul tău. Vreau să redau orașului fosta sa putere, dinainte de amestecul lui Gaballufix.

O, da, cu siguranță asta este tot ce-ți dorești – Moozh altruistul, trecând prin toate necazurile numai ca să ajuți orașul femeilor. După care oamenii tăi vor pleca, recompensați cu strălucirea caldă din inimă știind că lasă atâta fericire în urma lor.

Dar nu zise nimic. În asemenea momente era mai bine să asculte decât să vorbească.

– N-o să pretind că nu vreau să mă folosesc de situația de aici în propriile mele scopuri. Ne așteaptă un mare război, între Gorayni și mizerabilii de înotători în noroaie numiți Potokgavan. Știu că au făcut manevre ca să preia controlul în Basilica – Gaballufix era omul lor. Se pregătea să răstoarne orașul și să-i pună pe bătăușii lui să conducă. Și iată-mă aici, cu soldații mei. Am făcut eu sau oamenii mei ceva care să vă facă să credeți că intențiile noastre ar fi la fel de brutale și nemiloase ca ale lui?

Moozh aștepta, și în cele din urmă Bitanke răspunse:

– Dacă totul nu ar fi fost atât de ostentativ, nu.

– O să-ți spun de ce am nevoie din Basilica. Vreau să fiu sigur că cei care o conduc sunt prieteni ai Goraynilor, că având Basilica în spate nu trebuie să mă tem de trădare din partea orașului. Atunci aș prelungi liniile de aprovizionare prin deșert până în acest punct, evitând complet Nakavalnu, Izmennik și Seggidugu. *Tu* știi că asta este o strategie bună, prietene. Neamul Potokgavan se bazează pe faptul că noi va trebui să ne croim drum prin luptă la sud de Orașele din Câmpie; contează pe cel puțin un an, probabil pe mai mulți, în care să-și consolideze poziția aici – să aducă o armată care să se opună carelor noastre. Dar acum noi vom comanda Orașele din Câmpie – cu armata mea cantonată în Basilica, niciunul nu va rezista. Atunci Nakavalnu, Izmennik și Seggidugu nu vor îndrăzni să facă vreo alianță cu Potokgavan. Fără cuceriri, fără război, noi vom asigura Împăratului întreaga Coastă de Vest, cu ani înainte ca ei să-și

imagineze că ar fi posibil. Asta vreau eu. *Doar* atât. Ca să îndeplinesc asta nu am nevoie să înfrâng Basilica, nu am nevoie să vă tratez ca pe un popor cucerit. Nu am nevoie decât de siguranța că îmi este loială. Iar acest scop este mai ușor de îndeplinit prin dragoste decât prin frică.

– Dragoste! repetă Bitanke ironic.

– Până acum, nu am făcut nimic care să nu fie primit cu recunoștință de oamenii din Basilica. Au acum mai multă liniște și siguranță decât au avut în ultimii ani. Crezi că ei nu înțeleg?

– Și crezi că cei mai răi oameni din Dogtown, Gate Town și de pe Drumul Înalt nu speră că o să-i lași să vină în oraș și să conducă aici? Atunci ai avea aliați loiali – dacă le-ai da ceea ce le-a promis Gaballufix, șansa de a le domina pe femeile care le-au interzis cetățenia timp de mii de ani.

– Da, aș putea face asta. Încă ar fi posibil.

Se aplecă peste masă, privindu-l pe Bitanke în ochi.

– Dar *o să mă ajuți*, nu-i așa, ca să nu fiu nevoit să fac un lucru atât de groaznic?

Aha. Deci, la urma urmelor, aceasta era alegerea. Fie să conspire cu el, fie să vadă distrusă însăși structura Basilicăi. Tot ceea ce fusese frumos și sfânt în acel loc avea să fie ținut ostatic sub amenințarea stârnirii bărbaților invidioși de dincolo de ziduri. Doar Bitanke văzuse cât de rău fusese. Cum să permită să se întâmple din nou?

– Ce vrei de la mine?

– Un sfat, zise Moozh. Consiliere. Consiliul orașului nu este un organism de control pe care să te poți baza. E bun pentru stabilirea de legi în privința problemelor locale, dar când vine vorba de o alianță fermă cu armata Împăratului, cine garantează că într-o săptămână nu se ridică o facțiune care să conteste această politică? E nevoie de instaurarea unui singur individ ca... în funcție...

– Un dictator?

– Nici vorbă. Persoana aceasta va fi numai fața pe care Basilica o expune lumii exterioare. El, ea – indiferent cine – va trebui să fie în stare să promită că armatele Goraynilor vor trece pe aici, că proviziile Goraynilor vor fi depozitate aici și că neamul Potokgavan nu-și va găsi aici prieteni sau aliați.

– Consiliul orașului are puterea aceasta.

– Tu știi mai bine.

– Se vor ține de cuvânt.

– Ai văzut chiar astăzi cât de necinstit și trădător s-au purtat cu Doamna Rasa, care nu a făcut nimic decât să-i slujească cu devotament întreaga viață. Cum s-ar comporta cu un străin? Viețile oamenilor mei, puterea Împăratului meu, totul va depinde de loialitatea Basilicăi – iar consiliul orașului s-a dovedit incapabil de loialitate chiar și față de cea mai merituoasă soră.

– *Tu* ai lansat acele zvonuri despre ea, și acum te folosești de ele ca să demonstrezi cât de nedemn de încredere este consiliul.

– Neg în fața lui Dumnezeu că am lansat vreo calomnie despre Doamna Rasa – o admir mai mult decât

pe oricare altă femeie am întâlnit vreodată. Însă nu contează cine a lansat zvonurile, Bitanke, contează că ele au fost *crezute*. De acest consiliu al oraşului, în care îmi zici să am încredere şi să-i încredinţez vieţile oamenilor mei. Ce i-ar împiedica pe Potokgavani să împrăştie şi ei zvonuri? Spune-mi sincer, dacă ai fi în locul *meu*, cu necesităţile *mele*, ai avea încredere în acest consiliu al oraşului?

– Am servit acest consiliu toată viaţa, domnule, şi mă încred în el.

– Nu asta te-am întrebat. Mă aflu aici să duc la îndeplinire ţelul Împăratului. În mod tradiţional, am fi făcut asta măcelărind clasa conducătoare a teritoriului cucerit şi înlocuind-o cu reprezentanţii vreunui neam oprimat şi lipsit de drepturi. Pentru că iubesc oraşul acesta, vreau să găsesc aici o altă cale. Îmi asum mari riscuri.

– Ai numai o mie de oameni. Vrei să supui Basilica fără vărsare de sânge pentru că nu-ţi permiţi *nicio* pierdere.

– Vezi doar jumătate de adevăr. Trebuie *să câştig* aici. Dacă reuşesc fără vărsare de sânge, Oraşele din Câmpie vor zice că probabil am puterea lui Dumnezeu alături de mine şi se vor supune ordinelor mele. Dar pot ajunge la acelaşi rezultat prin teroare. Dacă şefii lor vor fi aduşi aici şi vor găsi oraşul pustiit, ars din temelii, şi casele şi pădurea şi lacul femeilor înroşite de sânge, probabil şi atunci mi se vor supune. Dar, indiferent de cale, Basilica va servi scopului meu.

– Ești un adevărat monstru. Vorbești de sacrilegii și masacrarea oamenilor nevinovați, și apoi îmi ceri să am încredere în tine.

– Vorbesc de o necesitate și te rog să mă ajuți să nu ajung un monstru. Tu ai servit un scop înalt – voința consiliului. Uneori, în numele lor, ai făcut lucruri pe care tu, de capul tău, nu ți-ai fi dorit să le faci. Nu-i așa?

– Asta înseamnă să fii soldat.

– Și eu sunt soldat, spuse Moozh. Și eu trebuie să îndeplinesc țelul stăpânului meu, Împăratul. Așadar, pentru a-l înfăptui voi fi chiar și un monstru dacă trebuie. Așa cum și tu a trebuit să arestezi bărbați și femei pe care îi credeai nevinovați.

– Arestarea nu înseamnă masacrare.

– Bitanke, prietene, eu tot sper ca tu să fii ceea ce am crezut că ești atunci când te-am întâlnit prima dată luptând curajos în fața porții. În noaptea aceea mi-am imaginat că luptai nu pentru vreo instituție anume, nu pentru acel plăpând consiliu care crede orice calomnie zboară prin oraș, ci pentru ceva mai înalt. Pentru orașul în sine. Pentru *ideea* de oraș. Nu pentru *asta* erai pregătit să mori la poartă?

– Ba da, recunoscu el.

– Acum îți ofer șansa să slujești din nou orașul. *Tu* știi că mult înainte de a exista un consiliu Basilica era un oraș măreț. Pe când era condusă de preotese, tot Basilica era. Pe când avea o regină, tot Basilica era. Când l-a pus pe marele general Snaceetel la comanda armatei și i-a învins pe războinicii din

Seggidugu, apoi l-au lăsat să bea din lacul femeilor, tot Basilica era.

Împotriva voinței lui, Bitanke își dădu seama că Moozh avea dreptate. Orașul femeilor nu însemna consiliul. Forma de guvernare se schimbase de mai multe ori înainte, și avea să se mai schimbe. Ceea ce conta era ca Basilica să rămână orașul sfânt al femeilor, singurul loc de pe planeta Harmony unde femeile dețineau conducerea. Și dacă, pentru scurt timp, din cauza evenimentelor care măturau Coasta de Vest, trebuia să se supună Goraynilor, ce importanță avea, atât timp cât guvernarea femeilor continua între zidurile sale?

– Între timp, zise Moozh, gândește-te și la *asta*. Aș fi putut încerca să te sperii. Te-aș fi putut minți, pretinzând că sunt altceva decât un general foarte calculat. Ți-am vorbit în schimb ca unui prieten, deschis și liber, pentru că ceea ce vreau eu este ajutorul tău dat de bunăvoie, nu doar supunerea ta.

– Ajutorul meu pentru ce? *Nu* voi aresta consiliul, dacă asta speri.

– Să-l arestezi! Nu ai înțeles chiar nimic? Vreau să continue – fără a-i fi înlocuit niciun singur membru! Vreau ca oamenii din Basilica să vadă că guvernarea lor internă a rămas neschimbată. Dar, de asemenea, am nevoie de un consul al poporului, cineva plasat *deasupra* consiliului, care să se ocupe de afacerile externe ale Basilicăi. Ca să facă o alianță cu noi și aceasta să dureze. Ca să comande gărzile de la porțile orașului.

– Oamenii tăi fac deja asta.

– Dar eu *vreau* să se ocupe oamenii *tăi.*

– Nu eu sunt comandantul gărzii.

– Ești unul dintre ofițerii principali. Mi-aș fi dorit *să fi fost* tu comandant, pentru că ești mai bun ca soldat decât oricare dintre superiorii tăi. Dar, dacă ți-aș promite funcția de comandant, ai crede că încerc să te mituiesc, m-ai respinge și ai părăsi această locuință ca dușman.

Bitanke simți o mare ușurare. La urma urmelor, Moozh știa că nu era un trădător. Că nu ar acționa niciodată din interes personal, ci doar pentru binele orașului.

– Gardienii ar ezita, spuse el, să primească ordine de la oricine altcineva în afară de comandantul lor numit de consiliul orașului.

– Imaginează-ți totuși cum ar fi dacă în unanimitate consiliul orașului ar numi un consul și ar cere gărzilor să se supună acelui consul.

– Nu ar însemna nimic dacă ei ar crede, fie și pentru o clipă, că nu este decât o marionetă a Goraynilor. Gardienii nu sunt proști, și nici trădători nu suntem.

– Deci așa. Îmi înțelegi dilema. Am nevoie de cineva care să înțeleagă necesitatea ca Basilica să rămână loială Împăratului, însă acest consul nu ar fi eficient decât dacă poporul are încredere în el – sau ea – că este credincios Basilicăi, și nu doar o marionetă.

Bitanke râse.

– Sper că nu-ți imaginezi nicio secundă că *eu* aș fi potrivit pentru așa ceva. Există deja destui oameni

care șușotesc cum că aș fi marioneta ta pentru că te-am lăsat să intri în oraș.

– Știu. Ai fost primul la care m-am gândit, dar mi-am dat seama că tu poți sluji Basilica – și scopurile mele în același timp – rămânând acolo unde ești, fără niciun avantaj evident datorat influenței mele în oraș.

– Atunci de ce mă aflu aici?

– Să mă sfătuiești, așa cum am mai zis. Am nevoie să-mi spui pe cine din acest oraș, dacă ar fi numit consul, garda și întreg orașul l-ar urma și l-ar asculta.

– Nu *există* o astfel de persoană.

– Decât așa răspuns, mai bine îmi ceri să vărs sângele și cenușa orașului în lacul femeilor.

– Nu mă amenința!

– Nu te amenințț, Bitanke, îți spun ce am făcut înainte și nu vreau să repet. Te implor, ajută-mă să găsesc o cale să evit asemenea deznodământ oribil.

– Lasă-mă să mă gândesc.

– Nici nu cer altceva.

– O să vin mâine la tine.

– Trebuie să acționez astăzi.

– Dă-mi o oră.

– Te poți gândi aici? Fără să pleci din casă?

– Așadar sunt arestat?

– Casa asta e urmărită de o mie de ochi, prietene. Dacă ești văzut plecând și apoi întorcându-te după o oră, se va spune că îl vizitezi prea des pe Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno. Dar dacă vrei să pleci, ești liber.

– O să rămân.

– O să pun să fii condus în bibliotecă și să ți se dea un computer pe care să scrii. Mi-ar fi de ajutor dacă ai nota numele și motivele după care ar fi sau nu potriviți pentru acest scop. După o oră întoarce-te la mine cu lista.

– O să fac asta pentru Basilica, nu pentru tine. Și fără niciun avantaj pentru mine însumi.

– Pentru Basilica o și cer. Chiar dacă principala mea loialitate este față de Împărat, sper să salvez acest oraș de la distrugere dacă pot.

Întrevederea luă sfârșit. Bitanke părăsi camera și fu imediat preluat de un soldat Gorayni care îl conduse în bibliotecă. Moozh nu-i vorbise acelui soldat și totuși el știu unde să-l ducă. Știu să-i pună în funcțiune un computer. Fie acest lucru însemna că Generalul îi lăsa pe subordonații lui să asculte negocierile, ceea ce era aproape de neconceput, fie însemna că dăduse acele ordine chiar înainte de sosirea lui.

Oare să fi planificat tot, fiecare cuvânt schimbat între ei? Să fi fost atât de priceput la manipulare încât să fi anticipat toate dezmodămintele? În acest caz, Bitanke nu era decât un alt naiv care își trăda orașul pentru că fusese amăgit să creadă ceea ce voia Moozh.

Nu. Nu e deloc așa. Generalul contează pur și simplu pe faptul că este capabil să mă convingă să acționez inteligent în cel mai bun interes al Basilicăi. Așadar, îi voi găsi candidații, dacă e posibil să fie cineva consul, numit de Gorayni și având încrederea poporului, a consiliului și a gărzilor. Dacă este posibil, o să-i duc numele acela Generalului.

– Vreau să vorbesc cu copiii mei, zise Rasa. Cu *toți*.

Luet se uită o clipă la ea, nesigură ce ar trebui să facă; era genul de lucruri pe care o doamnă l-ar spune servitoarelor ei, poruncind fără să pară. Dar ea nu era servitoare în acea casă, nu fusese niciodată, deci se presupunea că ar trebui să ignore asemenea exprimări ale dorinței. Însă Rasa nu părea să-și dea seama că se adresase ca unei servitoare când niciuna nu era prezentă.

– Doamnă, pe mine mă trimiți?

Rasa o privi aproape cu surprindere.

– Îmi pare rău, Luet. Am uitat cine e lângă mine. Nu sunt în cea mai bună formă. Vrei, te rog, să te duci să-i găsești pe copiii mei și pe copiii soțului meu și să le comunici că vreau să le vorbesc?

Acum era o cerere, o favoare cerută ei direct, astfel că înclină din cap și plecă în căutarea servitoarelor care s-o ajute. Ar fi făcut ea însăși acest lucru de bunăvoie, dar casa Rasei era mare, iar dacă cerința Rasei era urgentă – după cum părea – era mai bine să fie mai multe persoane care caută. În plus, servitoarele știau probabil cel mai exact unde se află fiecare.

Nafai, Elemak, Sevet și Kokor erau destul de ușor de găsit și trimise servitoarele după ei. Însă Mebbekew nu mai fusese văzut de câteva ore, de când intrase prima dată în casă. În cele din urmă, Izdavat, o tânără cameristă cu mai mult zel decât logică, o informă șovăitor că dusese micul dejun pentru Mebbekew în camera lui Dol.

– Dar asta a fost cu ceva timp în urmă, doamnă.

– Sunt doar soră, sau Luet, te rog.

– Vrei să mă duc să văd dacă mai e acolo, soră?

– Nu, mulțumesc. Ar fi nepotrivit ca el să se mai afle acolo, așa că o să mă duc eu s-o întreb pe Dolya unde a plecat.

Se îndreptă spre scările care duceau spre aripa profesoarelor.

Nu era surprinsă că Mebbekew reușise deja să se lipească de o femeie, chiar și în această casă în care femeile erau învățate să vadă dincolo de superficialitatea bărbaților. Ceea ce o *surprindea* era că Dolya îi acorda băiatului atenție. În vremurile petrecute de ea în teatru fusese înconjurată de maeștri ai complimentelor și flecari, iar pe Mebbekew nu l-ar fi remarcat decât ca să râdă discret de el.

Totuși, Luet era destul de conștientă că ea vedea prin complimente mai ușor decât majoritatea femeilor, întrucât amatorii de flatări nu încercaseră niciodată să-și exercite magia seducătoare asupra *ei.* Vizionarele în ape aveau reputația să vadă dincolo de minciuni – cu toate că, la drept vorbind, Luet vedea doar ceea ce îi arăta Sufletul Suprem, și nu observase vreodată ca Sufletul Suprem să-și ajute vreo fiică în viața amoroasă. De parcă eu aș avea o viață amoroasă, gândi ea. De parcă aș avea nevoie. Sufletul Suprem mi-a însemnat drumul. Acolo unde drumul meu se intersectează cu viețile altora, o să mă încred în Sufletul Suprem. Soțul meu mă va descoperi ca soție atunci când va alege el. Iar eu voi fi mulțumită.

Mulțumită... aproape că-i veni să râdă. Toate visele mele se leagă de băiatul ăsta, am fost împreună aproape de moarte, și totuși el se topește după Eiadh. Oare viețile bărbaților nu sunt nimic altceva decât secreția unor glande superactive? Nu pot să analizeze și să înțeleagă lumea din jurul lor, ca femeile? Oare nu vede Nafai că iubirea lui Eiadh e la fel de statornică precum ploaia, gata să se evapore imediat ce trece furtuna? Ea are *nevoie* de un bărbat ca Elemak, care nu-i va tolera inima fugară. Atunci când Nafai ar fi distrus de necredința ei, Elemak s-ar înfuria brutal, și Eiadh, biata ființă prostuță, s-ar îndrăgosti de el din nou.

Bineînțeles, Luet nu înțelesese ea însăși toate astea. Hushidh era cea care văzuse toate conexiunile, toate firele care legau oamenii între ei. Îi explicase că Nafai părea că nu o observă pentru că era înamorat de Eiadh. Tot ea înțelesese și relația dintre Elemak și Eiadh și de ce se potriveau atât unul cu altul.

Iar acum Mebbekew și Dol. Ei bine, o altă piesă a jocului, nu? Când Luet avusese viziunea cu femeile în pădurea din spatele casei Rasei, în noaptea când se întorsese acasă după ce-l avertizase pe Wetchik de amenințarea la adresa vieții sale, nu avusese niciun sens pentru ea. Însă acum știa de ce o văzuse pe Dolya. Ea avea să fie cu Mebbekew, ca Eiadh cu Elemak. Shedemei va pleca și ea în deșert, sau cel puțin va fi implicată în călătoria lor, adunând semințe și embrioni. Hushidh va veni și ea. Și mătușa Rasa. Viziunea îi arătase femeile chemate în deșert.

Biata Dolya. Dacă ar fi știut că aducându-l pe Mebbekew în camera ei își începea drumul în afara Basilicăi, l-ar fi alungat, l-ar fi mușcat și lovit dacă trebuia, numai să-l scoată din cameră! Însă Luet presupunea că o să-i găsească împreună.

Bătu la ușa lui Dol. După cum se aștepta, înăuntru se auzi un zgomot de mișcări grăbite. Și o bufnitură înfundată.

– Cine e?

– Luet.

– Nu sunt în situația potrivită să te primesc acum.

– Nu mă îndoiesc, dar Doamna Rasa m-a trimis de urgență. Pot să intru?

– Da, sigur.

Deschise ușa și o găsi pe Dolya întinsă în pat, cu pătura trasă până peste umeri. Bineînțeles nu se vedea nici urnă de Mebbekew, dar așternuturile erau șifonate, cada era plină de apă cenușie și un pumn de struguri zăcea pe podea – nu așa își aranja de obicei Dolya lucrurile înainte de a trage un pui de somn după-masa.

– Ce vrea Mătușa Rasa de la mine?

– De la *tine* nimic. Vrea ca toți copiii ei și copiii lui Wetchik să vină imediat la ea.

– Atunci de ce nu bați la ușile lui Sevet și Kokor? Nu sunt aici.

– Mebbekew știe de ce mă aflu aici.

Amintindu-și bufnitura pe care o auzise și intervalul scurt de timp înainte de a fi deschisă ușa, trase o concluzie despre ceea ce se petrecea.

– Aşadar, imediat ce închid uşa poate să se ridice de pe podea de lângă pat, să-şi pună nişte haine şi să vină în camera Rasei.

Dol se arătă şocată.

– Iartă-mă că am încercat să te păcălesc, Vizionaro, şopti ea.

Câteodată îi venea să ţipe. Toată lumea presupunea că ori de câte ori arăta o sclipire de inteligenţă trebuia să fi fost o revelaţie de la Sufletul Suprem – de parcă ar fi fost incapabilă să vadă şi singură ceea ce era evident. Totuşi, trebuia să recunoască, era şi util. Util prin faptul că lumea era tentată să-i spună mai repede adevărul, crezând că ea îi poate prinde cu minciuna. Dar preţul acestei sincerităţi era că lor nu le plăcea compania ei şi o evitau. Numai prietenii împărţeau asemenea intimităţi, şi numai de bunăvoie. Siliţi, sau cel puţin aşa credeau ei, să-şi împartă secretele cu ea, îşi retrăgeau prietenia, iar ea nu ajungea să facă parte din vieţile celor mai multe femei din jurul ei. O respectau foarte mult, ceea ce o făcea să se simtă nedemnă şi o şi înfuria în acelaşi timp.

Furia o împinse să-l tortureze pe Mebbekew, forţându-l să vorbească.

– M-ai auzit, Mebbekew?

O pauză lungă, apoi:

– Da.

– O să-i spun Doamnei Rasa că mesajul a fost recepţionat.

Începu să se retragă spre uşă şi s-o închidă în urmă, când Dol o strigă.

– Stai... Luet.

– Da?

– Hainele lui... au fost spălate...

– O să le trimit sus.

– Crezi că s-au uscat?

– Sunt destul de uscate. Nu crezi, Mebbekew?

Se ridică și capul îi apăru pe cealaltă parte a patului.

– Ba da, rosti el posac.

– Hainele umede o să te răcorească. E o zi așa de fierbinte, cel puțin în camera asta.

Era o glumă bună, se gândi ea, dar nimeni nu râse.

Shedemei pășea apăsat pe drumul către sera rece a lui Wetchik, situată într-o vale îngustă și umbrită de copaci înalți, imediat dincolo de locul unde zidul orașului se curba în jurul Vechii Orchestre. Era ultima și se temea că și cea mai dificilă parte a misiunii ei de a aduna flora și fauna pentru proiectul nebunesc al unei călătorii prin spațiu, înapoi pe legendara planetă pierdută, Pământul. Trec prin toate necazurile astea pentru că am avut un vis și i l-am oferit spre interpretare unei visătoare. Călătoresc pe cămile și cred că o să ajungă pe Pământ.

Însă visul era viu în mintea ei. Viața pe care o purta cu ea pe nori.

Ajunse la ușa serei lui Wetchik, fără să fie sigură dacă sperase într-adevăr să-l găsească pe unul dintre servitorii lui îngrijind-o.

Nu răspunse nimeni când bătu din palme. Dar motoarele care păstrau rece interiorul serei puteau

foarte bine să acopere și cea mai puternică bătaie. Se duse la ușă și o încercă. Era încuiată.

Bineînțeles că era încuiată. Doar Wetchik plecase în deșert cu săptămâni în urmă. Iar Rashgallivak, asistentul său și așa-zisul nou Wetchik, se ascundea pe undeva de atunci. Cine să țină sera în funcțiune dacă ei doi plecaseră?

Numai că motoarele *funcționau,* nu-i așa? Ceea ce însemna că *cineva* încă păzea locul. Doar dacă nu fuseseră lăsate pornite și nesupravegheate, și plantele dinăuntru neîngrijite.

Era desigur posibil. Aerul rece ar fi ținut în viață plantele specializate timp de mai multe zile, iar sera, luându-și energia de la panourile solare situate pe stâlpii care se înălțau deasupra clădirii, putea funcționa la infinit fără să se conecteze măcar la rețeaua de energie a orașului.

Totuși, Shedemei știa că cineva încă îngrijea locul, cu toate că nu-și dădea seama *cum* de știa. Mai mult, știa că îngrijitorul era și acum în interiorul serei, conștient de prezența ei și dorind ca ea să plece. Indiferent cine era acolo, se ascundea.

Cine avea nevoie să se ascundă?

– Rashgallivak, strigă ea. Sunt eu, Shedemei. Mă cunoști. Sunt singură, n-o să spun nimănui unde ești, dar trebuie să vorbesc cu tine.

Așteptă, dar nu primi răspuns.

– Nu e în legătură cu orașul, sau cu ce se petrece acolo, continuă ea cu voce tare. Trebuie doar să cumpăr echipament de la tine.

Auzi ușa descuindu-se dinăuntru. Apoi se deschise pe balamalele grele. Rashgallivak stătea în prag, arătând singur și deznădăjduit. Nu era înarmat.

– Dacă ai venit să mă trădezi, întâmpin asta cu ușurare.

Shedemei evită să spună că o astfel de trădare nu ar fi decât un mod de a face dreptate, după cum Rashgallivak trădase casa lui Wetchik, aliindu-se cu Gaballufix ca să fure locul stăpânului său. Avea treabă acolo, nu venise ca justițiar.

– *Pe mine* nu mă interesează politica, zise, și nu-mi pasă ce faci tu. Pur și simplu am nevoie să cumpăr o duzină cutii deshidratante. Dintre cele portabile, folosite de caravane.

El scutură din cap.

– Wetchik m-a pus să le vând pe toate.

Shedemei închise ochii obosită. O silea să rostească lucruri pe care nu voia să i le arunce în față.

– Of, Rashgallivak, te rog nu te aștepta să te cred că într-adevăr le-ai vândut, știind că intenționai să preiei controlul casei Wetchik și să-i continui afacerea.

Rashgallivak roși – de rușine, spera Shedemei.

– Oricum, le-am vândut, așa cum mi s-a cerut.

– Cine le-a cumpărat? Eu vreau cutiile, nu pe tine.

Rashgallivak nu răspunse.

– Aha, făcu ea. *Tu* le-ai cumpărat.

După o pauză scurtă, el întrebă:

– Pentru ce îți trebuie?

– Îmi ceri *mie* socoteală?

– Întreb pentru că știu ca ai destule cutii în laboratorul tău. Singura utilizare la care mă gândesc pentru cele portabile este într-o caravană, iar la așa ceva tu nu te pricepi deloc.

– Atunci fără îndoială voi fi ucisă sau jefuită. Dar asta nu e treaba ta. Și poate că nici n-o să se întâmple asta.

– În cazul ăsta, înseamnă că-ți vinzi plantele în țări îndepărtate și îmi faci direct concurență. De ce să-i ofer unui concurent cutiile deshidratante de care are nevoie?

Shedemei îi râse în față.

– Crezi că se mai face aici vreo afacere în mod normal? Nu plec într-o călătorie cu scop de comerț, prostule. Îmi mut întregul laborator, *cu tot cu mine*, într-un loc în care să-mi continui în siguranță cercetările fără să fiu întreruptă de nebuni înarmați care jefuiesc și incendiază orașul.

El roși din nou.

– Când au fost sub comanda mea nu au făcut rău nimănui. Eu nu sunt Gaballufix.

– Nu, Rash. Tu nu ești Gaballufix.

Se putea interpreta în două feluri, dar aparent el decise s-o ia ca o confirmare a încrederii ei în decența lui.

– Tu nu-mi ești dușman, nu, Shedya?

– Vreau doar cutiile.

El mai ezită încă o clipă, apoi făcu un pas în spate, îndemnând-o să intre.

Intrarea în sera rece nu era la fel de înghețată ca încăperile interioare, iar el o transformase într-un fel

de apartament patetic pentru el. Un pat improvizat, o albie largă, în care la un moment dat stătuseră plante, dar acum era fără îndoială folosită pentru baie și spălatul rufelor. Foarte primitiv, dar și ingenios. Fu nevoită să admire acest lucru – bărbatul nu disperase, chiar dacă totul era împotriva lui.

– Sunt singur aici, rosti el. Evident, Sufletul Suprem știe că am mai mare nevoie de bani decât de cutii deshidratante. Consiliul orașului mi-a tăiat toate fondurile. Nici măcar nu-mi poți plăti, pentru că nu mai am cont în care să primesc banii.

– Asta nu-i o problemă. După cum îți imaginezi, o mulțime de oameni își scot banii din conturile din oraș. Te voi plăti cu cristale – cu toate că prețul aurului și al pietrelor prețioase s-a triplat în urma recentelor tulburări.

– Crezi că sunt în poziția să mă târguiesc?

– Pune cutiile în fața ușii. O să trimit un om să le încarce și să mi le aducă în oraș. Pe tine o să te plătesc cinstit. Spune-mi unde.

– Vino singură, după aceea. Dă-mi-le în mână.

– Nu fi absurd. Nu mă mai întorc niciodată aici, și nici n-o să ne mai întâlnim vreodată. Spune-mi unde să-ți las pietrele prețioase.

– În camera de oaspeți din casa lui Wetchik.

– E ușor de găsit?

– Destul de ușor.

– Atunci o să fie imediat ce voi primi cutiile.

– Nu prea pare cinstit ca eu să am încredere totală în tine, iar tu să nu-mi arăți nici urmă.

Shedemei nu se putu gândi la nimic de zis care să nu fie crud.

După un timp, el aprobă din cap.

– Bine. Pe proprietatea lui Wetchik sunt două case. Pune bijuteriile în camera de oaspeți din cea mică și mai veche. Pe o grindă. O să le găsesc.

– Imediat ce am cutiile în laborator, sublinie Shedemei.

– Crezi că am vreo rețea de bărbați loiali care să-ți întindă o cursă? întrebă Rashgallivak cu amărăciune.

– Nu. Dar știind că în curând o să ai bani, nimic nu te împiedică să-i angajezi de pe acum.

– Așadar tu decizi când să mă plătești și cât, iar eu nu am nimic de comentat în problema asta.

– Rash, eu te tratez mult mai cinstit decât i-ai tratat tu pe Wetchik și pe fiii lui.

– O să scot o duzină de cutii deshidratante în fața ușii într-o jumătate de oră.

Shedemei se ridică și plecă. Îl auzi închizând ușa în urma ei și și-l imagină încuind timid lacătul, temându-se că cineva ar descoperi că omul care pentru o zi condusese ambele jalnice imperii ale lui Gaballufix și Wetchik se ascundea acum în umbra acestor ziduri grele.

Ajunse la Poarta Muzicii, unde gardienii Gorayni îi verificară identitatea și o lăsară să treacă. Încă o deranja să vadă acele uniforme la porțile Basilicăi, dar, ca toți ceilalți, se obișnuise cu disciplina perfectă a soldaților și cu noua ordine care înlocuise intrările haotice în oraș. Acum toată lumea aștepta răbdătoare la coadă.

Și mai era ceva. Acum așteptau mai mulți oameni să intre în oraș decât să iasă. Încrederea revenea. Încredere în forța Goraynilor. Cine să-și fi imaginat cât de repede vor ajunge oamenii să se încreadă în inamicul Capete Ude?

După ce parcurse lungul drum de-a lungul zidului orașului până la Poarta Pieței, o găsi pe conducătoarea de catâri pe care o angajase.

– Du-te, îi zise. Trebuie să fie o duzină.

Femeia își înclină capul și se îndepărtă în fugă. Fără îndoială, viteza ostentativă avea să înceteze în clipa în care n-o mai putea vedea, însă aprecie totuși *pretenția* de a fi rapidă. Îi demonstra că femeia știa ce *însemna* viteza și considera că merita să se prefacă.

Apoi găsi un băiat mesager care aștepta la coada de la Poarta Pieței. Mâzgăli un bilet pe o hârtie de la stația de mesagerie. Pe spate indică drumul spre casa lui Wetchik și instrucțiuni privind locul unde să lase biletul. Apoi introduse plata serviciului în computerul stației. Când băiatul văzu ce bonus îi oferea pentru o livrare rapidă, zâmbi, înșfăcă biletul și țâșni ca o săgeată.

Rashgallivak avea să fie furios, bineînțeles, descoperind o poliță pentru unul dintre bijutierii de la Poarta Pieței în locul pietrelor promise. Dar nu avea intenția nici să ducă personal, nici să trimită o sumă enormă în lichidități într-un loc izolat. Rash era cel care avea nevoie de bani – să-și asume *el* riscul. Cel puțin polița era pentru unul dintre bijutierii din exteriorul Porții Pieței, așadar nu era nevoit să treacă de gărzi ca să-și obțină plata.

Rasa privi la fiul și fiicele ei și la cei doi băieți ai lui Wetchik cu alte soții. Nu e cel mai grozav grup de oameni, gândi. Aș arăta ceva mai mult dispreț față de eșecul lui Volemak cu băieții lui mai mari dacă nu aș avea și eu două minunate fiice care să-mi reamintească de propria mea lipsă de strălucire ca părinte. Și, sincer vorbind, toți acești tineri au darurile și talentele lor. Dar numai Nafai și Issib, cei doi copii pe care eu și Volya i-am avut împreună, au arătat că au integritate, decență și dragoste față de bine.

– De ce nu l-ați adus și pe Issib?

Elemak oftă. Bietul băiat, gândi Rasa. Bătrâna te pune să explici încă o dată?

– N-am vrut să avem probleme pe drum din cauza scaunului sau flotoarelor lui, zise el.

– Și nici n-am vrut să-l ținem închis aici cu noi, adăugă Nafai.

– Nu cred că Generalul o să ne țină prea mult timp sub arest, spuse Rasa. După ce voi fi atent discreditată, nu mai există motive să facă ceva atât de represiv. El încearcă să-și creeze o imagine de eliberator și protector, iar soldații de pe străzi nu-i sunt de ajutor.

– Și apoi plecăm? întrebă Nafai.

– Nu, ne înfigem rădăcinile aici, replică Mebbekew. Bineînțeles că plecăm.

– Vreau să merg acasă, se plânse Kokor. Chiar dacă Obring e un nenorocit și un soț mizerabil, mi-e dor de el.

Sevet nu zise nimic.

Rasa se uită la Elemak, care avea o jumătate de zâmbet pe chip.

– Și tu, Elemak, ești nerăbdător să pleci din casa mea?

– Îți sunt recunoscător pentru ospitalitate. Și o să-mi amintesc întotdeauna căminul tău ca ultima casă civilizată în care am locuit, mulți ani de acum încolo.

– Vorbește în numele tău, Elya, pufni Mebbekew.

– Despre ce vorbește? se miră Kokor. Pe *mine* mă așteaptă chiar acum o casă civilizată.

Sevet emise un hohot strangulat.

– În locul tău, nu m-aș lăuda cu cât de civilizată e casa ta, spuse Rasa. Văd că Elemak e singurul care înțelege situația reală.

– Înțeleg și eu, făcu Nafai.

Bineînțeles, Elemak îi aruncă o privire urâtă pe sub sprâncene. Nafai, prostule, gândi Rasa. Trebuie întotdeauna să rostești exact cuvintele care îi provoacă din cale-afară pe frații tăi? Crezi că eu am uitat că ai auzit vocea Sufletului Suprem și înțelegi mai mult decât frații și surorile tale? N-ai putea să ai încredere că eu țin minte să-ți recunosc valoarea și să taci din gură?

Nu, nu putea. Nafai era tânăr, prea tânăr ca să înțeleagă consecințele acțiunilor sale, prea tânăr ca să-și înfrâneze sentimentele.

– Oricum, Elemak ne va explica totul.

– N-avem cum să rămânem în oraș, începu el. În momentul în care soldații își părăsesc posturile, noi trebuie să evadăm, repede.

– De ce? întrebă Mebbekew. Doamna Rasa are probleme, nu noi.

– Pe Sufletul Suprem, prost mai ești.

Ce mod direct și reconfortant de a o spune, cugetă Rasa. Nu-i de mirare că frații tăi te venerează, Elya.

– Atât timp cât Doamna Rasa se află sub arest, Moozh trebuie să aibă grijă ca nimănui de aici să nu i se întâmple nimic rău. Dar e hotărât să facă în așa fel încât ea să aibă foarte mulți dușmani în oraș. Imediat ce soldații se dau la o parte din calea lor, o să înceapă să se petreacă lucruri foarte rele.

– Avem toate motivele să ieșim din casa Mamei, zise Kokor. Mama să fugă dacă vrea, dar cu *mine* nu au nimic!

– Au ceva împotriva noastră *a tuturor*. Meb, Nafai și cu mine suntem fugari, iar Nafai în special este acuzat de două crime, dintre care una a comis-o cu adevărat. Kokor poate fi acuzată de atac și tentativă de omor asupra propriei surori. Iar Sevet este o adulterină prinsă în flagrant delict, întrucât era cu soțul surorii ei, și pot fi invocate legile incestului.

– N-ar îndrăzni, zise Kokor. Să mă acuze pe *mine!*

– De ce să nu îndrăznească? De la început numai respectul și dragostea pe care le are lumea pentru Doamna Rasa te-au salvat de arestare. Și *astea* au dispărut, sau cel puțin au slăbit.

– Nu m-ar condamna niciodată.

– Legile contra adulterului n-au mai fost întărite de secole, vorbi Meb. Oamenii sunt dezgustați de incestul între rudele prin alianță, dar atât timp cât sunt majori și consimt...

– Oare *toți* sunteți de-o idiotenie criminală? întrebă Elemak. Nu, uit – *Nafai* înțelege *totul*...

– Ba nu, replică Nafai. Știu că trebuie să plecăm în deșert pentru că Sufletul Suprem ne-o poruncește, dar habar n-am despre ce vorbești *tu*.

Rasa nu se abținu să nu zâmbească. Băiatul era fraier uneori, însă sinceritatea și deschiderea lui te dezarmau. Fără să vrea, îl mulțumise pe Elya umilindu-se și recunoscându-i înțelepciunea mult mai mare.

– Atunci o să vă explic, spuse Elemak. Doamna Rasa este o femeie puternică – chiar și acum, pentru că oamenii cei mai inteligenți din Basilica nu cred nicio clipă zvonurile despre ea. Pentru Moozh nu va fi de ajuns numai s-o discrediteze. El trebuie s-o aibă fie complet la mâna lui, fie moartă. Ca să îndeplinească ultima variantă nu trebuie decât să intenteze proces pentru crimă unuia sau tuturor copiilor ei – și celor ai Tatei – și ea va rămâne neajutorată. Doamna Rasa e o femeie curajoasă, dar nu cred că are inima să-i lase pe copiii ei sau pe ai Tatei să meargă la închisoare numai pentru ca ea să se joace de-a politica. Și chiar dacă *ar fi* atât de nemiloasă, Moozh pur și simplu ar ridica miza. Pe care dintre noi l-ar ucide primul? Moozh este un om abil – nu va face decât să-și transmită limpede mesajul. Pe *tine* cred că o să te omoare, Meb, pentru că tu ești cel mai nevrednic și cel căruia și Tata, și Doamna Rasa i-ar simți cel mai puțin lipsa.

Cel pomenit sări în picioare.

– M-am săturat de tine, respirație de pârț!

– Stai jos, Mebbekew, zise Doamna Rasa. Nu vezi că te tachinează doar ca să se distreze?

Elemak rânji spre Mebbekew, care nu se calmă. Se uită pieziș, așezându-se la loc.

– O să omoare pe *cineva*, continuă Elemak, doar ca avertisment. Bineînțeles, nu ar fi soldații *lui*. Dar ar ști că Doamna Rasa i-ar recunoaște mâna. Și dacă strategia de a ne ține pe noi ostatici pentru ca ea să se poarte frumos nu funcționează, Moozh are deja pregătit terenul pentru asasinarea ei. Ar fi ușor de găsit vreun cetățean ultragiat care s-o ucidă pentru o presupusă trădare; tot ce ar avea Generalul de făcut ar fi să-i aranjeze asasinului oportunitatea să lovească. Ar fi simplu. Abia când soldații *vor părăsi* străzile din jurul casei va începe adevărata primejdie pentru noi. Așa că trebuie să fim pregătiți să plecăm imediat, în secret și pentru totdeauna.

– Să plecăm din Basilica! exclamă Kokor. Tristețea ei neprefăcută demonstra că în cele din urmă prinsese ideea că situația lor era serioasă.

Sevet înțelesese, asta era sigur. Ținea capul plecat, dar Rasa îi vedea lacrimile de pe obraji.

– Îmi pare rău că apropierea voastră de mine vă costă atât de mult, spuse Rasa. Dar în toți acești ani, dragele mele fiice, dragul meu fiu, iubitele mele eleve, toți ați beneficiat de pe urma prestigiului casei mele și a onorabilității lui Wetchik. Acum cursul evenimentelor din Basilica s-a întors împotriva noastră, și trebuie să participați și voi la plata prețului. E un inconvenient, dar nu e incorect.

– Pentru totdeauna, șopti Kokor.

– Da, pentru totdeauna, confirmă Elemak. Dar eu unul nu mă întorc în deșert fără soția mea. Sper că frații mei s-au ocupat și ei de asta. Este motivul pentru care am venit aici.

– Obring, zise Kokor. Trebuie să-l luăm pe Obring!

Sevet înălță capul și o privi în față pe mama ei. Ochii îi înotau în lacrimi și avea pe chip o expresie întrebătoare și speriată.

– Cred că Vas ar veni cu tine, dacă îl rogi, spuse Rasa. E un bărbat înțelept, care știe să ierte, și te iubește mai mult decât meriți.

Cuvintele erau reci, totuși Sevet le luă drept o mângâiere.

– Dar *Obring?* insită Kokor.

– E așa de slab, sunt sigură că îl poți convinge să te însoțească.

Între timp, Mebbekew se întorsese spre Elemak.

– *Soția* ta?

– Doamna Rasa o să îndeplinească în seara asta ceremonia pentru mine și Eiadh.

Fața lui Mebbekew trăda o emoție puternică – furie, gelozie? Oare o voia și el pe Eiadh, ca bietul Nafai?

– Te căsătorești cu ea *în seara asta?* întrebă Mebbekew.

– Nu știm când o să ridice Moozh arestul, și vreau ca ceremonia mea să fie făcută așa cum trebuie. Odată ieșiți în deșert, nu vreau vreo problemă despre cine cu cine e căsătorit.

– Ne vom schimba la încheierea termenelor, zise Kokor.

Toată lumea se uită la ea.

– Deșertul nu e Basilica, rosti Rasa. Suntem doar o mână de oameni. Căsătoriile vor fi permanente. Obișnuiți-vă de pe acum cu ideea.

– E absurd, protestă Kokor. Eu nu merg, și nu mă puteți sili.

– Nu, nu putem. Dar dacă o să rămâi o să descoperi curând cât de diferită e viața când nu mai ești fiica Doamnei Rasa, ci doar o cântăreață tânără cunoscută pentru că și-a redus la tăcere sora mult mai celebră cu o lovitură dată cu propria mână.

– O să trăiesc cu asta! făcu ea sfidătoare.

– Atunci sunt sigură că nu te vreau lângă mine, făcu Rasa furioasă. La ce bun ar fi o fată fără conștiință în călătoria teribilă care ne așteaptă?

Cuvintele erau aspre, dar Rasa simțea gustul dezamăgirii lui Kokor ca o otravă pe limbă.

– Am spus tot ce aveam de spus. Cu toții avem treabă de făcut și hotărâri de luat. Luați-le și gata.

Era o încheiere clară, și Kokor și Sevet se ridicară imediat, Kokor trecând cu nasul pe sus într-un spectacol de aroganță.

Mebbekew se furișă până lângă Rasa – oare băiatul nu știa să meargă normal, fără să pară că se strecoară sau că spionează? – și întrebă.

– Nunta lui Elya din seara asta este o afacere exclusivă?

– Toată lumea din casă e invitată să participe.

– Voaim să zic... dacă și eu aș dori să mă căsătoresc cu cineva? Ai ține ceremonia în seara asta?

– Să te căsătorești cu *cineva!* Sunt convinsă că Dolya a fost indiscretă, dar aș fi surprinsă dacă te-ar lua de soț, Mebbekew.

El se înfurie.

– Luet ți-a spus.

– Bineînțeles. Jumătate dintre servitoare și Dolya însăși mi-ar fi destăinuit până la căderea nopții. Chiar îți imaginezi că cineva păstrează față de mine un *astfel* de secret în propria mea casă?

– *Dacă* o conving să accepte un ticălos nevrednic ca mine, zise el, cu glasul încărcat de sarcasm, o să binevoiești să ne incluzi în ceremonie?

– Ar fi periculos să ajungi în deșert fără o soție. Dolya va fi o nevastă mai mult decât suficientă pentru *tine*, deși cu greu ar fi făcut o alegere mai proastă.

Fața lui se înroși de mânie.

– Nu am făcut nimic să merit disprețul tău.

– Nu ai făcut nimic prin care să nu-l meriți. Mi-ai sedus nepoata sub propriul meu acoperiș, iar acum visezi să te însori cu ea – și să nu crezi că eu sunt proastă. Vrei s-o iei de soție nu ca să te alături tatălui tău în deșert, ci ca să te folosești de ea drept permis de stabilire în Basilica. O să-i fii infidel din clipa în care plecăm noi și tu obții documentele.

– Își jur în fața Sufletului Suprem că o s-o iau pe Dolya în deșert, la fel cum Elya o ia pe Eiadh.

– Fii atent când iei Sufletul Suprem martor la jurământ. E în stare să te facă să te ții de cuvânt.

Mebbekew păru să vrea să mai adauge ceva, dar se gândi mai bine și se retrase din camera de primire a Rasei. Fără îndoială s-o flateze pe Dolya ca să-i propună să-l ia de bărbat.

O să reușească, își zise Rasa cu amărăciune. Pentru că băiatul ăsta, care nu are nicio altă calitate, *se pricepe* la femei. Nu am auzit despre faptele lui de la mamele atâtor fete din Dolltown sau Dauberville? Biata Dolya. Te-a lăsat viața atât de înfometată, încât ai înghiți chiar și o imitație palidă a dragostei?

Rămaseră numai Elemak și Nafai.

– Nu vreau să-mi împart ceremonia cu Mebbekew, rosti Elemak rece.

– Tragic, nu-i așa, că în lumea asta nu obținem întotdeauna ceea ce dorim. Oricine vrea să fie căsătorit în seara asta o să fie. Nu avem timp să-ți satisfacem vanitatea, și tu știi asta. Mi-ai spune la fel, dacă ar fi să-mi dai un sfat imparțial.

Elemak îi studie chipul câteva secunde.

– Da. Ești foarte înțeleaptă, zise, apoi plecă.

Dar și Rasa îl înțelegea mai bine decât își închipuia el. Știa că o evaluase și decisese că, deși avea putere în Basilica, în deșert nu va mai însemna nimic. Se va pleca în fața voinței ei în seara asta, dar odată ajunși în deșert va fi încântat s-o îngenuncheze. Ei bine, nu mă tem de umilință, gândi ea. Suport mai mult decât îți imaginezi tu. Ce ar însemna pentru mine torturile tale când eu voi simți agonia orașului meu iubit și voi ști că în exil nu pot face nimic să-l salvez?

Acum doar Nafai mai era cu ea.

– Mamă, spuse el, dar Issib? Dar trezorierul lui Gaballufix, Zdorab? Și ei o să aibă nevoie de femei. Elemak a văzut soții pentru toți, în visul lui.

– Atunci Sufletul Suprem le va face rost de soții, nu crezi?

– Shedemei va veni cu noi. A visat și ea. Sufletul Suprem o aduce. Și Hushidh. Face parte din toate astea, nu? Sufletul Suprem categoric o s-o aducă. Pentru Issib sau pentru Zdorab.

– De ce nu o ceri tu?

– Nu *eu!*

– Mi-ai zis că Sufletul Suprem ți-a promis că într-o zi îi vei conduce pe frații tăi. Cum să se întâmple asta dacă tu nu găsești în tine puterea să înfrunți măcar o fată dulce și generoasă ca Shuya?

– Ție îți pare dulce. Dar *mie*... să-i cer așa ceva...

– Ea știe că voi, băieții, ați venit aici după soții, copil prostuț. Crezi că ea nu a socotit? E oracol – crezi că nu vede deja conexiunile?

Se simți rușinat.

– Nu m-am gândit. Probabil că ea știe mai multe decât mine despre orice.

– Numai despre anumite lucruri. Iar tu te ferești de cea mai importantă problemă.

– Ba nu, zise Nafai. Știu că Luet este femeia cu care o să mă însor, și știu că pe ea o s-o cer. Nu am nevoie de sfatul tău în privința asta.

– Atunci nu am de ce să mă tem pentru tine, fiule, rosti Rasa.

Soldații îl aduseră pe Rashgallivak în birou și, după cum îi instruise dinainte Moozh, îl aruncară brutal pe podea. Când soldații plecară, bărbatul își atinse nasul. Nu era rupt, dar sângera după impactul cu podeaua, iar Generalul nu îi oferi nimic cu care să-și șteargă sângele. Întrucât fusese dezbrăcat la piele goală înainte de a fi adus, nu avea ce face decât să lase sângele să-i curgă în gură și pe barbă.

– Știam că o să te văd mai devreme sau mai târziu, spuse Moozh. N-a trebuit să te caut. Știam că va veni un timp când o să-ți imaginezi că ai ceva ce eu aș vrea de la tine, o să vii și o să încerci să te târguiești pentru viața ta. Dar te asigur, nu am nevoie de nimic din ce ai tu.

– Atunci omoară-mă și să terminăm, zise Rashgallivak.

– Foarte dramatic. Am spus că nu *am nevoie* de ceea ce ai tu, dar s-ar putea *să vreau* ceva, și s-ar putea să vreau destul de mult ca să nu pun să ți se scoată ochii, să te castreze sau altă mică favoare, înainte de a fi ars pe rug ca trădător al orașului tău.

– Da, atât de mult ții la Basilica.

– Tu mi-ai dat orașul ăsta, prostule. Stupiditatea și brutalitatea ta mi l-au oferit în dar. Acum e cea mai strălucită bijuterie din posesia mea. Da, țin foarte mult la Basilica.

– Numai dacă o s-o păstrezi.

– O, te asigur că o să păstrez această bijuterie. Fie purtând-o ca să mă împodobesc cu ea, fie transformând-o în pulbere și înghițind-o.

– Deci ești fără frică, brav General. Și totuși o ții pe Doamna Rasa sub arest la domiciliu.

– Încă am multe drumuri pe care le pot urma. Nu-mi imaginez de ce vreunul dintre ele ar duce la altceva decât moartea ta imediată. Așa că ai face bine să-mi spui ceea ce știu deja.

– Îți place sau nu, eu *sunt* în mod legal Wetchik și capul clanului Palwashantu și, deși acum nimeni nu mă iubește prea mult, dacă bărbații lipsiți de drepturi din afara zidurilor ar vedea că am fost de partea ta și aș obține ceva putere, mi s-ar alia. Ți-aș fi de folos.

– Văd că întreții niște visuri patetice cum că ai fi rivalul meu la puterea de aici.

– Nu, Generale. Am fost asistent toată viața mea, lucrând la construcția și întărirea casei Wetchik. Gaballufix m-a convins să acționez pe baza unor ambiții pe care nu le-am avut înainte ca el să mă facă să le simt. Am avut suficient timp la dispoziție ca să regret că l-am crezut, să mă disprețuiesc pentru că m-am împăunat ca și cum aș fi fost vreun conducător măreț, când de fapt eu sunt un asistent înnăscut. Am fost fericit numai când am slujit un om mai puternic decât mine. Am fost mândru că l-am slujit întotdeauna pe cel mai puternic bărbat din Basilica. Acum acesta se întâmplă să fii tu, iar dacă mă lași în viață și te folosești de mine, o să descoperi că sunt un om cu multe calități.

– Inclusiv loialitatea absolută?

– Niciodată n-o să ai încredere în mine, știu. L-am trădat pe Wetchik, spre rușinea mea. Dar am făcut-o numai când Volemak era deja exilat și lipsit de putere.

Domnia ta *niciodată* n-o să slăbești și n-o să eșuezi, așa că poți avea implicit încredere în mine.

Moozh nu se abținu să nu râdă.

– Îmi ceri să mă încred în loialitatea ta pentru că ești mult prea laș ca să trădezi un om puternic?

– Am avut destul timp la dispoziție ca să mă cunosc, Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno. Nu doresc să mă dezamăgesc nici pe mine, nici pe domnia ta.

– Pot să pun pe oricine la comanda gloatei care se autodenumește Palwashantu. Sau pot să-i conduc chiar eu. De ce aș avea nevoie de tine în viață când aș avea mult mai mult de câștigat dintr-o mărturisire publică și o execuție?

– Ești strălucitor ca general și conducător al bărbaților, însă nu cunoști Basilica.

– O cunosc destul de bine ca să stăpânesc aici fără să irosesc viața niciunuia dintre oamenii mei.

– Dacă ești așa atotștiutor, Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno, probabil o să înțelegi imediat de ce este important faptul că Shedemei a cumpărat ieri o duzină de cutii deshidratante de la mine.

– Lasă joaca. Știi că n-am idee cine e Shedemei sau ce înseamnă să cumperi asemenea cutii.

– Shedemei e o femeie. Un savant de vază. Expertă în genetică – a creat niște plante noi foarte populare, printre altele.

– Dacă vrei să ajungi undeva...

– Shedemei este și profesoară în casa Rasei, și una dintre nepoatele ei favorite.

Aha. Deci Rashgallivak *ar putea* avea ceva care merită aflat. Moozh aşteptă să audă mai mult.

– Cutiile deshidratante sunt folosite pentru transportul seminţelor şi embrionilor pe distanţe mari, fără congelare. Ea mi-a spus că îşi mută întreg laboratorul într-un oraş îndepărtat şi pentru asta are nevoie de cutii.

– Iar tu nu o crezi.

– E de neconceput să-şi mute laboratorul *acum.* Evident, pericolul a trecut, în mod normal, s-ar adânci pur şi simplu în muncă. E un om de ştiinţă foarte dedicat. Abia dacă observă lumea din jurul ei.

– Aşadar planul de a pleca vine de la Rasa, crezi tu.

– Rasa a fost soţia credincioasă a lui Wet... Volemak, fostul Wetchik, timp de mulţi ani. El a plecat în exil acum câteva săptămâni, după cât se pare urmând o viziune de la Sufletul Suprem. Fiii lui s-au întors în oraş şi au încercat să cumpere Catalogul Palwashantu de la Gaballufix.

Rashgallivak se întrerupse, parcă aşteptând ca Moozh să facă legăturile; dar desigur trebuia să ştie că lui îi lipseau datele necesare ca să facă asemenea legături. Era modul de a încerca să obţină confirmarea interesului lui Moozh. Dar acesta nu avea intenţia să-i joace jocul.

– Fie îmi spui, fie nu. După aceea o să decid dacă am nevoie de tine sau nu. Dacă tu continui să-ţi închipui că îmi poţi manipula judecata, nu faci decât să te dovedeşti inutil.

– E limpede că Volemak mai visează să stăpânească în Basilica. Pentru ce altceva ar avea nevoie de Catalog? Singura sa valoare e aceea de simbol al autorității printre bărbații Palwashantu; le reamintește de acele timpuri străvechi în care nu erau conduși de femei. Rasa este soția lui și o femeie puternică prin drepturile ei. Singură este periculoasă pentru tine – în combinație cu soțul său ar fi teribili. Cine altcineva ar putea uni orașul împotriva voastră? Shedemei nu s-ar pregăti pentru o astfel de călătorie dacă Rasa nu i-ar fi cerut-o. Deci Rasa și Volemak au un plan pentru care le trebuie cutiile.

– Și ce fel de plan ar fi acela?

– Shedemei e un genetician strălucitor, cum am mai spus. Dacă ar crea vreun spor sau bacterie care să se răspândească precum o epidemie prin Basilica? Numai sprijinitorii Rasei și ai lui Volemak ar avea antidotul.

– O bacterie. Și tu crezi că asta ar fi o armă împotriva soldaților Gorayni?

– Nimeni nu a folosit vreodată așa ceva drept armă, domnule. Abia mă pot gândi. Dar imaginează-ți cât de bine ar lupta soldații tăi dacă trupurile le-ar fi acoperite de o mâncărime chinuitoare, insuportabilă.

– O *mâncărime*, repetă Moozh.

Suna absurd, rizibil. Și totuși ar fi posibil – soldații distrași de mâncărimea dată de o ciupercă imposibil de stârpit nu ar lupta bine. Nici orașul nu ar fi ușor de guvernat dacă oamenii ar suferi de o asemenea boală. Guvernările nu se impun niciodată mai puțin decât

atunci când se dovedesc neputincioase în fața epidemiei sau foametei. Moozh se folosise de acest lucru de multe ori împotriva dușmanilor Împăratului. Oare era posibil ca Rasa și Volemak să fie atât de inteligenți, atât de răi la inimă, încât să conceapă o armă de neconceput? Să folosească un om de știință drept constructor de arme – cum să permită Dumnezeu să se întâmple în lume ceva atât de josnic?

Doar dacă...

Doar dacă Rasa și Volemak au învățat, ca și mine, să-i reziste lui Dumnezeu. De ce aș fi eu singurul care are forța să ignore eforturile lui Dumnezeu de a face oamenii proști atunci când încearcă să păşească pe drumul care duce la putere?

Însă atunci n-ar fi posibil ca Rashgallivak să fie unealta pe care Dumnezeu o folosea ca să-l amăgească? Trecuseră multe zile de când Dumnezeu nu mai încercase să-i blocheze vreo acțiune. Era oare posibil ca Dumnezeu, neputând să-l domine direct, să încerce să-l controleze atrăgându-l în imaginare conspirații prostești? Mulți generali au fost distruși de fantezii asemenea aceleia pe care Rashgallivak i-o expunea acum.

– Cutiile deshidratante n-ar putea servi și la altceva? întrebă, testând.

– Ba da, bineînțeles, zise Rashgallivak. Eu nu am făcut decât să evidențiez cazul extrem. Cutiile folosesc foarte bine la transportul proviziilor prin deșert. Volemak și fiii lui – în special băiatul cel mare, Elemak – sunt mai familiarizați cu deșertul decât majoritatea oamenilor. Nu le provoacă teamă. Ar putea

plănui să adune o armată. Tu *ai* numai o mie de oameni aici.

– Restul armatei va sosi curând.

– Atunci probabil de aceea Volemak a avut nevoie de numai o duzină de cutii – nu are nevoie să-şi aprovizioneze mica armată pentru mult timp.

– Armată, făcu Moozh dispreţuitor. Douăsprezece cutii deshidratante. Ai fost plătit cu o poliţă pentru bijuterii în valoare foarte mare. De unde să ştiu că nu ai fost mituit să-mi spui minciuni tâmpite şi să-mi iroseşti timpul?

– Nu *am fost plătit*, domnule. M-am predat de bunăvoie soldaţilor tăi. Şi am adus poliţa în locul bijuteriilor pentru că am vrut să vezi că Shedemei a scris biletul cu mâna ei. Suma e mult mai mare decât valoarea cutiilor. Evident, încearcă să-mi cumpere tăcerea.

– Iată unde ai ajuns, Rashgallivak. În urmă cu câteva zile credeai că eşti stăpânul oraşului. Iar acum îţi trădezi din nou fostul stăpân, pentru a intra în graţiile unuia nou. Explică-mi de ce nu mi-ar veni să vomit când te văd.

– Pentru că-ţi pot fi util.

– Da, da, îmi imaginez, ca un câine rău, dar flămând. Spune-mi, Rashgallivak, ce os vrei să-ţi arunc?

– Viaţa mea, domnule.

– Viaţa ta nu-ţi va mai aparţine niciodată atât timp cât trăieşti. Aşa că te mai întreb o dată: ce os vrei să rozi?

Rashgallivak ezită.

– Dacă pretinzi că ai dorința altruistă să mă slujești pe mine, pe Împărat sau Basilica, o să poruncesc să fii tăiat și ars în piață în mai puțin de o oră.

– Noi nu-i ardem pe trădători. Ai părea un monstru în ochii basilicanilor.

– Din contră. S-ar putea să fie bucuroși văzând un asemenea tratament aplicat *ție*. Nimeni nu e atât de civilizat, încât să nu tânjească după răzbunare, chiar dacă mai târziu le e rușine fiindcă s-au bucurat să-și vadă dușmanul suferind înainte să moară.

– Nu mă mai amenința, Generale. Am trăit în teroare și am ieșit din ea. Mă omori sau nu, mă torturezi sau nu, pentru mine nu mai contează. Decide-te numai.

– Mai întâi spune-mi ce vrei. Dorința ta secretă. Visul tău despre cel mai bun lucru care ar ieși din toate astea.

El ezită iar. Dar de data asta găsi puterea să-și numească dorința.

– Doamna Rasa, șopti.

Moozh dădu încet din cap.

– Deci ambiția ta nu a murit. Încă visezi la o viață infinit mai presus de statutul tău.

– V-am zis numai fiindcă ați insistat, domnule. Știu că nu se va întâmpla niciodată.

– Ieși, făcu Moozh. Oamenii mei o să te ducă să fii îmbăiat. Apoi îmbrăcat. O să mai trăiești cel puțin o noapte.

– Mulțumesc, domnule.

Soldații intrară și-l luară pe Rashgallivak – de data asta fără să-l târască, fără urmă de brutalitate. Nu

pentru că Moozh s-ar fi decis să se folosească de el. Moartea lui era încă o perspectivă atrăgătoare – ar fi modul cel mai hotărât prin care să se declare stăpânul Basilicăi, să aplice dreptatea atât de public, atât de popular, și violând atât de fățiș toale legile, obiceiurile și bunul-simț basilican. Cetățenilor le-ar plăcea, și plăcându-le vor înceta să mai fie vechea Basilica. Vor deveni ceva nou. Un oraș nou.

Orașul meu.

Rashgallivak căsătorit cu Rasa. Era un gând ticălos născut într-o mică minte ticăloasă. Însă cu siguranță pentru Rasa ar fi o umilință și în mintea multor oameni i-ar fixa imaginea ca trădătoare a Basilicăi. Și totuși ar rămâne un cetățean important al orașului, cu o aură de legitimitate. La urma urmelor, *se găsea* pe lista lui Bitanke. Ca și Rashgallivak.

Era o listă bună. Bine gândită și destul de îndrăzneață. Bitanke era un om inteligent, foarte util. De exemplu, fusese suficient de înțelept să nu-i subestimeze puterea de convingere. Nu lăsase oameni în afara listei numai pentru că și-ar fi închipui că nu ar fi fost de acord să-l slujească conducând Basilica pentru el.

Astfel că numele din fruntea listei erau, evident, chiar cele pe care Rashgallivak le menționase drept posibili rivali: Volemak și Rasa. Numele lui Rashgallivak se afla și el acolo. Și fiul și moștenitorul lui Volemak, Elemak, atât datorită capacităților lui, cât și a legitimității. La fel fiul mai mic al lui Volemak și al Rasei, Nafai, fiindcă lega acele două nume mari și pentru că îl omorâse pe Gaballufix cu mâinile lui.

Toți cei care ar fi putut să-i fie de folos lui Moozh erau oare legați de casa Rasei? Pentru el nu era o surpriză – în cele mai multe orașe pe care le cucerise existau cel mult două sau trei clanuri care trebuiau fie eliminate, fie cooptate pentru a obține controlul populației. Aproape toți ceilalți de pe lista lui Bitanke erau mult prea slabi să conducă fără ajutorul lui constant, după cum subliniase însuși căpitanul: erau prea strâns legați de anumite facțiuni sau prea lipsiți de orice fel de sprijin.

Singurele două persoane care nu aveau legături de sânge cu Volemak sau Rasa erau totuși nepoate în casa Rasei: vizionara în ape Luet și oracolul Hushidh. Bineînțeles, erau doar niște fetițe, nu tocmai pregătite să se descurce în dificila muncă de guvernare. Dar prestigiul lor era enorm printre femeile din Basilica, în special cel al vizionarei. Ele ar fi putut fi doar imaginea, iar cu Rashgallivak conducând în fapt lucrurile și Bitanke supraveghindu-l pe Rashgallivak și apărând fetele de manipulările împotriva intereselor lui Moozh, orașul s-ar descurca foarte bine în timp ce-și îndrepta atenția asupra adevăratelor sale probleme – Orașele din Câmpie și Împăratul.

Rashgallivak căsătorit cu Rasa. Suna plăcut de dinastic. Fără îndoială, visurile lui Rash includeau înlocuirea lui Moozh într-o bună zi, ca să conducă de drept. Moozh nu-i purta pică pentru asta. Însă curând va exista o dinastie care va depăși bietele lui visuri. Rash putea s-o aibă pe Doamna Rasa, dar cum să se compare cu glorioasa căsătorie a însuși Generalului Moozh

cu vizionara în ape sau cu oracolul? O asemenea dinastie ar dura o mie de ani. Ar fi o dinastie care să răstoarne anemica familie a omuleţului patetic care îşi spunea reîncarnarea lui Dumnezeu – Împăratul, a cărui putere nu ar mai însemna nimic atunci când s-ar decide să se ridice împotriva lui.

Şi, mai presus de toate, însurându-se şi folosind unul dintre vasele alese ale Sufletului Suprem, ar obţine triumful care i-ar aduce cea mai mare plăcere: triumful asupra lui Dumnezeu. Niciodată n-ai fost suficient de puternic să mă controlezi, O, Atotputernicule. Iar acum o s-o iau pe fiica ta aleasă, plină de viziunile tale, şi am s-o fac mama unei dinastii care te va sfida şi-ţi va zădărnici toate planurile şi lucrările.

Opreşte-mă, dacă poţi! Sunt prea puternic pentru tine.

Nafai le găsi pe Luet şi pe Hushidh împreună, aşteptându-l în locul secret de pe acoperiş. Aveau expresii grave, ceea ce nu-i linişti teama din inimă. Până acum, nu se simţise niciodată tânăr; se considerase întotdeauna o persoană egală cu oricare alta. Dar în acest moment tinereţea îl presa. Nu se gândise să se însoare chiar acum, nici măcar nu se gândise *să se decidă* cu cine să se însoare. Nu era vorba de uniunea lejeră, temporară, la care se aşteptase ca primă căsătorie. Soţia lui avea probabil să fie singura lui soţie, iar dacă eşua în căsnicie nu va avea drept de recurs. Văzându-le pe Luet şi pe Hushidh privindu-l amândouă solemn cum străbătea acoperişul puternic luminat de

soare, se întrebă din nou dacă va reuși. Dacă se va căsători cu fetița aceea, Luet, care era atât de perfectă și înțeleaptă în ochii Sufletului Suprem. Ea venise la Sufletul Suprem cu dragoste, cu devotament, cu curaj – el venise ca un copil neastâmpărat, tachinându-și și testându-și părintele necunoscut. Ea avea ani de experiență în discuțiile cu Sufletul Suprem; poate și mai important, ea le vorbise ani de zile *în numele* Sufletului Suprem femeilor din Basilica. Știa cum să-i domine pe ceilalți – nu o văzuse el atunci pe malul lacului femeilor, când le înfruntase și îi salvase viața?

Voi veni la tine ca un soț sau ca un copil? Ca partener sau ca elev?

– Așadar, consiliul de familie s-a terminat, zise Hushidh, când el ajunse suficient de aproape ca să vorbească ușor.

Se așeză pe covor sub cort. Umbra îi acorda un răgaz în fața arșiței. Transpirația îi curgea pe sub haine. Îl făcea să fie conștient de corpul lui gol ascuns vederii. Dacă se va căsători cu Luet, va trebui să-i ofere acel trup la noapte. De câte ori nu visase la o asemenea ofertă? Însă niciodată nu se gândise să vină la o fată care îl umplea de respect și timiditate, și care totuși era și ea la fel de lipsită de experiență; în visele lui întotdeauna femeia era dornică, iar el, un amant îndrăzneț și pregătit. În noaptea asta nu avea să fie deloc așa.

Un gând începu să-l chinuie. Dacă Luet nu era încă pregătită? Dacă nu era încă nici măcar *femeie?* Înălță repede în sinea lui o rugăciune Sufletului Suprem,

dar nu o putu termina, fiindcă nu era sigur dacă spera *să fie* femeie, sau să *nu* fie.

– Ce complicat întreţesute sunt deja legăturile, zise Hushidh.

– Despre ce vorbeşti? întrebă el.

– Noi suntem legaţi de viitor prin multe fire. Sufletul Suprem i-a spus întotdeauna scumpei de Luet că vrea ca oamenii s-o urmeze de bunăvoie. Dar cred că ne-a prins într-o plasă foarte deasă şi avem la fel de multe şanse ca un peşte prins şi scos din mare.

– Avem de ales. Întotdeauna avem de ales.

– Oare?

Nu vreau să discut cu *tine,* Hushidh. Acum am venit aici să vorbesc cu Luet.

– Avem de ales dacă să urmăm Sufletul Suprem sau nu, rosti Luet, glasul ei sunând blând şi dulce în comparaţie cu tonul sever al surorii ei. Iar dacă decidem s-o urmăm, atunci nu suntem prinşi într-un năvod, ci mai degrabă purtaţi în coşul ei către viitor.

Hushidh zâmbi palid.

– Întotdeauna eşti aşa de optimistă, Lutya.

Urmă o pauză în conversaţie.

Dacă trebuie să fiu soţ şi bărbat, trebuie să învăţ să acţionez cu curaj, chiar dacă mi-e frică.

– Luet, începu el. Lutya, zise pe urmă.

– Da?

Însă nu putea ignora ochii lui Hushidh sondându-l, văzând în el lucruri pe care el nu voia să le vadă.

– Hushidh, spuse, aş dori să vorbesc cu Luet între patru ochi.

– Nu am secrete față de sora mea, vorbi Luet.

– Asta o să fie adevărat chiar și atunci când o să ai un soț?

– Nu am soț.

– Dar dacă ai avea, eu sper că el ar fi acela cu care ți-ai împărți adâncul inimii, și nu sora ta.

– Dacă aș avea un soț, sper că el nu va fi atât de crud, încât să-mi ceară să-mi abandonez sora, care înseamnă toată familia pe care o am pe lume.

– Dacă ai avea un soț, el ți-ar iubi sora ca pe propria lui soră. Dar nu la fel de mult cum te-ar iubi *pe tine*, iar tu nu ar trebui să-ți iubești sora mai mult decât *pe el*.

– Nu toate căsătoriile se bazează pe dragoste. Unele se fac pentru că nu ai de ales.

Vorbele ei îl înțepară în inimă. Ea știa, desigur – dacă Sufletul Suprem îi arătase *lui*, cu siguranță îi arătase și *ei*. Iar ea îi spunea că nu îl iubea, că se căsătorea cu el numai pentru că îi poruncea Sufletul Suprem.

– Adevărat. Dar asta nu înseamnă că soțul și soția nu se pot trata cu bunătate și amabilitate până încep să aibă încredere unul în celălalt. Asta nu înseamnă că nu pot ajunge să se iubească, chiar dacă nu au ales căsătoria în mod liber, ei înșiși.

– Sper că e adevărat ce zici.

– Îți promit că o să fac să fie adevărat, dacă și tu îmi promiți același lucru.

Luet îl privi cu un surâs necăjit.

– Oh. Așa îl aud pe soțul meu cerându-mă de soție?

Așadar greșise. O jignise, poate chiar o rănise, cu siguranță o dezamăgise. Cât trebuie să urască ideea de a fi măritată cu el. Oare nu înțelegea că el nu ar fi ales niciodată s-o forțeze astfel? Imediat ce gândul i se formă în minte, îi dădu glas.

– Sufletul Suprem ne-a ales unul pentru celălalt, așa că da, te cer de soție, chiar dacă mă tem.

– Te temi de *mine*?

– Nu pentru că mi-ai vrea răul – tu mi-ai salvat viața, și mai înainte viața tatălui meu. Mă tem... de disprețul tău. Mă tem că voi fi întotdeauna umilit în fața ta și a surorii tale, amândouă ați vedea tot ce e slab în mine, m-ați privi de sus. Așa cum mă priviți și acum.

În toată viața lui Nafai nu mai vorbise cu atâta sinceritate brutală despre temerile lui; nu se simțise niciodată atât de expus și de vulnerabil în fața cuiva. Nu îndrăznea să ridice ochii pe fața ei – pe fețele lor – de frică să nu vadă minunatul lor dispreț.

– O, Nafai, îmi pare rău, șopti Luet.

Cuvintele ei veniră ca o lovitură de care se temea cel mai mult. Îi era milă de el. Vedea cât de slab, înspăimântat și nesigur era, și îi părea rău de el. Dar chiar în durerea acelei clipe de dezamăgire, simți o mică flacără de bucurie în sinea lui. Voi reuși, se gândi. Mi-am arătat slăbiciunea în fața acestor femei puternice și am rămas același, cu sufletul viu, deloc înfrânt.

– Nafai, m-am gândit doar cât de speriată sunt eu. Nu mi-am imaginat niciodată că și tu simți la fel, altfel nu i-aș fi zis Shuyei să rămână când ai venit la mine.

– Nu-i o mare plăcere *să fiu* aici, vă asigur, adăugă Hushidh.

– Am greșit că te-am silit să spui cuvintele astea în fața Shuyei. Și a fost greșit din partea mea să mă tem de tine. Ar fi trebuit să știu că Sufletul Suprem nu te-ar fi ales dacă nu ai fi avut o inimă bună.

Ea să se teamă *de el!*

– Nu vrei să te uiți la mine, Nafai? Știu că nici înainte nu te uitai la mine, oricum, nu cu speranță sau cu dragoste, dar acum, că Sufletul Suprem ne-a ales unul pentru celălalt, nu te-ai putea uita la mine... măcar cu bunătate?

Cum să ridice ochii spre ea, când erau plini de lacrimi? Totuși, fiindcă îi ceruse, fiindcă ar fi însemnat s-o dezamăgească dacă n-ar fi făcut-o, cum să refuze? Se uită la ea, și cu toate că ochii îi înotau în lacrimi – de bucurie, de ușurare, de emoții puternice pe care nu le înțelegea – o văzu ca pentru prima dată, ca și cum sufletul ei ar fi devenit transparent pentru el. Văzu puritatea inimii ei. Văzu cât de deplin se dăruise ea Sufletului Suprem și Basilicăi, surorii ei, lui. Văzu că inima ei tânjea numai să clădească ceva bun și frumos, și cât de dornică era să încerce să facă acest lucru împreună cu băiatul care stătea în fața ei.

– Ce vezi când te uiți așa la mine? spuse Luet cu voce timidă, însă îndrăznind să întrebe.

– Văd ce femeie măreață și plină de glorie ești, și cât de puține motive am să mă tem de tine, pentru că tu nu mi-ai face niciodată vreun rău, mie sau vreunui alt suflet.

– Doar asta?

– Văd că Sufletul Suprem a găsit în tine exemplul perfect a ceea ce va trebui să devină întreaga rasă umană, dacă e să nu ne autodistrugem din nou.

– Nimic altceva?

– Ce poate fi mai minunat decât ce ți-am spus că văd?

Ochii i se limpeziseră deja cât să vadă că *ea* era pe punctul de a izbucni în plâns – dar nu de bucurie.

– Nafai, prostule, orbule, interveni Hushidh, nu înțelegi ce speră ea să vezi?

Nu, se gândi Nafai. Nu știu ce ar fi potrivit să zic. Eu nu sunt ca Mebbekew, deștept și plin de tact, eu jignesc pe toată lumea când vorbesc și am reușit iarăși, deși tot ceea ce am rostit era ceea ce simt în mod sincer.

Se uită la ea neajutorat; ce să facă? Ea îl privea atât de lacomă, dorind ca el să-i dea... ce? Îi lăudase cinstea, genul de laude pe care nu le-ar fi adresat niciunei alte femei din lume, și pentru ea asta nu însemna nimic pentru că ea voia ceva mai mult de la el, iar el nu știa ce anume. O rănea chiar prin tăcerea lui, înjunghiindu-i inima, își dădea seama – și totuși nu avea puterea să înceteze.

Era atât de fragilă, atât de tânără – chiar mai tânără decât el. Nu-și dăduse seama până atunci. Fusese întotdeauna atât de sigură pe ea și, fiindcă era vizionară în ape, o respectase mereu. Nu-și dăduse seama niciodată cât de... cât de *vulnerabilă* era. Cât de fină era pielea ei luminoasă, cât de mici îi erau oasele. O pietricică îi poate provoca vânătăi, iar acum ea e lovită de pietre pe care eu le-am aruncat fără să știu. Iartă-mă,

Luet, copil delicat, fetiță blândă. Mă temeam atât de mult pentru mine, dar m-am dovedit rezistent, chiar și când am crezut că tu și Hushidh mă disprețuiți. Pe când tu, care te credeam atât de puternică...

Dintr-un impuls îngenunche, o luă în brațe și o îmbrățișă strâns, așa cum ai ține în brațe un copil care plânge.

– Îmi pare rău, șopti.

– Te rog, să nu-ți pară, zise ea. Dar glasul ei era ascuțit, ca al unui copil care încearcă să nu fie văzut plângând, iar el îi simțea lacrimile udându-i cămașa și trupul cutremurându-i-se de suspine înăbușite.

– Îmi pare rău că numai pe mine mă ai de soț.

– Îmi pare rău că numai pe mine mă ai de soție. Nu vizionara în ape, nu ființa glorioasă pe care ți-ai imaginat că o vezi. Numai pe mine.

În cele din urmă, el înțelese ce îi ceruse ea în tot acest timp, și nu se abținu să nu râdă, pentru că fără să știe tocmai îi oferise acel lucru.

– Ai crezut că am spus acele cuvinte *vizionarei*? Nu, biata de tine, *ție* ți le-am spus, lui Luet, fetei pe care am întâlnit-o în școala mamei mele, fetei care se juca împreună cu mine și cu oricine altcineva oricând avea chef, fetei pe care o țin chiar acum în brațe.

Atunci râse și ea – sau suspină mai tare, nu era prea sigur. Dar știa că acum se simțea mai bine. De atât avea ea nevoie – să-i spună că nu se aștepta să fie tot timpul vizionara în ape, că el se căsătorea cu ființa umană imperfectă, fragilă, și nu cu imaginea copleșitoare pe care o purta atât de nepotrivit.

Își plimbă mâinile pe spatele ei, s-o liniștească; însă îi simți și curbele trupului, geometria coastelor și a șirei spinării, textura și moliciunea pielii întinse peste mușchi. Mâinile lui explorau, memorând-o, descoperind pentru prima dată cum simțeau mâinile unui bărbat spatele unei femei. Ea era reală, nu un vis.

– Nu Sufletul Suprem mi te-a dat, zise el încet. Tu mi te dăruiești.

– Da. Așa este.

– Și eu mă dăruiesc ție. Chiar dacă și eu aparțin Sufletului Suprem.

Se trase puțin în spate, suficient cât să-i cuprindă ceafa cu mâna dreaptă în timp ce ea privea în sus la el, suficient cât să-i poată atinge obrazul cu degetele mâinii stângi.

Apoi brusc, ca și când amândoi s-ar fi gândit la același lucru în aceeași clipă – ceea ce cu siguranță se și întâmplase –, își desprinseră ochii unul de la celălalt privind în locul unde stătuse Hushidh în cursul întregii discuții.

Dar nu era acolo. Reveniră unul la celălalt și Luet, tristă, rosti:

– N-ar fi trebuit s-o oblig să vină cu mine să...

Nu-și termină fraza, căci în acel moment Nafai începu să învețe cum să sărute o femeie, iar ea, deși nu mai sărutase niciodată un bărbat, îi deveni îndrumător.

6

NUNŢILE

Visul oracolului

Hushidh nu vedea nimic demn de bucurie în nuntă. Nu pentru că ar fi mers ceva prost. Mătușa Rasa se pricepea la ritualuri. Ceremonia ei era simplă și drăguță, fără urmă de falsa îngâmfare la care recurgeau multe alte femei în dorința lor disperată de a părea sfinte sau importante. Mătușa nu avea nevoie să se prefacă. Însă tot avea grijă ca atunci când marile evenimente publice ale vieții – nunți, majorate, absolviri, îmbarcări, prorociri, priveghiuri, înmormântări – cădeau în grija ei, ele să se desfășoare cu o grație lejeră, cu o blândețe care să țină mintea oamenilor concentrată asupra evenimentului, și nu asupra ritualului în sine. Nu era nimic grăbit sau agitat; nicio aluzie că lucrurile trebuiau să fie *așa*, și în consecință ai grijă unde calci să nu faci ceva greșit...

Nu, nunta organizată de Rasa pentru Nafai și cei doi frați ai lui – sau, privind altfel lucrurile, nunta celor trei nepoate ale Rasei, Luet, Dol și Eiadh – era un eveniment plăcut, desfășurat pe veranda casei, luminoasă și parfumată de florile din seră și cele care creșteau pe verandă. Eiadh și Dol erau uluitor de frumoase, în rochii mulate care dădeau o elegantă iluzie de simplitate, cu fardurile aplicate cu atâta artă, încât nu păreau deloc machiate. Sau *ar fi părut* așa, dacă n-ar fi fost Luet.

Dulcea Luet, care refuzase orice machiaj și a cărei rochie *era* cu adevărat simplă. În timp ce Eiadh și Dol aveau eleganța unor femei încercând – cu succes – să pară strălucitoare, tinere și vesele, Luet *era* cu adevărat tânără, rochia ei acoperind firesc un trup care era mai mult o promisiune, decât o feminitate reală, iar chipul îi strălucea de o fericire gravă și timidă, care le făcea pe Eiadh și pe Dol să pară în vârstă și mult prea experimentate. Într-un fel, era aproape o cruzime ca fetele mai mari să fie obligate să se mărite în prezența acelei copile a cărei naivitate era ca un reproș pentru ele. Eiadh chiar observase înainte de începerea ceremoniei – Hushidh o auzise cerându-i mătușii Rasa să „trimită pe cineva sus la Luet s-o ajute să-și aleagă o rochie și să facă ceva cu fața și cu părul", dar mătușa se mulțumise să râdă și spusese: „Nicio artă n-o va ajuta pe copila asta." Bineînțeles, Eiadh înțelesese că o considera pe Luet prea simplă ca să fie ajutată de haine și machiaj; dar Hushidh prinsese privirea Rasei o clipă mai târziu, iar mătușa îi făcuse semn și-și dăduse ochii peste cap, arătându-i că *ele* înțelegeau

amândouă că biata Eiadh habar n-avea ce urma să se întâmple la nuntă.

Şi se întâmplă, cu toate că din fericire Eiadh şi Dol nu-şi dădeau seama că atunci când servitoarele, elevele şi profesoarele şopteau „O, ce drăguţă e", „Ah, ce dulce", „Uite, cine să-şi fi închipuit că e aşa de frumoasă", toate vorbeau despre Luet, numai despre Luet. Când Nafai, cel mai tânăr, păşi înainte pentru a fi cerut de mireasa lui, oftaturile deveniră un cântec al comunităţii, un imn improvizat Sufletului Suprem, care îl adusese pe acest băiat de paisprezece ani, cu statura şi forţa unui bărbat şi focul viu al Sufletului Suprem în ochi, să o ia în căsătorie pe fiica aleasă a Sufletului Suprem, vizionara în ape, a cărei frumuseţe pură radia din inimă. El era inelul de aur în care acel briliant de fată avea să strălucească cu propria-i pasiune. Hushidh vedea mai bine ca oricine cât o îndrăgeau oamenii pe Luet în inimile lor. Vedea legăturile dintre ei, sclipind ca firele acoperite de rouă ale unei pânze de păianjen în primele raze ale dimineţii; cât de mult o iubeau pe vizionară! Dar mai presus de toate vedea legăturile dintre soţi şi soţii în timp ce ceremonia progresa. Observă inconştient fiecare gest, fiecare privire, fiecare expresie, iar mintea ei reuşi să înţeleagă relaţiile.

Între Elemak şi Eiadh avea să fie un fel de parteneriat inegal bizar, în care cu cât ea l-ar iubi mai puţin pe el, cu atât el ar dori-o mai mult; cu cât el ar trata-o mai blând şi mai iubitor, cu atât ea l-ar dispreţui mai mult. Căsnicia asta avea să fie ceva dureros, în care

agonia despărțirii era chiar lucrul care îi ținea împreună. Dar ea nu putea spune nimic din toate astea – și nici nu putea nimeni înțelege, ar fi fost furioși și dacă ar fi încercat să le explice.

Cât despre biata Dolya și prețiosul ei nou iubit, Mebbekew, era într-adevăr o căsătorie prost gândită – însă nu avea niciun motiv să presupună că ar fi mai puțin viabilă decât a lui Elemak cu Eiadh. Pe moment, copleșiți de gloria de a fi, după cum presupuneau, în centrul atenției, erau fericiți cu noile legături dintre ei. Dar în curând aveau să înfrunte realitatea. Dacă ar fi rămas în oraș, s-ar fi urât reciproc după câteva săptămâni – Dol din cauza infidelităților și trădărilor lui Mebbekew, el din pricina posesivității ei. Hushidh își imagina viața în căsnicia lor. Ea și-ar fi înfășurat mereu brațele în jurul lui în îmbrățișări minunate și entuziaste, crezând că îi demonstrează dragostea, când de fapt își reclama proprietatea; iar el, cutremurându-se sub sărutările ei generoase, ar fi profitat de fiecare ocazie pentru a găsi noi trupuri pe care să le posede, noi inimi pe care să le seducă. Dar în deșert va fi altfel. Meb nu va găsi o altă femeie care să-l dorească în afară de Dolya, și astfel poftele lui aveau să-l arunce iar și iar în brațele ei; simplul fapt că el nu *putea* s-o înșele avea să potolească temerile ei și nu-l va mai copleși atât de mult cu nevoile ei. În deșert era posibil să transforme asta într-o căsnicie fericită, dacă Mebbekew ar fi vreodată fericit în plictiseala de a face dragoste cu aceeași femeie, noapte de noapte, săptămână de săptămână, an de an.

Hushidh își imagina, cu o plăcere de care nu era deloc mândră, ce ar face Elemak prima dată când Meb îi va face avansuri lui Eiadh. Ar fi discret, ca să evite slăbirea poziției publice cu aluzii cum că s-ar teme să nu fie încornorat. Dar Meb nu s-ar mai uita după aceea prea mult la Eiadh...

Legăturile dintre Elemak și Eiadh, dintre Dol și Mebbekew erau genul pe care Hushidh le vedea zi de zi în oraș. Erau căsătorii basilicane, dar devenite mai puternice – și poate viabile – prin faptul că Sufletul Suprem îi ducea în deșert, unde aveau mai multă nevoie unul de celălalt și existau mai puține opțiuni decât în oraș.

Însă căsătoria dintre Luet și Nafai nu era basilicană. În primul rând, erau prea tineri. Luet avea doar treisprezece ani. De fapt, era aproape barbar – ca la triburile din pădurile Coastei de Nord, unde o fată era luată de nevastă înainte de oprirea primei sângerări. Numai siguranța că Sufletul Suprem îi adusese împreună o împiedicase pe Hushidh să fie scârbită de ceremonie. Chiar și așa, simțea o furie profundă pe care nu o înțelegea pe deplin în timp ce îi privea unindu-și mâinile, făcându-și jurămintele, sărutându-se dulce cu mâinile Mătușii Rasa pe umeri. De ce urăsc așa de mult această căsătorie? se întrebă. Căci vedea că Luet e fericită și plină de speranțe, iar Nafai o respectă și e dornic să-i fie pe plac – ce să-și dorească mai mult pentru iubita sa soră, singura ei rudă pe lume?

Însă când nunta se încheie, când cuplurile de tineri căsătoriți își începură procesiunea veselă pe drumul

presărat cu flori înapoi în casă și urcând spre camerele lor de la etaj, nu mai răbdă s-o privească plecând pe sora ei. Fugi pe coridorul servitoarelor, nu spre camera ei, ci pe acoperișul unde ea și Luet se retrăseseră de atâtea ori împreună.

Însă chiar și acolo i se părea că vede, în seara care se lăsa, umbra primei îmbrățișări a lui Luet și Nafai, primul lor sărut. Asta o umplea de mânie și se aruncă pe covor lovind cu pumnii țesătura groasă, plângând amar și suspinând. Nu, nu, nu, nu.

De ce spunea „nu"? Nici ea nu înțelegea. Zăcu acolo și plânse până când, obosită să știe prea multe și să nu înțeleagă destul, adormi în aerul răcoros al nopții basilicane. Primăvara târziu vânturile băteau umede și reci dinspre mare, uscate și calde dinspre deșert, și se întâlneau într-un dans frenetic pe străzile și acoperișurile orașului. Părul lui Hushidh fu prins de vânturi, învârtindu-se și jucându-se ca și cum ar fi avut o viață proprie și tânjea după libertate. Dar ea nu se trezi.

Dar visă, și în vis subconștientul ei ridică întrebările despre teamă și furie pe care nu le exprimase trează. Își visă propria nuntă. Pe o stâncă în deșert, stătea chiar pe vârful unei pietre înalte, unde nu mai era loc pentru nimeni altcineva; însă acolo era și soțul ei, plutind în aer lângă ea: Issib, infirmul, zburând voios, așa cum îl văzuse zburând și prin sălile casei Rasei în anii lui de elev. În vis își strigă întrebarea pe care nu îndrăznea s-o exprime cu voce tare: De ce trebuie să mă mărit cu un infirm? De ce m-ai ales pe mine pentru viața asta, Suflet Suprem! Cu ce

te-am supărat de nu mă lași să stau și eu așa ca Luet, dulce, tânără și luminând de dragoste, alături de un bărbat întreg și puternic, capabil, bun?

În vis îl văzu pe Issib îndepărtându-se de ea, încă zâmbind, dar *ea* știa că zâmbetul acela era curajul lui, că strigătele ei îi frânseseră inima. În timp ce-l privea, zâmbetul lui se stinse; se prăbuși, căzu ca o pasăre doborâtă de pe cer de o săgeată miraculoasă și crudă. Abia atunci își dădu seama că el zburase numai prin forța iubirii față de ea, a dorinței pentru ea, iar când ea se retrăsese de lângă el, el își pierduse puterea de a zbura. Încercă să ajungă la el, încercă să-l prindă, dar nu reuși decât să-și piardă și ea echilibrul pe stâncă și să se prăbușească după el spre pământ.

Se trezi gâfâind, tremurând de frig. Apucă de capătul liber al covorului și îl trase peste ea, ghemuindu-se dedesubt, cu obrajii reci din cauza lacrimilor care se uscau, cu ochii umflați și usturând-o de la plâns. Suflet Suprem! strigă ea în tăcere, din toată inima. O, Mamă a Lacului, spune-mi că nu mă urăști atât! Spune-mi că nu ăsta e planul tău cu mine, că numai dintr-o întâmplare nefericită sunt așa de lipsită de speranță în noaptea nunții surorii mele!

Apoi, cu perfecta lipsă de logică a durerii și autocompătimirii, se rugă cu voce tare:

– Suflet Suprem, spune-mi de ce ai planificat viața asta pentru mine. Trebuie să înțeleg, dacă voi fi nevoită s-o trăiesc. Spune-mi că are un rost. Arată-mi de ce trăiesc, dacă vreun plan al tău m-a adus astfel în această lume. Explică-mi de ce puterea de înțelegere

pe care mi-ai dat-o este o binecuvântare și nu un blestem. Spune-mi dacă voi fi vreodată la fel de fericită cum e Luet în noaptea asta!

După aceea, rușinată că și-a exprimat atât de direct gelozia și dorințele, Hushidh plânse din nou și alunecă în somn.

Sub covor se încălzi, căci noaptea nu era încă prea rece dacă stătea acoperită. Lacrimile îi fură înlocuite de transpirație, picături gâdilându-i corpul ca niște mâini micuțe. Și visă din nou.

Se zări la intrarea unui cort în deșert. Nu văzuse niciodată un astfel de cort, doar în holograme, și totuși în nicio poză nu mai întâlnise ceva asemănător. Stătea acolo cu un prunc în brațe, în timp ce alți patru copii, de vârste diferite, ieșeau în goană din cort, și în vis ea se gândi că era ca și cum cortul i-ar fi născut, ca și cum abia acum se năpusteau în lume. Dacă ar trebui, i-aș purta încă o dată și i-aș aduce aici numai ca să-i văd trăind așa, cafenii și râzând sub soarele deșertului. Copiii alergau în jurul ei, fugărindu-se unul pe altul într-un joc copilăresc, iar ea îi supraveghea. Apoi auzi copilul din brațele ei începând să se agite, așa că își dezgoli un sân și-l lăsă să sugă; simți laptele curgând recunoscător din sfârcul ei, dulcea gâdilătură a buzelor bebelușului, sărutând, sugând și adulmecând viața, viață caldă, umedă, un amestec de lapte și salivă formând o spumă în colțurile gurii copilului.

Apoi prin ușa cortului pluti un scaun, iar pe el stătea un bărbat. Issib, știu imediat. Dar nu era supărare în inima ei când îl văzu, niciun sentiment că i s-ar fi

furat ceva bun din viață. Se vedea legată de el, inimă lângă inimă, cu frânghii groase de mătase strălucitoare; luă copilul de la sân și îl așeză în poala lui, iar el îi vorbi copilului făcând-o să râdă în timp ce își ștergea sânul și îl acoperea la loc. Erau cu toții legați, mamă, tată, copii... înțelese că asta conta, nu un ideal imaginar despre cum ar trebui să fie un soț. Copiii alergară spre tatăl lor și înconjurară scaunul, iar el le vorbi și ei ascultau fermecați, râdeau când râdea și el, cântau împreună cu el. Acest Issib-din-vis nu însemna o povară pentru ea, era un prieten și un soț ca toți ceilalți.

Suflet Suprem, se rugă ea în vis, cum m-ai adus aici? De ce mă iubești atât de mult, încât să mă aduci în acest loc, în aceste timpuri, cu acest bărbat, cu acești copii?

Răspunsul veni imediat, ca niște fire de aur și argint. Copiii erau legați de Hushidh și Issib, apoi firele se întindeau de la ei în spate spre alți oameni. O mulțime, un labirint de oameni, un milion, un miliard de oameni, îi văzu amestecându-se, mărșăluind într-o explorare neștiută sau poate o migrație. Era o viziune înspăimântătoare, atât de mulți oameni dintr-odată, ca și cum ei i-ar fi fost arătat fiecare bărbat și fiecare femeie care trăiseră vreodată pe Harmony. Și printre ei, ici-colo, acele fire argintii și aurii.

Deodată înțelese: aceia sunt oamenii în care legătura cu Sufletul Suprem este adevărată. Sunt cei care aud cel mai bine vocea Sufletului Suprem, cei în care modificarea genetică de la fondarea planetei Harmony fusese dublată, redublată, astfel încât în loc să primească

numai sentimente vagi, o amorțeală a minții atunci când se aventurau pe terenul interzis al invenției sau al acțiunii, aceștia speciali, cei cu aur și argint, recepționau idei clare, imagini, chiar și cuvinte.

La început, firele de aur și argint erau scurte și subțiri, sclipeau doar din loc în loc – mutații, conexiuni întâmplătoare, variații aleatoare în moleculele genetice. Dar din când în când acei oameni se găseau și se căsătoreau; când se împreunau aur cu aur și argint cu argint, unii dintre copiii lor erau de asemenea legați de Sufletul Suprem. Două lanțuri diferite, două tipuri de conexiuni genetice, înțelese Hushidh; când aurul se împreuna cu argintul, copiii nu aveau aproape niciodată acest dar. Peste secole, după mulțimi nenumărate, vedea că Sufletul Suprem îi îmboldea pe cei dotați, încercând să-i aducă la un loc, iar peste milioane de ani aurul și argintul nu mai erau doar fire, deveniseră corzi puternice, trecând regulat din generație în generație.

Până când în final se ajunse ca numai un singur părinte să transmită firul auriu tuturor copiilor săi; și, multe generații mai târziu, și firul argintiu deveni o trăsătură dominantă, pe care un singur părinte s-o poată transmite indiferent dacă celălalt avea sau nu darul.

Acum dorința Sufletului Suprem crescu, și îmboldurile deveniră intrigi complicate prin care oamenii erau atrași unul către altul de la mii de kilometri, pentru căsătorii și uniuni improbabile. Văzu o femeie ridicându-se goală dintr-un pârâu pentru a ajunge femeia

unui bărbat pentru care străbătuse o mie de kilometri să-l găsească, fără să știe că urmase scopul Sufletului Suprem. Bărbatul avea în el și aur, și argint, puternice și clare, la fel femeia, iar fiica lor se născu având corzi din cel mai strălucitor metal, luminând parcă din interior.

În vis, Hushidh o văzu pe mamă luând copilul și depunându-l în brațele Rasei, ea însăși legată de generațiile anterioare cu funii de aur și argint. Apoi aceeași femeie, aceeași mamă, aduse o altă fiică, și mai luminoasă, în brațele Rasei. Sub ochii ei, cel de-al doilea copil crescu și deveni Luet, iar după aceea Hushidh văzu ceea ce văzuse chiar în acea seară, Luet și Nafai împreună, dar acum înțelegea că în afară de legăturile de dragoste și credință, de nevoie și de pasiune pe care le vedea întotdeauna, mai existau și acele corzi de aur și argint, mai luminoase în Luet și Nafai decât în oricine altcineva din încăpere. Nu era de mirare că ochii lor străluceau cu atâta grație și frumusețe, se gândi. Au fost creați de Sufletul Suprem, modelați dintr-un minereu perfect și dăruiți cu magia vieții de propria ei mână.

Apoi Hushidh se înălță în zbor peste verandă, de unde văzu că toate cuplurile căsătorite aveau în ele acele fire. Nu la fel de luminoase și de puternice ca la Luet și Nafai, dar le aveau. Mebbekew și Elemak aveau amândoi și aur, și argint; Dol avea doar argint și Eiadh aur, doar cu o urmă de argint.

Cine altcineva mai era? Cât de mulți ai unit, Suflet Suprem?

Se înălță din ce în ce mai mult peste oraș, dar fiind un vis continua să-i vadă clar pe oamenii de pe străzi și din case. Existau multe tușe sclipitoare de aur și argint, mult mai multe decât în oricare alt loc din lume. Aici, în orașul femeilor, mulți negustori veniseră și aduseseră nu numai mărfurile, ci și sămânța lor; multe femei veniseră în pelerinaj și rămăseseră, cel puțin suficient cât să aducă pe lume un copil; multe familii își trimiseseră fiii și fiicele pentru a fi educați aici; acum abia de mai exista o persoană în Basilica să nu aibă darul de a simți influența Sufletului Suprem, la un nivel sau altul. Iar cei dăruiți astfel simțeau nu numai Sufletul Suprem, ci și unul pe celălalt, cu toate că nu își dădeau seama cât de multe înțelegeau. Nu e de mirare că acesta este orașul sfânt, se gândi Hushidh în vis. Nu-i de mirare că e cunoscut în întreaga lume pentru frumusețea și adevărurile lui.

Frumusețe și adevăr, dar și lucruri mai întunecate. Legătura cu Sufletul Suprem nu însemna că persoana trebuia să fie mai bună sau mai generoasă. Recunoașterea inconștientă a inimii unei alte persoane se putea ușor transforma în exploatare, manipulare, cruzime sau dominare. Hushidh îl văzu pe Gaballufix și își dădu seama că firele din el erau aproape la fel de strălucitoare ca ale Rasei sau ale lui Wetchik. De aceea știuse atât de bine să-i conducă pe bărbații clanului Palwashantu, să le intimideze pe femeile din Basilica, să-i domine pe cei apropiați lui.

Gaballufix cel din vis ieși din casa lui, fluturându-și lama energetică de parcă ar fi fost atacat de o mie de

dușmani invizibili. Hushidh înțelese că aceasta era nebunia lui și Sufletul Suprem suferea văzând ce face. Așa că îl făcu să se împiedice. Căzu la pământ și rămase acolo, continuând să strălucească în aur și argint, dar pe moment neajutorat și inofensiv.

Pe când zăcea acolo, mai apăru cineva: ea știu că era Nafai. Îi era arătat soțul lui Luet în cea mai oribilă clipă a vieții lui, căci îl văzu stând lângă trup și rugându-se Sufletului Suprem să nu-i ceară ceea ce îi cerea. Însă când reteză capul lui Gaballufix nu era controlat de Sufletul Suprem. Alesese liber să urmeze drumul. Gaballufix dispăru și Nafai rămase singur pe stradă, strălucitor și rușinat.

Hushidh zbură peste oraș, surprinzând sclipirile celor mai luminoși. Shedemei, singură în laboratorul ei, umplând cutii deshidratante portabile cu semințe și embrioni. Un bărbat mergând împreună cu Nafai spre poarta orașului, ducând un glob înfășurat într-o pânză – trebuia să fie Zdorab, cel despre care le vorbise Nafai – iar Zdorab strălucea și el în aur și argint. Soțul lui Sevet, Vas. Soțul lui Kokor, Obring. Amândoi aproape la fel de luminoși ca fiicele Rasei și ale lui Gaballufix. Toți acești oameni împreună în același oraș, în același moment, iar cei mai buni dintre ei plecau în deșert, să i se alăture lui Wetchik. Pentru asta îi crease Sufletul Suprem și acum îi despărțea de lume ca să-i ducă într-un alt loc.

Cum vor fi copiii noștri? Și nepoții?

Din nou se înălță peste oraș, bucurându-se acum să înțeleagă planul Sufletului Suprem, când zări o altă

coardă de aur și argint, la fel de luminoasă ca toate celelalte. Vru să se uite și, pentru că era un vis, imediat coborî și văzu că lumina venea din casa lui Gaballufix, dar bărbatul nu era el. Purta o uniformă ciudată și avea părul uns cu ulei atârnând în bucle care păreau ude.

Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno, înțelese ea. Moozh. Și el fusese adus aici! Și el era unul dintre cei doriți de Sufletul Suprem!

În timp ce privea, Moozh se ridică și își scoase sabia de metal. Deci era la fel ca Gaballufix? Avea s-o fluture în jur într-o frenezie ucigașă?

Nu. Se întoarse și observă firele de aur și argint care îl legau de Sufletul Suprem și le lovi cu lama. Le reteză și fugi de ele. Însă într-o clipă corzile crescură la loc, iar el le mai tăie o dată și fugi din locul unde îl trăseseră înainte. Se întâmplă de mai multe ori și Hushidh înțelese că el își ura legătura cu Sufletul Suprem.

Și totuși era aici. Indiferent cum se întâmplase, Sufletul Suprem îl adusese. Apoi înțelese: Sufletul Suprem, cunoscându-i ura, revolta împotriva sa, îl împinsese pur și simplu să *nu* facă ceea ce de fapt ea dorea. Cât de ușor fusese păcălit! Cât de ușor se lăsase condus. În somn, râse.

Râse și începu să se trezească; simțea cum somnul se îndepărtează de ea, își simți corpul, cel real, învelit în covor, transpirând, deși aerul din jur era rece.

În acel moment, când trezirea îi alunga visul, o fulgeră brusc o viziune total deosebită de ceea ce avusese

mai devreme. Văzu imaginea din visul ei dinainte, cel în care stătea pe vârful de stâncă și Issib plutea în aer lângă ea, iar el cădea și cădea și ea după el; îi trecu fulgerător prin minte, apoi văzu ceva nou: creaturi înaripate, cu blană ca de animale și totuși capabile să se înalțe și să zboare; se avântară pe cer și îi prinseră pe Issib și pe Hushidh de brațe și de picioare în căderea lor spre pământ, și bătând și fâlfâind puternic din aripi îi împiedicară să se lovească de pietrele de jos, ridicându-i în schimb pe cer.

Acest vis subit și neașteptat o îngrozi, căci știa că nu era cu totul adormită și nu putea avea niciun vis, în special unul atât de clar și înspăimântător. Nu-i arătase deja Sufletul Suprem tot ce-i ceruse? De ce o întorcea la această imagine veche?

Din nou reveni la un moment trecut din acel vis: stătea lângă Issib, la intrarea în cort, cu bebelușul în poala lui și ceilalți copii adunați în jurul scaunului său plutitor. Își dădu seama imediat că scena se schimbase; nu mai erau în deșert, ci într-o pădure luxuriantă, în ușa unei case din lemn într-un luminiș, și dintr-odată niște șobolani uriași ieșiră din vizuinile lor de sub pământ sau căzură de pe ramurile copacilor și se repeziră la ei, iar Hushidh știu că vor să le fure copiii, să-i ducă departe și să-i mănânce, și țipă îngrozită. Însă înainte ca sunetul să-i ajungă pe buze apărură iar creaturile zburătoare, coborând din cer ca să ia copiii și să-i ridice departe de fălcile și labele uriașilor șobolani lacomi. Văzând ce se întâmpla, smulse copilul din poala lui Issib și îl ridică deasupra

capului, iar una dintre creaturi coborî, i-l luă din mâini și zbură cu el. Iar ea rămase acolo plângând, fiindcă nu știa dacă pur și simplu nu-și dăduse copilul unui alt prădător... însă *știa*. Făcuse o alegere, iar când ele se întoarseră, ridică brațele lui Issib pentru ca zburătoarele să-l apuce și să-l ducă de acolo. Numai că înainte ca ele să ajungă șobolanii năvăliră asupra lor, doborându-i, și sute de mici gheare sălbatice o pipăiră și o apucară, trăgând de ea...

Se trezi cu sunetul propriului ei țipăt în urechi și cu o teamă de nealinat strângându-i inima. Era scăldată în sudoare, iar noaptea era întunecată în jurul ei, vântul rece, dar nu tremura de frig. Azvârli covorul care o acoperea și fugi, împleticindu-se, încă pe jumătate orbită de somn și nesigură pe picioare din cauza amorțelii date de poziția inconfortabilă, spre deschizătura din perete care ducea în podul casei.

Când ajunse în camera ei vedea deja destul de bine și mergea lin și fără zgomot, dar încă era slăbită și îngrozită și nu suporta gândul să rămână singură. Acolo era patul lui Luet – Luet, care acum ar fi trebuit să fie acolo s-o mângâie –, dar era gol, fiindcă ea plecase în alt pat și ținea în brațe pe altcineva, care avea nevoie de ea mult mai puțin decât avea Hushidh în acea noapte. Se ghemui pe propriul ei pat, alternând între suspine mari zgomotoase și tremurat în liniște, până când i se făcu teamă că cineva dintr-o altă cameră ar putea s-o audă.

O să creadă că sunt geloasă pe Luet, dacă m-ar auzi plângând. O să creadă că o urăsc fiindcă s-a măritat

înaintea mea, dar nu e așa... nu acum, nu de când Sufletul Suprem mi-a arătat înțelesul a tot ce se întâmplă. Încercă să-și reamintească visul – despre ea, copiii și soțul ei la intrarea în cort –, dar imediat acesta se transformă iar și ea se pomeni din nou posedată de teroarea șobolanilor ieșind din găurile lor, din copaci, și singura ei speranță era bizareria disperată a animalelor zburătoare...

Se trezi pe coridor afară din cameră, fugind de o frică pe care o purta cu ea chiar în timp ce fugea. Fugi până când deschise dintr-o lovitură ușa camerei unde știa că trebuia să o găsească pe Luet, căci nu mai suporta, avea nevoie de ajutor, care nu putea veni decât de la Luet, numai ea ar fi ajutat-o...

– Ce e?

Teama din glasul lui Luet era un ecou al spaimei din glasul lui Hushidh. O văzu pe sora ei stând în capul oaselor pe pat, ținând cearșaful ridicat până la gât ca pe un scut. Și Nafai, trezit mai mult de vocea ei decât de ușă, ridicându-se adormit din pat, coborând pe podea, înaintând spre Hushidh, încă neînțelegând cine era, dar știind că dacă exista un intrus treaba lui era să-i blocheze drumul...

– Shuya, făcu Luet.

– O, Luet, iartă-mă, suspină. Ajută-mă. Ține-mă în brațe!

Înainte ca Luet să ajungă la ea, Nafai era acolo, ajutând-o, conducând-o în cameră. Apoi Luet fu lângă ea, așezând-o pe patul mototolit, și Hushidh își dădu drumul lacrimilor în brațele surorii ei. Era

vag conștientă de Nafai mișcându-se prin cameră; închise ușa, apoi găsi niște haine pentru el și pentru Luet, să nu se simtă jenați când Hushidh avea să înceteze cu plânsul și să-și vină în fire.

– Îmi pare rău, îmi pare așa de rău, repeta Hushidh printre sughițuri.

– Nu, te rog, e în ordine, zise Luet.

– E noaptea nunții voastre, n-ar fi trebuit... dar am visat, a fost groaznic...

– E-n regulă, Shuya, rosti Nafai. Numai dacă ai putea să plângi puțin mai încet, fiindcă dacă aude cineva o să creadă că Luet hohotește în noaptea nunții și cine știe ce o să creadă despre mine.

Făcu o pauză.

– De fapt, dacă mă gândesc mai bine, strigă mai tare.

Vocea lui Nafai era amuzantă și liniștitoare, iar Luet râse și ea puțin la gluma lui. De asta avea nevoie Hushidh ca să-i alunge teama: se putea gândi la ei în locul visului.

– Nimeni n-a mai făcut așa blestemăție, spuse Hushidh, tristă și rușinată, dar profund ușurată. Să dau buzna peste propria mea soră în noaptea nunții.

– Deși n-ai întrerupt nimic, replică Nafai, apoi el și Luet izbucniră în râs – în *chicotit*, asta era. Ca niște copii cu un secret ridicol.

– Îmi pare rău că râd când tu ești așa de nefericită, zise Luet, dar trebuie să înțelegi. Niciunul dintre noi nu se pricepe la așa ceva.

Chicotiră din nou amândoi.

– E un talent care se dobândeşte. Noi nu l-am dobândit, explică el.

Hushidh se simţi învăluită în râsul lor, inclusă în calmul pe care îl creau între ei. Era de necrezut ca un tânăr şi mireasa lui, întrerupţi în prima lor noapte împreună, să fie atât de dornici să primească şi să liniştească o soră intrusă; însă aşa erau Lutya şi Nyef al ei. Se simţi inundată de dragoste şi recunoştinţă pentru ei, care se revărsau prin lacrimi, dar unele de bucurie, nu lacrimile disperate născute din singurătatea şi teroarea nopţii.

– Nu pentru mine plâng, rosti când fu în stare să vorbească. *Am fost* geloasă şi singură, recunosc, dar Sufletul Suprem mi-a trimis un vis frumos şi eram eu şi... soţul meu, copiii noştri...

Apoi îi trecu prin minte ceva la care nu se mai gândise până atunci.

– Nafai, ştiu că sunt sortită lui Issib. Dar trebuie să întreb – *este*... în stare, nu-i aşa?

– Shuya, cu greu ar fi *mai puţin* în stare decât am fost eu în noaptea asta.

Luet îl plesni în joacă peste mână.

– A pus o întrebare serioasă.

– E la fel de virgin ca mine, şi departe de oraş nu-şi prea foloseşte mâinile. Dar nu e paralizat, iar... reacţiile involuntare, mă rog, *există*.

– Atunci visul *a fost* adevărat. Sau ar putea fi, în orice caz. I-am visat pe copiii mei. Cu Issib. Ar putea fi adevărat, nu-i aşa?

– Dacă tu vrei, admise el. Dacă ești dispusă să-l accepți. Dintre noi el e cel mai bun, Shuya, te asigur. Cel mai inteligent, mai amabil, mai înțelept.

– Mie nu mi-ai spus asta, făcu Luet. Mie mi-ai spus că *tu* ești cel mai bun.

Nafai îi zâmbi cu o veselie stupidă.

Acum Hushidh se simțea mai bine, și mai știa că nu era corect din partea ei să rămână astfel între ei; primise tot ceea ce sperase de la sora ei și era vremea să se întoarcă în camera ei să doarmă singură. Umbra visului urât trecuse.

– Vă mulțumesc, șopti. N-o să uit niciodată cât de buni ați fost cu mine în noaptea asta.

Se ridică de pe marginea patului și porni spre ușă.

– Nu pleca, zise Nafai.

– Trebuie să dorm.

– Nu înainte de a ne povesti visul. Trebuie să-l auzim. Nu partea frumoasă, ci ceea ce te-a speriat atât de rău.

– Are dreptate, adăugă Luet. Poate că e noaptea nunții noastre, dar în jurul nostru întreaga lume e în beznă și trebuie să știm tot ce ne spune Sufletul Suprem, oricăruia dintre noi.

– Mâine dimineață.

– Crezi că noi o să dormim, întrebându-ne ce vis teribil a șocat-o atât de rău pe sora noastră? întrebă Nafai.

Chiar dacă Hushidh știa cu câtă grijă își alesese el cuvintele, îi fu recunoscătoare pentru impulsul blând și iubitor din spatele lor. În sinea lui putea foarte bine

să se teamă sau să fie nemulțumit de legătura ei strânsă cu proaspăta lui soție, însă în loc să opună rezistență sau să le despartă, făcea eforturi să se includă pe sine în relația lor și s-o includă pe Hushidh în apropierea dată de căsătoria lor. Era un lucru generos, mai ales în noaptea aceea, când trebuie să i se fi părut că cele mai rele presentimente în privința ei fuseseră adevărate, cu ea năpustindu-se în toiul nopții în camera lor nupțială cu ochii în lacrimi! Dacă el era dispus să se străduiască, nu putea și ea să accepte relația pe care voia el s-o creeze? La urma urmelor, ea era oracol. Știa despre cum se leagă oamenii între ei și era fericită să-l ajute să înnoade această legătură.

Așa că se întoarse și stătură toți trei alături pe pat, formând un triunghi din picioarele lor încrucișate, genunchi lângă genunchi, în timp ce ea le povesti visul de la început la sfârșit. Nu se iertă de nimic, mărturisindu-și resentimentele de la început pentru ca ei să înțeleagă cât o bucuraseră asigurările Sufletului Suprem.

De două ori fu întreruptă de uluirea lor. Prima dată când povesti că îl văzuse pe Moozh și cum îl conducea Sufletul Suprem chiar din cauza respingerii lui. Nafai râse încântat.

– Moozh însuși – generalul Goraynilor, cu mâinile acoperite de sânge, fugind de Sufletul Suprem chiar pe drumul ales de Sufletul Suprem. Cine ar fi bănuit!

A doua oară se întâmplă când Hushidh aminti de animalele înaripate care îi prinseseră pe ea și pe Issib când cădeau.

– Îngerii! strigă Luet.

Imediat Hushidh își aminti de visul despre care îi vorbise Luet cu câteva zile în urmă.

– Sigur că da. De asta au apărut în visul meu – pentru că mi-am amintit că mi-ai povestit tu despre acei îngeri și șobolanii uriași.

– Nu trage concluzii acum, o opri Luet. Spune-ne restul.

Așa și făcu, iar când termină rămaseră toți tăcuți, gândindu-se un timp.

– Primul vis, cu tine și Issib, cred că era al tău, zise sora ei în cele din urmă.

– Și eu cred la fel, iar acum, amintindu-mi că mi-ai povestit visul tău cu îngerii părоși...

– Taci, n-o lua înaintea visului. După prima viziune provenită din teama ta de a te mărita cu Issib, ai implorat Sufletul Suprem să-ți arate țelul ei, și ți-a trimis acel vis minunat, cu firele de aur și de argint legând oamenii...

– Suntem prăsiți ca niște vite, făcu Nafai.

– Nu fi lipsit de respect.

– Nu fi prea respectuoasă. Mă îndoiesc sincer că programarea inițială a Sufletului Suprem i-a dictat să înceapă un sistem de reproducere selectivă printre oamenii de pe Harmony.

– Știu că ai dreptate, că Sufletul Suprem e un computer creat la începuturile lumii să supravegheze oamenii și să ne împiedice să ne autodistrugem, însă în inima mea eu simt Sufletul Suprem ca pe o femeie, ca Mama Lacului.

– Femeie sau mașină, și-a stabilit țeluri proprii, iar eu nu mă simt în largul meu, insistă Nafai. Să ne adune ca să facem o călătorie pe Pământ, asta accept, mă bucur – e o întreprindere glorioasă. Dar chestia asta cu reproducerea. Mama și tatăl meu acuplându-se ca o oaie cu un berbec pentru a menține pură linia de sânge...

– Se iubesc și așa, zise Luet.

El întinse o mână și îi cuprinse blând degetele.

– Lutya, așa *este*, cum și noi ne iubim. Dar ceea ce am făcut a fost de bunăvoie, cunoscând țelul Sufletului Suprem și consimțind, sau cel puțin așa am crezut. Ce alte comploturi și planuri mai are Sufletul Suprem pentru noi, pe care le vom descoperi mai târziu?

– Sufletul Suprem mi-a spus fiindcă am întrebat, precizează Hushidh. Dacă *este* un computer, așa cum zici – și te cred, chiar te cred – atunci pur și simplu n-o avea cum să ne informeze de ceva ce încă nu am cerut să aflăm.

– Atunci trebuie să întrebăm, rosti Nafai. Trebuie să știm *exact* ce planuri are *ea*... *el*... ce-o fi.

Luet zâmbi auzindu-i confuzia, dar nu râse. Hushidh nu-i era nevasta iubitoare, așa că nu-și împiedică un scurt hohot.

– Indiferent ce credem despre Sufletul Suprem, continuă Nafai răbdător, trebuie să întrebăm. Ce sens are prezența lui Moozh aici, de exemplu. Ar trebui să încercăm să-l luăm și pe el în deșert? Pentru asta l-a adus Sufletul Suprem aici? Și creaturile acelea stranii, îngerii și șobolanii – ce înseamnă? Sufletul Suprem trebuie să ne lămurească.

– Eu tot cred că îngerii și șobolanii au apărut pentru că Lutya i-a visat și mi-a povestit despre ei, și iată-i, gata să dea un chip temerilor mele.

– Dar în visul Lutyei de ce au apărut? *Ea* nu se temea de ei.

– În visul meu, șobolanii nu erau oribili sau periculoși, spuse Luet. Erau doar... ei înșiși. Își trăiau viața. În visul meu nu aveau de-a face cu ființele umane.

– Hai să nu mai facem presupuneri, zise Nafai, și să întrebăm Sufletul Suprem.

Nu mai făcuseră asta niciodată înainte. Bărbații și femeile nu se rugau împreună în ritualurile lor din Basilica – bărbații se rugau cu sânge și apă în templul lor, sau în spații private, iar femeile se rugau în apele lacului, sau în locurile *lor* private. Așa că erau timizi și nesiguri. Nafai întinse instinctiv mâinile către Luet și Hushidh și ele i le prinseră și se luară și ele de mâini.

– Eu îi vorbesc Sufletului Suprem în tăcere. În mintea mea.

– Și eu, spuse Luet, dar uneori și cu voce tare, *tu* nu?

– Eu la fel, admise Hushidh. Luet, vorbește tu pentru noi toți.

Ea scutură din cap.

– Tu ai fost cea care a visat în noaptea asta. Cu tine a vorbit Sufletul Suprem.

Hushidh se cutremură fără să vrea.

– Dacă se întoarce visul cel urât?

– Ce contează care dintre noi vorbește? întrebă Nafai. Atât timp cât punem aceleași întrebări în inimile noastre. Tata, Issib și eu vorbim ușor cu Sufletul

Suprem, când avem Catalogul cu noi, punem întrebări și primim răspunsuri parcă am vorbi cu un computer de la școală. O să facem la fel și aici.

– Nu avem Catalogul, îi atrase atenția Luet.

– Nu, dar suntem legați de Sufletul Suprem prin fire de aur și argint, zise, privind la Hushidh. Ar trebui să fie suficient, nu?

– Vorbește pentru noi atunci, Luet.

Așadar Luet exprimă întrebările lor, apoi vorbi cu voce tare despre propriile griji și despre cele expuse de Nafai, și despre teroarea trăită de Hushidh. La această întrebare primiră primul răspuns.

Nu știu, rosti Sufletul Suprem.

Luet tăcu, tresărind.

– Ai auzit ce am auzit și eu? întrebă Nafai.

Întrucât nimeni nu știa ce auzise, nimeni nu-i răspunse. Până când Hushidh îndrăzni să spună ce auzise *ea* în mintea ei.

– Nu știe.

Nafai le strânse și mai tare mâinile și i se adresă Sufletului Suprem, glasul lui și nu al lui Luet vorbind acum pentru toți.

– Ce nu știi?

Eu am trimis visul despre firele de aur și argint, zise Sufletul Suprem. Eu am trimis visul cu Issib și copiii la intrarea cortului. Dar nu am intenționat ca tu să-l vezi pe general. Nu ți l-am arătat eu pe general.

– Și... șobolanii? întrebă Hushidh.

– Și îngerii? adăugă Luet.

Nu știu de unde au apărut sau ce înseamnă.

– Așadar, făcu Hushidh, a fost doar un ciudat vis accidental în mintea ta, Luet. Și pentru că tu ai povestit a devenit o amintire în mintea *mea,* asta-i tot.

Nu!

Fu ca și cum Sufletul Suprem ar fi strigat în mintea ei și tânăra se cutremură sub forța atingerii.

– Atunci ce e? se plânse. Dacă nu știi de unde a venit, cum de știi că nu e doar un coșmar obișnuit?

Pentru că l-a avut și Generalul.

Se priviră unul pe altul uluiți.

– Generalul *Moozh?*

Prin mintea lui Hushidh flutură imaginea unui bărbat cu o creatură zburătoare pe umăr și un șobolan uriaș atârnat de picior, și o mulțime – oameni, șobolani și îngeri – apropiindu-se, atingându-i pe toți trei, venerându-i. La fel de repede cum veni, imaginea dispăru.

– Generalul a visat asta?

A văzut. Cu săptămâni în urmă. Înainte ca vreunul dintre voi să viseze acele creaturi.

– Deci suntem trei. Trei, iar noi nu l-am întâlnit niciodată pe General, și nici el pe noi, totuși am visat toți aceleași creaturi. El a văzut venerație, eu am văzut artă, iar tu ai văzut război, Hushidh, război și mântuire.

– Dacă nu a venit de la tine, Suflet Suprem, zise Nafai, urgentând problema și strângându-le mâinile, dacă nu a venit de la tine, atunci de unde putea veni un astfel de vis?

Nu știu.

– Mai există un alt computer? întrebă Hushidh.

Nu aici. Nu pe Harmony.

– E posibil să nu știi despre el, sugeră Nafai.

Aș fi știut.

– Atunci de ce avem aceste vise?

Așteptară, dar nu veni niciun răspuns. Apoi veni unul, dar nu cel pe care îl doriseră.

Mi-e frică, spuse Sufletul Suprem.

Hushidh simți teama revenindu-i în suflet, și strânse și mai tare mâna surorii ei și pe a lui Nafai.

– Urăsc asta, zise ea. Urăsc. N-am vrut să știu.

Mi-e frică, vorbi Sufletul Suprem clar în mintea ei – și, spera ea, în mințile celorlalți. Mi-e frică, căci frica este numele pe care îl dau nesiguranței, unei imposibilități care este totuși reală. Însă am și speranță, fiindcă acesta este un alt nume pentru ceva imposibil care ar putea fi real. Am speranța că ceea ce v-a fost dat vine de la Păstrătorul Pământului.

Că peste atâția ani-lumină Păstrătorul Pământului ajunge până la noi.

– Cine e Păstrătorul Pământului? întrebă Hushidh.

– Sufletul Suprem l-a mai menționat, zise Nafai. Nu a fost niciodată clar, dar cred că e un computer care a fost pus să păzească Pământul atunci când strămoșii noștri au plecat, acum patruzeci de milioane de ani.

Nu e un computer, spuse Sufletul Suprem.

– Atunci ce e?

Nu e o mașină.

– Atunci ce?

E viu.

– Ce poate să mai fie viu după atâția ani?

Păstrătorul Pământului. Ne cheamă. Vă cheamă. E posibil ca dorința mea de a vă duce înapoi este un vis trimis de Păstrător. Și eu am fost confuză și nu știam ce ar trebui să fac, apoi mi-au venit idei în minte. Am crezut că erau rezultatul unor rutine aleatoare. Dar dacă voi și Moozh visați creaturi bizare, niciodată cunoscute pe această planetă, nu s-ar putea să mi se trimită gânduri care nu mi-au fost niciodată programate, care nu provin de pe această planetă?

Nu aveau răspuns la întrebarea Sufletului Suprem.

– Nu știu voi, zise Hushidh, dar eu eram convinsă că Sufletul Suprem este deasupra tuturor, și nu prea îmi place ideea că nu știe ce se petrece.

– Pământul ne cheamă, rosti Nafai. Nu vedeți? Pământul ne cheamă. Cheamă Sufletul Suprem, dar *nu numai* Sufletul Suprem. *Pe noi.* Sau cel puțin pe voi două și pe Moozh. Vă cheamă acasă pe Pământ.

Nu Moozh, spuse Sufletul Suprem.

– De unde știi că nu și pe el? întrebă Hushidh. Dacă nu știi de ce sau cum sau măcar *dacă* Păstrătorul Pământului ne trimite aceste vise, atunci de unde știi că Moozh nu trebuie să vină în deșert cu noi?

Nu Moozh, repetă Sufletul Suprem. Lăsați-l în pace.

– Dacă nu vrei să ni se alăture, de ce l-ai adus aici?

L-am adus aici, dar nu pentru voi.

– El are aceleași fire de aur și de argint ca noi, zise Luet. Iar Păstrătorul Pământului i-a vorbit.

L-am adus aici să distrugă Basilica.

– E o ruptură, observă Nafai. O adevărată ruptură. Sufletul Suprem are o idee. Păstrătorul Pământului are alta. Şi *noi* ce ar trebui să facem?

Lăsaţi-l în pace pe Moozh. Nu vă atingeţi de el. El are drumul lui.

– Grozav. Acum câteva minute ne spuneai că nu ştii ce se petrece, iar acum ar trebui să te credem pe cuvânt că Moozh nu face parte din ceea ce pregătim! Nu suntem marionete, Sufletule Suprem! Mă înţelegi? Dacă tu nu ştii ce se întâmplă, noi de ce ar trebui să-ţi urmăm ordinele? De unde ştii că tu ai dreptate şi noi greşim?

Nu ştiu.

– Atunci de unde ştii că nu ar trebui să mă duc la el şi să-i cer să vină cu noi?

Pentru că e un om periculos, teribil, şi ar putea să se folosească de voi ca să vă distrugă, iar eu n-am cum să-l împiedic dacă hotărăşte să facă asta.

– Nu te duce, zise Luet.

– E unul dintre *noi.* Dacă în realitate scopul nostru este bun, atunci este bun *pentru că* este ceva bun în *noi,* oamenii pe care i-a creat Sufletul Suprem, ca să ne întoarcem pe Pământ. Dacă ţelul e bun, e bun pentru că însuşi Păstrătorul Pământului ne cheamă.

– Indiferent cine mi-a trimis visul acela groaznic, spuse Hushidh, nu ştiu dacă e ceva bun sau nu.

– Probabil că visul a fost un avertisment. Poate o să ne confruntăm cu nişte pericole şi visul te-a atenţionat.

– Sau te avertiza să stai departe de Moozh, presupuse Luet.

– Cum să însemne *așa ceva?*

Se dezbrăcă de hainele bizare pe care le aruncase pe el în grabă cu puțin timp înainte și acum se îmbrăcă serios, ca pentru a ieși în oraș.

– Pentru că așa vreau, zise Luet, izbucnind subit în plâns. Ai fost soțul meu numai pentru jumătate de noapte, și dintr-odată vrei să te duci la un om despre care Sufletul Suprem spune că e periculos și teribil, și pentru ce? Să-l inviți să plece în deșert? Să-l inviți să renunțe la armatele lui, la regatele lui, la sânge și violență și să călătorească împreună cu noi pe un drum care o să se încheie cumva pe Pământ? O să te omoare, Nafai! Sau o să te ia prizonier și o să te împiedice să vii cu noi. *O să te pierd!*

– Ba nu. Sufletul Suprem o să mă apere.

– Sufletul Suprem te-a avertizat să nu te duci. Dacă nu te supui...

– Sufletul Suprem nu mă va pedepsi pentru că nici măcar nu știe sigur că nu am dreptate. O să mă aducă înapoi pentru că vrea să fiu cu tine aproape la fel de mult cum vreau și *eu* să fiu cu tine.

Nu știu dacă te pot apăra.

– Mda, mă rog, sunt extrem de multe lucruri pe care nu le știi, zise Nafai. Asta am înțeles clar pe parcursul nopții. Ești un computer foarte puternic și ai cele mai bune intenții din lume, dar nu știi ce e bine mai mult decât aș ști *eu*. Nu știi dacă planurile în privința lui Moozh n-au fost toate influențate de

Păstrătorul Pământului, nu-i așa – nu știi dacă planul *Păstrătorului* este ca eu să fac exact ceea ce fac, iar planul tău de a distruge Basilica să se suspende. Culmea, *să distrugă Basilica!* Pentru tine e orașul ales, nu? Ai adus într-un singur loc toți oamenii apropiați ție, și vrei să-l distrugi?

I-am adus la un loc să vă creez pe *voi*, copii prostuți. Acum o să-l distrug pentru ca poporul meu să se împrăștie prin lume. Așa că orice influență aș mai avea pe această lume va ajunge în fiecare ținut și în fiecare națiune. Ce înseamnă orașul Basilica prin comparație cu întreaga lume?

– Ultima dată când ai vorbit așa am ucis un om.

– Te rog. Rămâi cu mine.

– Sau lasă-mă să te însoțesc, propuse Hushidh.

– Nici vorbă. Și, Lutya, *o să mă întorc* la tine. Pentru că Sufletul Suprem *mă va apăra.*

Nu știu dacă pot.

– Atunci fă tot posibilul.

După aceea ieși pe ușă și dispăru.

– O să-l aresteze în prima clipă când o să încerce să meargă undeva pe stradă, spuse Hushidh.

– Știu. Și înțeleg de ce o face, e un lucru plin de curaj, iar eu nici măcar nu cred că e corect și *nu vreau s-o facă.*

Izbucni în plâns și acum Hushidh o ținu în brațe și o liniști. Ce dans fusese în acea noapte, se gândi. Ce noapte a nunții ai avut, și ce noapte plină de vise am avut eu. Iar dimineața cum o să fie? Ai putea să rămâi văduvă fără măcar să-ți fi făcut un copil.

Sau – de ce nu? – marele General Moozh ar veni cu Nafai, renunțând la armata lui și dispărând împreună cu noi în deșert. Orice se poate întâmpla. Absolut orice.

În casa lui Gaballufix – şi nu în vis

Moozh întinse harta Coastei de Vest pe masa lui Gaballufix și-și lăsă mintea să exploreze liniile. Orașele din Câmpie și Seggidugu se întindeau în fața lui ca la un banchet. Era greu de ghicit încotro s-o iei. Probabil auziseră deja că o armată a Goraynilor deținea porțile Basilicăi. Fără îndoială, capetele încinse din Seggidugu pretindeau o ripostă rapidă și brutală, dar nu constituiau majoritatea – granița lor de nord era prea apropiată de grosul armatelor Gorayni din Khlam și Ulye. Ar fi fost nevoie de foarte mulți soldați să cucerească Basilica, chiar dacă o apărau numai o mie de soldați Gorayni, și ar fi lăsat Seggidugu vulnerabil la un contraatac.

Într-adevăr, multe inimi slabe din Seggidugu se întrebau dacă nu ar fi mai bine să vină acum în fața Împăratului, ca niște cerșetori, implorându-l să ia națiunea lor sub binecuvântata lui protecție. Dar Moozh era convins că ei nu ar fi avut mai mult noroc decât capetele încinse. În avantaj ar fi fost mințile calculate, oamenii cei mai atenți. Ei ar aștepta să vadă ce se întâmplă. Pe asta conta.

În Orașele din Câmpie fără îndoială deja se punea la cale reînvierea vechii Ligi a Apărării, care

îi alungase de nouă ori pe invadatorii din Seggidugu. Însă asta se petrecuse cu mai mult de o mie de ani în urmă, când Seggidugu năvăliseră pentru prima dată peste munți, venind din deșert; era puțin probabil să se unească mai mult de câteva orașe, și chiar în presupusa uniune ar exista certuri și furturi care i-ar slăbi mai mult decât dacă ar lupta separat.

Ce anume stătea în puterea lui Moozh să facă? În acest moment, dacă trimitea o delegație cu o cerere sever exprimată de a preda cele mai apropiate orașe, fără îndoială ar fi primit rapid consimțământul. Dar refugiații s-ar revărsa din acele orașe ca sângele dintr-o rană în inimă, și atunci celelalte Orașe din Câmpie *s-ar uni* cu adevărat. Ar putea chiar să ceară ca Seggidugu să-i conducă, iar în acest caz era foarte posibil ca Seggidugu să reacționeze.

Ar pretinde însă predarea Seggidugu. Dacă ei s-ar supune, Orașele din Câmpie s-ar retrage și ar face pe mortul. Dar miza era prea mare. Dacă ar găsi o cale mai bună. Într-adevăr, *ar fi posibil* să forțeze predarea a unul sau chiar două Orașe din Câmpie, numai că avea extrem de puțini oameni – și o legătură prea slabă cu grosul armatei – pentru un astfel de ultimatum în caz că Seggidugu s-ar decide să-i sfideze. Mari războaie fuseseră evitate, imense imperii create prin astfel de cacealmale primejdioase, iar Moozh nu se temea să-și asume riscuri dacă nu exista o cale mai bună.

Iar dacă *exista* o cale mai bună, trebuia s-o găsească repede. Până acum, însuși Împăratul trebuie să fi aflat că și Plod, și mediatorul desemnat armatei lui Moozh

fuseseră uciși – de un asasin basilican, desigur, dar nimeni nu reușise să-l interogheze fiindcă Generalul îl omorâse cu propriile mâini. Apoi plecase cu o mie de oameni și nimeni nu știa unde se afla. Această veste trebuia să aducă teama în inima Împăratului, căci el știa cât de fragilă este puterea unui conducător atunci când cel mai priceput general al său devine prea popular. Probabil se întreba câți dintre oameni s-ar aduna în jurul lui Moozh, dacă acesta ar ridica flamura revoltei în munți; câți alții, prea credincioși să dezerteze, nu ar fi totuși îngroziți să lupte contra celui mai mare general al Goraynilor. Asemenea temeri l-ar împinge pe Împărat să-și pună oștile în mișcare și să le îndrepte către sud și către vest, înștiințând Khlamul și Ulyeul.

Foarte bine... astfel Seggidugu va fi și mai înspăimântat și ar crește șansele ca bluful să aibă succes. Aceste mișcări de forțe nu aveau cum să ajungă prea departe înainte ca Împăratul să primească următoarele vești – că manevra sclipitoare a lui Moozh avusese succes, că legendara Basilica se afla acum în mâinile Goraynilor.

Moozh zâmbi de plăcere imaginându-și cum această știre avea să îngrozească inimile curtenilor care îi șoptiseră Împăratului că era un trădător. Un trădător? Un om care avea istețimea și curajul, cu numai o mie de soldați, să cucerească un oraș? Să treacă în marș pe lângă două puternice regate inamice și să ia fortăreața din munți? Ce fel de trădător e ăsta? ar întreba Împăratul.

Însă tot i-ar fi frică, pentru că îndrăzneala generalilor săi îl îngrozea întotdeauna. În special îndrăzneala lui Vozmuzhalnoy Vozmozhno. Îi va trimite un împuternicit sau doi – și categoric un mediator, probabil un prieten nou, și de asemenea vreo doi membri de familie apropiați și de încredere. Ei nu ar avea autoritate asupra lui Moozh – Goraynii nu ar fi cucerit atâtea teritorii, dacă împărații ar fi permis subalternilor lor să contramandeze ordinele generalilor de teren. Însă ei *aveau* posibilitatea să se amestece, să pună întrebări, să protesteze, să pretindă explicații și să trimită mesaje Împăratului despre tot ce nu le plăcea.

Când aveau să sosească acești împuterniciți? Erau nevoiți să apuce pe același drum din deșert pe care Moozh îl străbătuse cu oamenii lui. Dar acum drumul era strict supravegheat de Seggidugu și Izmennik, așadar va trebui să existe un bodyguard greoi, căruțe cu provizii, multe iscoade, corturi și tot felul de animale. Astfel împuterniciții nu ar avea nici dorința, nici capacitatea de a se deplasa măcar pe jumătate atât de repede pe cât o făcuse armata lui. Deci avea cel puțin o săptămână până la sosirea lor, probabil mai mult. Dar când vor sosi vor avea cu ei mulți soldați – probabil la fel de mulți pe cât adusese și el – și aproape sigur aceia nu vor fi soldați care luptaseră sub comanda lui, oameni antrenați de el, pe care să se bazeze.

O săptămână. Moozh avea cel puțin o săptămână în care să declanșeze cursul evenimentelor. Putea să încerce acum bluful contra Seggidugu și să riște o profundă umilință, dacă era sfidat – desigur, Orașele din

Câmpie s-ar uni atunci împotriva lui și ar ajunge curând să apere Basilica de asediatori. Acest lucru nu ar duce la destituirea lui ca general, dar ar șterge strălucirea numelui său și l-ar aduce din nou la mâna Împăratului. Ultimele zile fuseseră minunate, nu mai fusese nevoit să joace jocurile amăgirii și să se folosească de subterfugiile care îi consumaseră jumătate din viață atunci când avusese de-a face cu un prieten desemnat de Împărat, fără a mai menționa un mediator carierist și băgăcios. Moozh ucisese relativ puțini oameni cu mâinile lui, dar categoric amintirea acelor morți îl încânta – surpriza de pe fețele lor, fantastica ușurare pe care o simțise atunci. Chiar și asasinarea necesară a acelui brav soldat basilican, Smelost, nici chiar *aceea* nu-i umbrea bucuria noii sale libertăți.

Sunt pregătit?

Sunt pregătit să fac mișcarea vieții mele, să mă ridic împotriva Împăratului în numele Pravo Gollossa? Să risc totul pentru a uni Basilica, Seggidugu și Orașele din Câmpie, alături de fiecare soldat care mă va urma și de orice ajutoare am reușit să adăugăm din partea Potokgavan?

Și dacă nu sunt pregătit pentru așa ceva, oare sunt pregătit să-mi pun iarăși gâtul în zgarda pe care Împăratul îi obligă pe toții generalii săi s-o poarte? Sunt pregătit să mă plec în fața voinței reîncarnării lui Dumnezeu pe Harmony? Sunt pregătit să aștept ani, zeci de ani o ocazie care s-ar putea să nu-mi fie niciodată mai la îndemână decât acum?

Știu răspunsul chiar în timp ce își punea întrebarea. Cumva trebuia să transforme această săptămână, această zi, această oră în ocazia lui, în șansa pe care o avea să-i doboare pe Gorayni și să înlocuiască imperiul lor crud și brutal cu unul generos și democratic, condus de Sotchitsiya, a căror răzbunare fusese îndelung amânată, dar cu toate acestea nicio clipă mai puțin sigură. Și iată-l de Moozh cu o armată – una mică, dar *a lui* – în orașul care simboliza tot ceea ce era slab, efeminat și servil pe lume. Cât am tânjit să te distrug, Basilica, dar ce-ar fi dacă te-aș face puternică? Dacă aș face din tine centrul lumii – dar una condusă de bărbați puternici, nu de acele femei slabe și umile, nu de politicieni, bârfe, actori și cântăreți. Cum ar fi dacă cea mai măreață poveste despre Basilica nu va spune că a fost orașul femeilor, ci că a fost orașul strămoșilor Sotchitsiya?

Basilica, oraș al femeilor, soțul tău a venit să te stăpânească și să te învețe meșteșugurile casnice pe care le-ai uitat de atât de mult timp.

Moozh parcurse din nou lista de nume a lui Bitanke. Dacă voia pe cineva care să conducă Basilica în numele Împăratului, atunci va trebui să aleagă un bărbat drept consul: unul dintre fiii lui Wetchik, dacă puteau fi găsiți, sau chiar pe Rashgallivak, ori vreun bărbat mai slab pe care să-l sprijine Bitanke.

Dar dacă voia să unească Basilica, Orașele din Câmpie și Seggidugu împotriva Împăratului, atunci avea nevoie să devină un cetățean basilican prin căsătorie

și să-și câștige locul în fruntea orașului; nu avea nevoie de un consul, ci de o mireasă.

Numele care îl intrigau cel mai mult erau ale celor două fete, vizionara în ape și oracolul. Erau tinere, suficient de tinere, încât să ofenseze multă lume căsătorindu-se cu oricare dintre ele, în special vizionara – avea treisprezece ani! Și totuși cele două aveau genul potrivit de prestigiu, cel care l-ar cuprinde și pe el în aura sa dacă s-ar însura cu una sau cu cealaltă. Moozh, marele general Gorayni, căsătorit cu una dintre cele mai sfinte femei ale Basilicăi – umilindu-se să pătrundă în oraș ca soț, și nu ca un invadator. Acest lucru le-ar cuceri inimile, nu numai celor care îi erau deja recunoscători pentru pacea pe care o adusese, ci tuturor, căci ar fi văzut că nu își dorește să-i cotropească, ci să-i conducă spre glorie.

Având-o pe vizionară sau pe oracol de soție, nu va mai *deține* Basilica. *Va fi* Basilica și în loc să adreseze ultimatumuri regatelor din sud și orașelor de pe Coasta de Vest, va înălța un strigăt de război. Ar aresta spionii Potokgavan și i-ar trimite acasă în indolentul lor imperiu clădit pe ape cu daruri și promisiuni. Zvonurile s-ar răspândi ca un incendiu prin nord: Vozmuzhalnoy Vozmozhno s-a autodeclarat noua reîncarnare, adevăratul Împărat. Îi cheamă pe toți ostașii lui Dumnezeu să vină la el în sud sau să se ridice împotriva uzurpatorului oriunde se găsesc! Între timp se vor șopti vorbe în Pravo Gollossa: Sotchitsiya preiau conducerea. Ridicați-vă și luați ceea ce v-a aparținut atâția ani!

În haosul care se va instala în ținuturile de miazănoapte, Moozh se va îndrepta în marș spre nord, adunându-și pe drum aliații. Armatele Goraynilor se vor retrage în fața lui; popoarele cucerite îl vor întâmpina ca pe un eliberator. Va mărșălui până când Goraynii vor fi împinși înapoi în teritoriile lor, iar atunci el se va opri – pentru o lungă iarnă în Pravo Gollossa, unde să-și antreneze armata pestriță sudând-o într-o adevărată forță de luptă. Apoi în primăvara anului următor se va deplasa în ținuturile deluroase ale Goraynilor și le va distruge complet capacitatea de a stăpâni. Fiecărui bărbat capabil să lupte i se vor tăia degetele mari, ca să nu mai țină vreodată în mână o sabie sau un arc, și cu fiecare deget retezat Goraynii vor înțelege suferințele poporului Sotchitsiya, cei fără limbă.

Să încerce Dumnezeu să mă oprească!

Însă știa că nu va încerca. În ultimele zile, de când îl sfidase și se îndreptase spre sud să cucerească Basilica, nu mai făcuse nicio mișcare împotriva lui, nu încercase să-l împiedice în niciun fel. Se așteptase oarecum să fie făcut să uite planurile pe care le concepea. Dar deja Dumnezeu trebuia să știe că n-ar mai fi avut importanță acum, căci planurile erau atât de bune și de evidente, încât Moozh pur și simplu le-ar gândi din nou – și din nou, și din nou, dacă ar fi necesar.

Pentru mine ar însemna răsturnarea Goraynilor și unirea Coastei de Vest. Pentru fiul meu ar însemna înfrângerea Potokgavan, civilizarea triburilor din pădurile nordice, supunerea piraților de pe Coasta de Nord. Fiul meu și al soției mele.

Care dintre voi o să fie? Vizionara în ape era cea mai puternică dintre ele, cea cu mai mult prestigiu; dar era mai tânără, prea tânără, de fapt. Ar fi periculos ca lumea s-o compătimească pentru o astfel de căsătorie, dacă nu reușea să o convingă s-o facă de bunăvoie.

Dar și cealaltă, oracolul, chiar dacă prestigiul ei era mai scăzut, tot mergea, și avea șaisprezece ani. Șaisprezece, o vârstă potrivită pentru o căsătorie din motive politice, căci nu mai avusese alți soți și, dacă Bitanke avea dreptate, nici măcar amanți despre care să fi știut cineva. Iar ceva din prestigiul vizionarei s-ar adăuga acestei căsătorii, fiindcă oracolul era sora ei, iar el va avea grijă ca vizionara să fie bine tratată – și strâns legată de noua casă dinastică pe care avea s-o stabilească Moozh.

Era un plan foarte atrăgător. Acum nu mai rămânea decât să aibă suficientă siguranță – suficientă cât să acționeze. Să se ducă acasă la Rasa și să negocieze pentru mâna uneia dintre fete.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă. Moozh lovi în masă. Ușa se deschise.

– Domnule, zise soldatul. Am făcut o arestare interesantă pe stradă în fața casei Doamnei Rasa.

Generalul ridică ochii din harta întinsă pe masă și așteptă și restul mesajului.

– Fiul cel mic al Doamnei Rasa. Cel care l-a ucis pe Gaballufix.

– A fugit în deșert. Ești sigur că nu e un impostor?

– E posibil. Dar a ieșit din casa Rasei și s-a dus direct la sergentul responsabil cu paza, spunându-i cine

este și că trebuie să vă vorbească urgent despre niște lucruri care vor hotărî viitorul dumneavoastră și viitorul Basilicăi.

– Aha.

– Deci ori e băiatul tupeist care i-a tăiat capul lui Gaballufix și a ieșit din oraș în hainele lui, ori e un nebun sinucigaș.

– Sau ambele. Adu-l la mine și pregătește o escortă de patru soldați care să-l conducă după aceea direct la casa Doamnei Rasa. Dacă îl pălmuiesc peste față când deschizi ușa, atunci îl ucizi în pragul casei Doamnei. Dacă îi zâmbesc, îl tratezi cu amabilitate și onoare. În rest, este arestat și nu i se va mai permite să iasă din casă.

Soldatul lăsă ușa deschisă în urma lui. Moozh se lăsă pe spate în scaun și așteptă. Interesant, se gândi, nu mai trebuie să caut eu jucătorii-cheie în sângeroasele jocuri ale orașului. Vin toți la mine, unul câte unul. Se presupunea că Nafai ar fi în siguranță în deșert, unde nu ajung la el – dar a fost tot timpul în casa Doamnei Rasa. Ce alte surprize se mai ascund în acolo? Ceilalți fii? Cum i-a caracterizat Bitanke... Elemak, conducătorul de caravane isteț și periculos; Mebbekew, penisul umblător; Issib, infirmul sclipitor. Sau de ce nu Wetchik în persoană, negustorul de plante vizionar? Poate așteaptă cu toții dincolo de zidurile Doamnei Rasa, până când el va hotărî cum să se folosească de ei.

Oare era posibil – doar posibil – ca Dumnezeu *să se fi decis* într-adevăr să-i favorizeze cauza? Ca în

loc să i se împotrivească, să-l ajute acum, punându-i în mâini orice unealtă i-ar fi necesară pentru îndeplinirea țelului său?

Cu siguranță nu sunt reîncarnarea a nimic altceva în afara propriei mele persoane, se gândi Moozh; nu am nicio dorință să fac pe sfântul, ca Împăratul. Dar dacă în cele din urmă Dumnezeu a hotărât să-mi dea puțin ajutor, nu-l voi refuza. Poate că în inima lui a sosit și ceasul poporului Sotchitsiya.

Lui Nafai îi era frică, dar în același timp nu se temea. Cea mai ciudată senzație. Ca și când ar fi avut în interior un animal înspăimântat, terorizat de ideea de a se duce într-un loc unde moartea se afla la numai un cuvânt distanță, și totuși Nafai însuși, partea care însemna *el*, și nu animalul, era pur și simplu fascinat să afle ce va spune, dacă îl va întâlni pe Moozh și ce se va întâmpla după aceea. Era conștient de continua iminență a morții aflându-se în mijlocul Gorayni-lor; mai curând decisese, la un nivel subconștient, că supraviețuirea personală reprezenta o problemă irelevantă.

Soldații păruseră mai mult perplecși decât alarmați când îi acostase pe stradă cu cuvintele: „Duceți-mă la General. Eu sunt Nafai, fiul lui Wetchik, și l-am asasinat pe Gaballufix." Cu aceste vorbe își pusese viața în joc, întrucât Moozh era martor la mărturisirea unei crime care ar fi dus la execuția lui; Moozh nici măcar nu mai era nevoit să fabrice un pretext ca să-l omoare, dacă asta intenționa.

Casa lui Gaballufix nu se schimbase, şi totuşi părea total schimbată. Niciun tablou de pe perete, nicio mobilă nu fuseseră înlocuite. Toată opulenţa sa indolentă rămăsese intactă, somptuozitatea, decorurile excesiv de detaliate, culorile îndrăzneţe. Însă, în loc să fie copleşitoare, efectul întregii ostentaţii era unul patetic, căci disciplina simplă şi reacţiile vioaie, neezitante, ale soldaţilor Gorayni reuşeau să diminueze totul în jurul lor. Gaballufix îşi alesese mobilierul special ca să-şi intimideze musafirii, să-i impresioneze profund; acum părea fără vlagă, efeminat, ca şi când persoana care îl cumpărase se temuse că oamenii ar vedea cât de slab îi era sufletul şi se străduise să-l ascundă în spatele baricadei de culori strălucitoare şi ornamente aurite.

Puterea reală, îşi dădu seama Nafai, nu se etalează prin ceva care poate fi cumpărat cu bani. Banii cumpără numai iluzia puterii. Adevărata forţă este forţa voinţei – o voinţă suficient de puternică pentru ca alţii să se plece în faţa ei doar datorită ei înseşi şi s-o urmeze de bunăvoie. O putere câştigată prin amăgiri se evaporă la lumina adevărului, după cum constatase Rashgallivak; dar adevărata putere devine din ce în ce mai mare cu cât o priveşti mai îndeaproape, chiar dacă ea constă numai într-o singură persoană, fără oştiri, fără servitori, fără prieteni, dar cu o voinţă de neîmblânzit.

Un astfel de om îl aştepta, stând la un birou în spatele unei uşi deschise. Nafai cunoştea camera. Era locul unde el şi fraţii lui îl înfruntaseră pe Gaballufix, unde

scăpase câteva cuvinte care spulberaseră delicatele negocieri ale lui Elemak pentru Catalog. Deşi Gaballufix nu intenţionase niciodată altceva decât să-i înşele. Rămânea însă faptul că vorbise pripit, fără să-şi dea seama că Elemak, un om de afaceri inteligent, le ascundea informaţii-cheie.

Pentru o clipă, Nafai hotărî în sinea lui să fie mai atent acum, să ascundă informaţii aşa cum ar fi făcut Elemak, să fie viclean în conversaţie.

Apoi Generalul Moozh înălţă capul, iar Nafai privi în ochii lui şi văzu o fântână adâncă de furie, suferinţă, mândrie şi, la fundul fântânii, o inteligenţă ascuţită care străbătea dincolo de orice tentativă de falsificare.

Aşa e Moozh în realitate? L-am judecat corect?

Şi în inima lui Sufletul Suprem îi şopti: Ţi l-am arătat aşa cum este el cu adevărat.

Deci nu pot să-l mint pe omul ăsta, se gândi Nafai. Ceea ce e destul de bine, pentru că nu mă pricep să mint. N-am talent la aşa ceva. Nu păstrez autoamăgirea profundă pe care o cere o minciună reuşită. Adevărul se ridică la suprafaţa minţii mele, iar eu mă spovedesc prin fiecare cuvânt, privire sau gest.

În plus, nu am venit aici ca să intru într-un joc, să-mi testez deşteptăciunea într-un concurs contra Generalului Vozmuzhalnoy Vozmozhno. Mă aflu aici să-i ofer şansa să ni se alăture în călătoria către Pământ. Cum să accepte dacă îi spun altceva decât adevărul?

– Nafai, zise Moozh. Te rog, ia loc.

Se așează. Observă o hartă întinsă pe masă în fața Generalului. Coasta de Vest. Undeva pe acea hartă, în colțul de sud-vest, se afla pârâul unde Tata, Issib și Zdorab așteptau în corturile lor, ascultând o ceată de babuini urlând și lătrând unul la altul. Oare Sufletul Suprem îi arată Tatei ce fac eu acum? Issib are Catalogul și îl întreabă unde sunt?

– Presupun că nu te-ai predat pentru că te-a mustrat conștiința și ai dorit să fii judecat pentru asasinarea lui Gaballufix ca să te purifici de vinovăție.

– Nu, domnule. M-am căsătorit în seara asta. Nu vreau să fiu băgat la închisoare, judecat sau ucis.

– Te-ai căsătorit în seara asta? Și până dimineața ai ieșit pe străzi să-și mărturisești crimele? Băiete, mă tem că nu ai o căsnicie fericită dacă soția ta nu te reține măcar pentru o noapte.

– Am venit din cauza unui vis.

– Aha – visul *tău*, sau al miresei tale?

– Visul *dumneavoastră*, domnule.

Moozh așteptă, fără nicio expresie pe chip.

– Cred că ați avut cândva un vis despre un bărbat cu o creatură zburătoare și păroasă așezată pe un umăr și un șobolan uriaș agățat de piciorul lui, și oameni, șobolani și îngeri veneau să-l venereze cu toții, atingându-l cu...

Dar Nafai nu mai continuă, căci Moozh se ridicase în picioare și îl fixa cu ochii lui periculoși, agonizanți.

– I-am povestit asta lui Plod, iar el a raportat mediatorului și așa s-a aflat. Iar faptul că tu știi îmi arată

că ai fost în contact cu cineva de la curtea Împăratului. Încetează cu prefăcătoria asta și spune-mi adevărul!

– Domnule, nu știu cine sunt Plod sau mediatorul, iar visul dumneavoastră nu mi-a fost povestit de nimeni de la curtea Împăratului. Am aflat de la Sufletul Suprem. Credeți că nu vă cunoaște visul?

Moozh se așeză la loc, dar întreaga sa atitudine se schimbase. Siguranța, încrederea de sine dispăruseră.

– Tu ești forma pe care a luat-o Dumnezeu acum? Tu ești reîncarnarea?

– Eu? făcu Nafai. Vedeți cine sunt eu – un băiat de paisprezece ani. Poate puțin cam înalt pentru vârsta mea.

– Puțin cam tânăr să te căsătorești.

– Dar nu prea tânăr să-i vorbesc Sufletului Suprem.

– În orașul ăsta mulți și-au făcut o carieră din a vorbi cu Sufletul Suprem. Însă ție se pare că Dumnezeu îți răspunde.

– Nu e nimic mistic aici, domnule. Sufletul Suprem e un computer – unul puternic, care se autoperfecționează. Strămoșii noștri l-au pus în funcțiune acum patruzeci de milioane de ani, când au ajuns pentru prima dată pe planeta Harmony ca refugiați în urma distrugerii Pământului. S-au modificat genetic, pe ei și pe toți copiii lor, pentru ca noi – peste atâtea generații – să fim receptivi, la un nivel profund al creierului, la impulsurile Sufletului Suprem. Apoi au programat computerul să ne blocheze orice urmă de gând, orice plan de acțiune care ar duce la o tehnologie înaltă, la comunicații sau transporturi rapide, pentru ca lumea

să rămână un loc vast și necunoscut pentru noi, iar războaiele să reprezinte doar niște incidente locale.

– Până am apărut eu, zise Moozh.

– Cuceririle dumneavoastră într-adevăr s-au extins dincolo de zona pe care Sufletul Suprem ar permite-o în mod normal.

– Pentru că eu nu sunt un sclav al lui. Orice putere ar avea Dumnezeu – sau, dacă ai dreptate, acel computer –, oricâtă putere ar avea asupra altor oameni, asupra mea e mai slabă și eu i-am rezistat și am învins-o. Mă aflu aici astăzi fiindcă eu sunt prea puternic pentru Dumnezeu.

– Da, ne-a spus că așa ați crezut. Dar de fapt influența Sufletului Suprem este chiar mai puternică în dumneavoastră decât în majoritatea celorlalți oameni. Probabil cam la fel de puternică e și în mine. Dacă ar fi potrivit, dacă v-ați deschide sufletul vocii sale, Sufletul Suprem v-ar vorbi și nu ar mai fi nevoie ca eu să vă destăinui lucrurile pe care am venit aici să vi le povestesc.

– Dacă Sufletul Suprem ți-a zis că e *mai puternic* în mine decât în majoritatea oamenilor, atunci computerul tău e un mincinos.

– Trebuie să înțelegeți – Sufletului Suprem nu prea îi pasă de viețile personale ale oamenilor, cu excepția până acum a unui fel de program de reproducere prin care încerca să creeze oameni ca mine – și ca dumneavoastră, desigur. Nu mi-a plăcut când am aflat așa ceva, dar ăsta e motivul pentru care trăiesc, sau cel puțin motivul pentru care părinții mei au fost aduși unul

lângă altul. Sufletul Suprem manipulează oamenii. Asta e treaba lui. V-a manipulat aproape tot timpul.

– Sunt conștient de faptul că a încercat. Eu îl numesc Dumnezeu, voi îl numiți Sufletul Suprem, dar pe mine nu m-a controlat.

– Imediat ce a înțeles că intenționați să-i opuneți rezistență, pur și simplu a întors lucrurile pe dos, explică Nafai. Dacă voia să faceți ceva, vă interzicea. Apoi se asigura că vă reamintiți și supunerea era aproape perfectă.

– E o minciună, șopti Moozh.

Pe Nafai îl speria să vadă cum emoțiile puneau stăpânire pe acel bărbat. Era clar că Generalul nu era obișnuit cu sentimente pe care nu le controla; se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-l lase să se calmeze înainte de a continua.

– Vă simțiți bine? întrebă.

– Continuă, zise Moozh acid. Pot să ascult orice ar spune un om mort.

Era un lucru atât de penibil, încât Nafai fu dezgustat.

– O, ar trebui să-mi schimb povestea fiindcă mă amenințați cu moartea? Dacă mi-ar fi fost frică să mor, credeți că aș mai fi venit?

Nafai văzu schimbarea din expresia lui Moozh. Parcă s-ar fi stăpânit în mod vizibil.

– Îmi cer scuze. Pentru o clipă m-am purtat la fel ca oamenii pe care îi disprețuiesc cel mai mult. Am aruncat o amenințare ca să provoc modificarea mesajului unui mesager care cel puțin crede că îmi

spune adevărul. Dar te asigur că, indiferent ce aș simți, dacă vei muri astăzi, nu va fi din cauza vreunui cuvânt pe care l-ai rosti. Te rog, continuă.

– Trebuie să înțelegeți, dacă Sufletul Suprem vrea cu adevărat să uitați ceva, atunci *veți uita.* Eu și fratele meu Issib ne-am crezut foarte deștepți, forțându-i barierele. Dar de fapt nu le-am forțat. Pur și simplu am provocat prea multe necazuri ca să mai merite să ne opună rezistență. Sufletul Suprem a preferat să ne includă intenționat în planurile sale decât să fie nevoit să ne controleze și să ne manipuleze. De asta mă aflu aici. Pentru că sora soției mele a văzut într-un vis cât de puternică este legătura dumneavoastră cu Sufletul Suprem și cum vă irosiți în efortul inutil de a-i rezista. Am venit să vă spun că unicul mod de a vă elibera de sub stăpânirea lui este să vă aliați planului său.

– Calea spre victorie este capitularea? întrebă Moozh confuz.

– Calea spre *libertate* este să nu mai opuneți rezistență și să începeți să discutați. Sufletul Suprem este slujitorul omenirii, nu stăpânul ei. Poate fi convins. Va asculta. Uneori are nevoie de ajutorul nostru. Domnule General, *noi* avem nevoie de dumneavoastră, dacă veți veni cu noi.

– Să vin cu voi?

– Tata a fost chemat în deșert ca un prim pas dintr-o mare călătorie.

– Tatăl tău a fost atras în deșert de intrigile lui Gaballufix. Am vorbit cu Rashgallivak, iar eu nu pot fi înșelat.

– Chiar credeți că o discuție cu Rashgallivak este cel mai bun mod de a vă asigura că *nu* sunteți înșelat?

– Dacă m-ar fi mințit, aș fi știut.

– Dar dacă el credea ceea ce vă zicea, și totuși nu era adevărat?

Moozh așteptă în tăcere.

– Eu vă spun că, indiferent de impulsul căruia i s-a datorat plecarea noastră la o anumită oră a unei anumite zile, a fost scopul Sufletului Suprem să ne ducă pe Tata, pe mine și pe frații mei în deșert, ca prim pas al unei călătorii.

– Și totuși iată-te în oraș.

– V-am explicat, insistă Nafai. M-am căsătorit noaptea trecută. La fel frații mei.

– Elemak, Mebbekew și Issib.

Nafai fu surprins și puțin speriat de faptul că Moozh știa atât de multe despre ei. Dar se hotărâse să rostească adevărul, și așa avea să facă.

– Issib e cu Tata. A vrut să vină. Și eu am vrut să vină. Dar Elemak a refuzat și Tata l-a susținut. Am venit după soții. Și după soția Tatei. Când am sosit, Mama a râs și a zis că ea nu va pleca niciodată în deșert, indiferent ce proiect nebunesc ar avea Wetchik în minte. Însă dumneavoastră ați arestat-o și ați răspândit acele zvonuri despre ea. De fapt, ați izolat-o de Basilica, iar acum ea înțelege că aici nu mai are nimic de făcut și va merge și ea cu noi în deșert.

– Vrei să spui că tot ce am făcut e parte din planul Sufletului Suprem de a o convinge pe mama ta să se alăture soțului ei într-un cort?

– Spun că scopurile dumneavoastră au fost orientate astfel încât să servească planurilor Sufletului Suprem. Așa vor fi întotdeauna, Generale. Așa au fost întotdeauna.

– Dar dacă refuz să-i permit mamei tale să-și părăsească locuința? Dacă vă țin sub arest și pe tine, pe frații tăi și pe soțiile voastre? Dacă trimit soldați s-o împiedice pe Shedemei să adune semințele și embrionii pentru călătoria voastră?

Nafai fu surprins. Știa despre Shedemei? Imposibil – ea n-ar fi zis nimănui. De ce era oare capabil acest Moozh, dacă reușea să intre într-un oraș străin și atât de repede să cunoască totul, încât să-și dea seama că semințele adunate de Shedemei aveau legătură cu exilul lui Wetchik?

– Vezi? Sufletul Suprem nu are putere acolo unde *eu* sunt stăpân.

– Ne puteți ține sub arest. Dar când Sufletul Suprem hotărăște că e timpul să plecăm, o să găsiți un motiv extrem de puternic să ne permiteți să plecăm, așa că ne veți lăsa.

– Dacă Sufletul Suprem vrea să plecați, băiete, fii sigur că *nu* veți pleca.

– Nu înțelegeți. Nu v-am spus partea cea mai importantă. Indiferent de războiul pe care credeți că-l purtați cu versiunea Sufletului Suprem pe care o numiți Dumnezeu, ceea ce contează este visul pe care l-ați avut. Cel cu animalele zburătoare și cu șobolanii uriași.

Moozh așteptă, însă Nafai vedea că era profund tulburat.

– Nu Sufletul Suprem a trimis acest vis. Sufletul Suprem nu-l înțelege.

– Așadar e un vis lipsit de sens, un banal vis în timpul somnului.

– Ba deloc. Pentru că și soția mea a visat aceleași creaturi, la fel și sora ei. Toți trei, iar visele nu sunt unele obișnuite. Tuturor vi s-au părut importante. Știați că aveau un tâlc. Și totuși nu veneau de la Sufletul Suprem.

Moozh continuă să aștepte.

– Au trecut patruzeci de milioane de ani de când oamenii au abandonat Pământul pe care îl distruseseră aproape complet, zise Nafai. Suficient pentru ca el să se vindece. Ca să existe din nou viață acolo. Un loc pentru omenire. Multe specii s-au pierdut – de aceea Shedemei adună semințe și embrioni pentru călătorie. Noi suntem cei care au darul de a vorbi ușor cu Sufletul Suprem. Noi suntem cei care am fost aduși laolaltă, aici în Basilica, în această zi, la această oră, ca să pornim într-o călătorie care ne va aduce înapoi pe Pământ.

– În afară de faptul că Pământul, dacă există, este o planetă care orbitează în jurul unei stele îndepărtate, până la care nici păsările nu pot zbura, nu ai spus nimic despre ce legătură ar avea această călătorie cu visul meu.

– Asta nu *știm*, recunoscu Nafai. Doar presupunem, dar și Sufletul Suprem consideră că ar fi adevărat. Cumva, Păstrătorul Pământului ne cheamă. Peste toți anii-lumină dintre noi și Pământ, a ajuns până aici și ne cheamă să ne întoarcem. Din câte știm,

a modificat chiar și programarea Sufletului Suprem, sugerându-i să ne adune. Sufletul Suprem a crezut că știe de ce face asta, dar abia recent a aflat adevăratul motiv. Așa cum dumneavoastră aflați abia acum motivul adevărat a tot ce ați făcut în viață.

– Un mesaj într-un vis trimis de la mii de ani-lumină distanță? Înseamnă că visul ăsta a fost trimis cu treizeci de generații înainte de a mă naște eu. Nu mă face să râd, Nafai. Ești mult prea deștept ca să crezi așa ceva. Nu ți-a trecut prin minte că Sufletul Suprem te manipulează *pe tine?*

Nafai se gândi.

– Sufletul Suprem nu mă minte, rosti.

– Și totuși tu spui că pe mine m-a mințit tot timpul. Așadar nu putem pretinde că Sufletul Suprem urmează cu rigiditate adevărul, nu-i așa?

– Dar *pe mine* nu mă minte.

– De unde știi?

– Pentru că ceea ce îmi zice mie... *simt* că e adevărat.

– Dacă mă face *pe mine* să uit lucruri – și e posibil să se fi întâmplat de multe ori...

Vocea i se stinse pe măsură ce părea să se decidă să nu se lase scufundat în astfel de amintiri.

– Dacă face *asta,* de ce nu te face și *pe tine* să „simți că e adevărat"?

Nafai nu avea un răspuns pregătit. Nu-și pusese la îndoială propria siguranță, așa că nu știa de ce raționamentul lui Moozh era fals.

– Nu numai eu cred asta, spuse Nafai, străduindu-se să găsească o logică. Și soția mea are încredere în

Sufletul Suprem. Și sora ei. Au avut vise și viziuni întreaga viață și Sufletul Suprem nu le-a mințit niciodată.

– Vise și viziuni, întreaga viață? făcu Moozh, și se aplecă peste masă. Cu cine anume te-ai căsătorit?

– Credeam că v-am zis. Cu Luet. E una dintre nepoatele mamei mele, învață în casa ei.

– Vizionara în ape.

– Nu sunt surprins că ați auzit de ea.

– Are treisprezece ani.

– E prea tânără, știu. Dar a dorit să facă ceea ce îi cerea Sufletul Suprem, și eu la fel.

– Crezi că o să reușești s-o iei pe vizionara în ape a Basilicăi într-o călătorie nebunească în deșert, ca să regăsiți o străveche planetă legendară? Chiar dacă *eu* nu fac nimic să vă opresc, crezi că oamenii din oraș vor accepta?

– Da, dacă Sufletul Suprem ne ajută, și *ne va ajuta.*

– Și sora soției tale, *ea* cu care dintre frații tăi s-a măritat? Cu Elemak?

– Urmează să se căsătorească cu Issib. El ne așteaptă în cortul tatălui meu.

Moozh se lăsă pe spate în scaun și chicoti vesel.

– E greu de distins cine pe cine a controlat, zise. După *tine,* Sufletul Suprem are o serie de planuri în care eu am doar un rol mic. Dar mie mi se pare că Dumnezeu a aranjat astfel lucrurile încât toate sforile să fie în mâinile mele. Chiar înainte de a veni tu mă gândeam că în cele din urmă Dumnezeu a încetat să-mi fie dușman.

– Sufletul Suprem nu v-a fost niciodată dușman. A fost decizia *dumneavoastră* să faceți din asta o competiție.

Moozh se ridică de la masă, o înconjură și se așează lângă Nafai, luându-i mâna.

– Băiete, asta a fost cea mai remarcabilă conversație din viața mea.

Și pentru mine, se gândi Nafai, dar era prea mirat ca să spună ceva.

– Sunt convins că pui foarte mult zel în dorința ta de a face această călătorie, dar te asigur că ai fost îndrumat greșit. N-o să părăsești orașul, și nici soția ta sau sora ei, nici ceilalți pe care plănuiești să-i iei cu tine. Mai devreme sau mai târziu o să-ți dai seama. Dacă îți dai seama devreme – dacă îți dai seama *acum* –, am pentru tine un alt plan care cred că o să-ți placă mai mult decât să-ți pierzi vremea printre pietre și scorpioni și să dormi într-un cort.

Din nou, Nafai ar fi vrut să fie capabil să-i explice de ce *dorea* să urmeze Sufletul Suprem. De unde știa că îl urmează de bunăvoie pe Sufletul Suprem, și poate și pe Păstrătorul Pământului. De ce știa că Sufletul Suprem nu îl minte, nu îl manipulează și nu îl controlează. Dar, pentru că nu își găsi cuvintele sau motivele, rămase tăcut.

– Soția ta și sora ei sunt cheia. Eu nu am venit aici să cotropesc Basilica, ci să-i câștig loialitatea. Te urmăresc deja de o oră, îți ascult glasul și îți spun, băiete, ești extraordinar. Atât de zelos. Atât de *cinstit*. Ești înflăcărat, ai intenții bune, e limpede chiar și pentru

un chior că nu dorești răul nimănui. Și totuși tu ești cel care l-a ucis pe Gaballufix și a eliberat astfel orașul de un om care *ar fi devenit* un tiran dacă ar mai fi trăit o zi sau două. Se întâmplă ca tot tu să te fi căsătorit cu una dintre cele mai prestigioase persoane din Basilica, fata care reunește în cel mai mare grad dragostea, respectul, fidelitatea și speranța în orașul ăsta.

– M-am căsătorit cu ea ca să slujesc Sufletului Suprem.

– Te rog, continuă să repeți, vreau ca toată lumea să creadă, iar când vorbești sună atât de uluitor de adevărat. Pentru mine ar fi simplu să răspândesc vorba despre cum ți-a poruncit Sufletul Suprem să-l omori pe Gaballufix pentru a salva orașul. Iar tu ai putea chiar să răspândești zvonuri cum că tot Sufletul Suprem m-a adus și *pe mine* aici, să salvez orașul din haosul instalat după ce sora soției tale, oracolul, a distrus autoritatea lui Rashgallivak. E ca un pachet foarte bine legat, nu vezi? Tu, Luet, Hushidh și eu, trimiși de Sufletul Suprem să elibereze orașul, să conducă Basilica spre măreție. Noi toți avem o misiune din partea Sufletului Suprem... e o poveste care va face ca prostiile cum că Împăratul ar fi reîncarnarea lui Dumnezeu să pară patetice.

– De ce ați face asta? întrebă Nafai.

Pentru el nu avea sens ca Moozh să-i propună să-l transforme în erou, și nu în ucigaș, să vrea să se lege de trei persoane pe care le ținea prizoniere în casa Rasei. Doar dacă...

– La ce te gândești? întrebă Moozh.

– Cred că vă închipuiți că m-ați putea instala *pe mine* ca tiran al Basilicăi în locul lui Gaballufix.

– Nu tiran. Consul. Consiliul orașului va continua să existe, certându-se, pălăvrăgind și nefăcând nimic important, ca de obicei. Tu te-ai ocupa doar de garda orașului și de politica externă; ai controla porțile și te-ai asigura că Basilica îmi rămâne loială.

– Credeți că nu ar vedea dincolo de asta și nu și-ar da seama că sunt o marionetă?

– Așa ar face dacă nu aș deveni eu însumi cetățean al Basilicăi, bunul tău prieten și rudă cu tine. Dacă aș deveni unul dintre voi, *parte* din voi, dacă aș deveni generalul armatei basilicane și aș face în numele tău tot ceea ce fac, atunci nu le va mai păsa cine a cui marionetă este.

– Revoltă. Împotriva Goraynilor.

– Împotriva celor mai cruzi și mai corupți monștri care au trăit vreodată pe fața planetei Harmony. Răzbunare pentru monstruoasa lor trădare și înrobirea poporului meu, Sotchitsiya.

– Deci așa va fi distrusă Basilica. Nu *de* dumneavoastră, ci din cauza revoltei voastre.

– Te asigur, Nafai, îi *cunosc* pe Gorayni. În inimile lor sunt slabi, iar soldații lor mă iubesc pe mine mai mult decât pe pateticul lor Împărat.

– O, nu mă îndoiesc.

– Dacă Basilica va fi capitala mea, n-o vor distruge. Nimic n-o va distruge, pentru că eu voi fi cel victorios.

– Basilica nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră. O unealtă de moment. Îmi imaginez imensa

voastră armată în nord, gata să distrugă oastea care apără Gollod, orașul Împăratului, și în acel moment auziți că seminția Potokgavan a profitat de ocazie și a adus o armată pe Coasta de Vest. Întorceți-vă să apărați Basilica, vă imploră poporul. *Eu* vă rog. Luet vă roagă. Dar hotărâți că aveți destul timp să vă ocupați mai târziu de ei, după ce i-ați înfrânt pe Gorayni. Așa că rămâneți să vă terminați treaba, iar anul următor reveniți în sud să-i pedepsiți pe Potokgavain pentru atrocitățile lor, și vă treziți în mijlocul ruinelor Basilicăi și plângeți pentru orașul femeilor. E posibil chiar ca lacrimile să fie sincere.

Moozh tremura. Nafai simțea prin mâna care o strângea pe a lui.

– Hotărăște-te, rosti el. Indiferent ce-o să se întâmple, tu fie vei conduce Basilica în numele meu, fie vei muri aici – de asemenea în numele meu. Un lucru e sigur: nu vei mai *părăsi* niciodată orașul.

– Viața mea e în mâinile Sufletului Suprem.

– Răspunde-mi. Hotărăște-te.

– Dacă Sufletul Suprem ar fi vrut să vă ajute să subjugați acest oraș, atunci aș fi fost consul aici. Dar vrea să călătoresc spre Pământ, așa că nu voi fi consul.

– Atunci Sufletul Suprem te-a înșelat din nou, iar de data asta ai putea foarte bine să-ți pierzi viața din această cauză.

– Nu m-a înșelat niciodată. Cei care urmează de bunăvoie Sufletul Suprem nu sunt niciodată mințiți.

– Niciodată nu-l prind mințind, asta vrei să spui, replică Moozh.

– Ba nu! strigă Nafai. Nu. Sufletul Suprem nu mă minte pentru că... pentru că tot ce mi-a promis s-a adeverit. Totul a fost adevărat.

– Sau te-a făcut să uiți ceea ce *nu* s-a adeverit.

– Dacă aș fi vrut să mă îndoiesc, atunci aș fi putut să mă îndoiesc la nesfârșit. Dar de la un anumit punct trebuie să încetezi să-ți mai pui întrebări și *să acționezi,* iar în acel punct trebuie să ai încredere în ceva. Trebuie să acționezi ca și cum ar fi adevărat, și astfel alegi lucrul în care ai cele mai multe motive să crezi, trebuie să trăiești în lumea în care ai cele mai multe speranțe. Eu urmez Sufletul Suprem, *cred* în Sufletul Suprem, pentru că doresc să trăiesc în lumea pe care mi-a arătat-o.

– Da, Pământul, făcu Moozh disprețuitor.

– Nu mă refer la o planetă, ci... vreau să trăiesc în *realitatea* pe care mi-a arătat-o Sufletul Suprem. Una în care viețile să aibă un sens și un scop. În care există un plan care merită urmat. În care moartea și suferința nu sunt inutile pentru că prin ele se ajunge la ceva bun.

– Tot ceea ce spui arată că vrei să te autoamăgești.

– Spun că povestea pe care mi-o arată Sufletul Suprem se potrivește cu toate faptele pe care le văd. Povestea *dumneavoastră,* în care sunt mereu amăgit, explică de asemenea toate aceste fapte. Nu am de unde să știu că nu e adevărată – dar nici dumneavoastră nu aveți cum să știți că povestea *mea* nu e adevărată. Așa că eu o aleg pe cea pe care o iubesc. O aleg pe cea care, dacă e adevărată, face ca realitatea aceasta să fie una

în care să merite să trăiești. Voi acționa ca și când viața în care sper ar fi cea reală, iar viața care mă dezgustă – viața *dumneavoastră*, punctul dumneavoastră *de vedere* – ar fi minciuna. Și *este* minciună. Nici măcar dumneavoastră nu credeți în ea.

– Nu vezi, băiete, că îmi zici exact aceeași poveste pe care ți-am spus-o și eu? Că Sufletul Suprem m-a prostit tot timpul. Nu am făcut decât să-i întorc mica poveste dementă pe care mi-ai turnat-o tu. Adevărul e că Sufletul Suprem ne-a luat pe amândoi de fraieri, așa că tot ce putem face este să creăm cea mai bună viață pe care o putem duce pe această lume. Dacă tu crezi că pentru tine și noua ta soție cel mai bine este să conduci Basilica în numele meu, să participi la crearea celui mai mare imperiu pe care l-a cunoscut vreodată Harmony, atunci eu îți ofer asta, și îți voi fi atât de credincios pe cât îmi vei fi și tu mie. Hotărăște-te acum.

– M-am hotărât. Nu va fi niciun mare imperiu. Sufletul Suprem nu va permite. Și chiar dacă ar exista un astfel de imperiu, pentru mine nu ar însemna nimic. Păstrătorul Pământului ne cheamă. Păstrătorul Pământului *vă* cheamă. Vă rog din nou, Generale Vozmuzhalnoy Vozmozhno, uitați de căutarea asta fără sens a imperiului, sau a răzbunării, sau ce este lucrul după care ați alergat atâția ani. Veniți cu noi pe lumea unde s-a născut omenirea. Transformați-vă măreția într-o cauză demnă de dumneavoastră. Veniți cu noi.

– Să vin cu voi? Nu plecați nicăieri.

Moozh se ridică, se îndreptă spre ușă și o deschise.

– Duceți-l pe băiatul ăsta înapoi la mama lui.

Doi soldați apărură, de parcă ar fi așteptat lângă ușă. Nafai se sculă de pe scaun și se îndreptă spre Moozh, blocând pe jumătate intrarea. Se priviră în ochi. Tânărul văzu furia care încă exista acolo, neslăbită de nimic din ceea ce se rostise în acea dimineață. Dar văzu de asemenea și teamă, care mai înainte nu fusese acolo.

Generalul ridică mâna ca și cum ar fi vrut să-l plesnească peste față; Nafai nu clipi și nu dădu înapoi în fața loviturii. Moozh ezită, iar lovitura, când veni, fu pe umărul lui și Generalul îi zâmbi. În mintea lui, Nafai auzi vocea care știa că aparține Sufletului Suprem: O palmă peste față era semnalul pentru soldați să te omoare. Atâta putere tot am asupra acestui rebel: am transformat palma într-un zâmbet. Dar în adâncul sufletului te vrea mort.

– Nu suntem dușmani, băiete. Să nu spui nimănui ceea ce-am vorbit azi.

– Domnule, o să spun soției mele, surorilor, mamei și fraților mei tot ce știu. Între noi nu există secrete. Și chiar dacă nu le-aș zice, Sufletul Suprem ar face-o; secretul meu nu ar duce decât la pierderea încrederii lor în mine.

În clipa în care refuză să păstreze secretul, Nafai observă că soldații încremeniră, gata să se repeadă la el. Dar indiferent ce semnal așteptau, acesta nu veni.

În schimb, Moozh zâmbi din nou.

– Un om slab ar fi promis să tacă, apoi ar fi vorbit. Un om fricos ar fi promis să tacă și așa ar fi făcut. Dar tu nu ești nici slab, nici fricos.

– Generalul mă laudă prea mult.

– Ar fi așa de păcat să fiu nevoit să te ucid.

– Ar fi așa de păcat să mor.

Lui Nafai abia îi veni să creadă auzindu-se răspunzând atât de obraznic.

– Tu chiar crezi că Sufletul Suprem o să te protejeze.

– Sufletul Suprem deja mi-a salvat viața astăzi, zise, apoi se întoarse și plecă, cu un soldat în față și unul în spate.

– Așteaptă, ceru Moozh.

Nafai se opri, se întoarse. Generalul ieși pe hol.

– O să vin cu voi, spuse.

Nafai își dădu seama după felul cum soldații își schimbau nervoși greutatea de pe un picior pe altul, cu toate că nu se uitau prea mult unul la celălalt, că nu se așteptaseră. Asta nu făcea parte din plan.

Deci așa, se gândi. Poate că nu am obținut ceea ce speram. Poate că nu l-am convins să vină cu noi pe Pământ. Dar *ceva* s-a schimbat. Cumva lucrurile sunt diferite fiindcă eu am venit aici.

Sper că înseamnă că e mai bine.

Sufletul Suprem îi răspunse în minte: Și eu sper.

7

FIICELE

Visul Doamnei

Rasa dormi prost după căsătorii. Își păstrase presimțirile pentru sine, ca orice profesoară basilicană, dar fusese îngrozitor să o dea pe scumpa și fragila Dolya unui tânăr care îi displăcea atât de mult – fiului lui Wetchik, Mebbekew. O, băiatul era bine făcut și fermecător – nu era oarbă, știa exact cât de atrăgător – și în circumstanțe normale nu ar fi deranjat-o ca el să fie primul soț al Dolyei, căci ea nu era proastă și cu siguranță ar fi hotărât să nu-i reînnoiască lui Meb contractul după un an. Dar odată ajunși în deșert nu se mai punea problema reînnoirii. Indiferent unde i-ar fi purtat drumul – pe Pământ, conform teoriei improbabile a lui Nafai sau pe oricare alt loc de pe Harmony – acolo nu avea să mai existe atitudinea

neprotocolară a basilicanilor față de căsătorie, și chiar dacă ea îi avertizase de mai multe ori, știa că Meb și Dolya, cel puțin, nu dădeau avertismentelor ei nici cea mai mică importanță.

Fiindcă, desigur, era convinsă că el nu intenționa să părăsească orașul. Căsătorit cu Dol, avea acum dreptul să rămână – obținuse cetățenia și avea să-și râdă de orice tentativă a oricui de a-l scoate din Basilica. Dacă nu ar fi fost soldații Gorayni din fața casei, ar fi luat-o pe Dolya și ar fi plecat chiar în seara aceea, fără să-și mai arate fața decât atunci când toți ceilalți ar fi renunțat la el și ar fi părăsit orașul. Așadar numai faptul că ea era sub arest la domiciliu îl ținea în frâu. Ei bine, așa să fie. Sufletul Suprem va aranja lucrurile după cum crede de cuviință, iar Mebbekew nu prea era omul care să i se pună împotrivă.

Meb și Dolya, Elya și Edhya... Mai văzuse nepoate de-ale ei măritându-se mizerabil și înainte. Nu-și urmărise propriile fiice încheind căsătorii proaste? Mă rog, de fapt Kokor se măritase prost – Obring avea mai multă morală decât Mebbekew numai fiindcă era prea bleg, timid și prost ca să înșele și să exploateze femeile la nivelul lui Meb. În schimb Sevet se căsătorise relativ bine, iar purtarea lui Vas în timpul ultimelor zile o impresionase destul de mult pe Rasa. Era un om bun, și poate că în momentul acesta, când Sevet fusese lipsită de voce, suferința avea s-o transforme și pe ea într-o femeie bună. Se petrecuseră lucruri și mai ciudate.

Și totuși când Rasa se culcă și nu reuși să adoarmă, căsătoria dintre fiul ei Nafai și cea mai dragă nepoată,

Luet, fu cea care o tulbura și o ținea trează. Luet era prea tânără, la fel Nafai. Cum să se arunce atât de devreme în viața de bărbat și de femeie, când nici copilăria lor nu se încheiase? Amândurora li se furase ceva prețios. Însăși drăgălășenia lor, modul cum să străduiau să se îndrăgostească unul de altul nu făceau decât să-i frângă și mai mult inima.

Suflet Suprem, ai atât de multe răspunsuri de dat. Merită toate aceste sacrificii? Fiul meu Nafai nu are decât paisprezece ani, dar în numele tău are mâinile pătate de sângele unui bărbat, iar acum el și Luet împart un pat matrimonial la o vârstă când încă ar trebui să-și arunce unul altuia priviri timide, întrebându-se dacă vreodată celălalt îi va răspunde la dragoste.

Se agita și se zvârcolea în pat. Noaptea era fierbinte și întunecată – stelele apăruseră, dar lumina lunii era slabă și iluminatul stradal se reducea după ora stingerii. Nu vedea aproape nimic în cameră, totuși nu voia să aprindă lumina; era posibil ca vreo servitoare s-o vadă, să creadă că are nevoie de ceva și să intre discret să întrebe. Am nevoie să fiu singură, se gândi, rămânând întinsă în beznă.

Ce pui la cale, Suflet Suprem? Eu sunt arestată, nimeni nu poate intra sau ieși din casa mea. Moozh m-a izolat ca să nu încep să văd în cine să am încredere în Basilica și în cine nu, și astfel trebuie să aștept aici desfășurarea comploturilor lui și alor tale. Care va triumfa, schema răutăcioasă a lui Moozh sau a ta, Suflet Suprem?

Ce vrei de la familia mea? Ce o să *faci* cu familia mea, cu cei pe care îi iubesc? Cu o parte consimt, deși șovăi: consimt la căsătoria lui Nyef cu Lutya. Cât despre Issib și Hushidh, când va veni vremea, dacă Shuya va vrea, atunci voi fi și eu mulțumită, căci întotdeauna mi-am dorit ca Issib să-și găsească o femeie drăguță, care să vadă dincolo de problemele lui și să descopere omul care este el în realitate, soțul care ar putea să fie – și cine ar fi mai potrivită decât prețiosul meu oracol, tăcuta și înțeleapta Shuya?

Însă călătoria aceasta în sălbăticie... nu suntem pregătiți pentru ea și nici nu avem cum să ne pregătim aici în casă. Ce faci în privința *asta?* Nu cumva ești puțin depășită de toate lucrurile care se întâmplă? Ai planificat într-adevăr totul în avans? Astfel de expediții au nevoie de puțină organizare. Wetchik și băieții lui pot să plece în deșert într-o clipă, pentru că ei au tot echipamentul necesar și experiență cu cămilele și corturile. Sper să nu te aștepți ca eu și fetele mele să fim în stare de asta!

Apoi, puțin rușinată că se răstise astfel la Sufletul Suprem, Rasa îi adresă o rugăminte mai umilă. Lasă-mă să dorm, se rugă ea, și dacă nu îndrăznesc prea mult, arată-mi într-o viziune care sunt planurile tale pentru noi. Apoi sărută apa rugăciunii de pe degetele sale.

În acest timp, mai multe cuvinte îi zburară prin minte, ca un adaos superficial la rugăciune. Odată cu planurile, dragă Suflet Suprem, nu te sfii să ceri sfaturi. Eu am ceva experiență în orașul ăsta, îi iubesc

și îi înțeleg oamenii mai mult decât tine, iar tu nu te-ai descurcat prea bine până acum, cel puțin mie așa mi se pare.

O, iartă-mă! strigă ea în tăcere, copleșită de rușine.

Apoi: Las-o baltă. Se întoarse pe o parte și se culcă, lăsându-și degetele să se usuce în adierea slabă care intra prin ferestrele dormitorului ei.

În cele din urmă adormi; visă.

În vis se afla într-o barcă pe lacul femeilor, iar în fața ei – la cârmă – stătea Sufletul Suprem. Rasa n-o mai văzuse niciodată, dar la urma urmelor era un vis și o recunoscu imediat. Sufletul Suprem semăna oarecum cu mama lui Wetchik – o femeie severă, dar nu lipsită de bunătate.

– Vâslește în continuare, zise Sufletul Suprem.

Rasa privi în jos și văzu că ea ținea vâslele.

– Dar nu am destulă forță.

– O să fii surprinsă.

– Mai bine nu. Aș prefera să fac treaba *ta*. Tu ești zeitatea, *tu* ai puteri infinite. Vâslește tu. *Eu* o să țin cârma.

– Sunt doar un computer. Eu nu am brațe și picioare. Trebuie să vâslești tu.

– Îți văd și brațele, și picioarele, și sunt mult mai solide decât ale mele. Mai mult, eu nici nu știu încotro ne duci. Nu văd unde mergem fiindcă stau aici cu fața înapoi.

– Știu, recunoscu Sufletul Suprem. Așa ți-ai petrecut întreaga viață, cu fața întoarsă înapoi. Încercând să reconstruiești un trecut glorios.

– Păi, dacă dezaprobi asta, ai măcar isteţimea, dacă nu decenţa, să schimbi locul cu mine. Dă-mi mie voie să privesc spre viitor în timp ce tu vâsleşti.

– Toţi mă împingeţi în felul ăsta. Încep să regret că v-am creat. Când deveniţi prea apropiaţi de mine vă pierdeţi respectul.

– Nu prea e vina *noastră*, replică Rasa. Uite, nu putem trece una pe lângă alta, barca e prea îngustă şi o să ne răsturnăm. Târăşte-te printre picioarele mele, în felul ăsta barca n-o să se aplece.

Sufletul Suprem mormăi în timp ce se târa.

– Vezi? Nici urmă de respect.

– Ba te *respect*. Doar că nu-mi fac iluzii cum că ai avea întotdeauna dreptate. Nafai şi Issib spun că eşti un computer. Un program, de fapt, care trăieşte într-un computer. Aşa că nu eşti mai inteligentă decât cei care te-au programat.

– Poate că m-au programat să învăţ să fiu inteligentă. După patruzeci de milioane de ani, oi fi prins chiar câteva idei bune.

– O, sunt convinsă. Să-mi arăţi într-o zi unele dintre ele – cu siguranţă până acum nu te-ai descurcat niciodată aşa de bine.

– *Nu ştii* tu tot ce am făcut eu.

Rasa se instală la pupa, cu mâinile pe cârmă, şi spre satisfacţia ei observă că Sufletul Suprem apucase zdravăn vâslele şi trăgea cu putere.

Însă barca abia dacă facu un salt înainte şi apoi înţepeni. Rasa privi în jur, căutând să vadă de ce, şi îşi

dădu seama că nu se mai aflau pe apă, ci în mijlocul unor nisipuri încreţite de vânt.

– Ei bine, *asta* chiar e o întâmplare jalnică, zise.

– Nu sunt prea impresionată de modul cum ţii cârma, replică Sufletul Suprem. Sper că nu te aştepţi să vâslesc serios *aici.*

– Cum ţin *eu* cârma? *Tu* ne-ai adus în deşert.

– Şi tu te-ai fi descurcat mai bine?

– Sper că da. De exemplu, unde sunt cămilele? Avem nevoie de cămile. Şi de corturi! Cât pentru... cât de mulţi suntem? Elemak şi Eiadh, Mebbekew şi Dol, Nafai şi Luet – şi Hushidh, bineînţeles. Sunt şapte. Şi eu. Ar fi bine să le luăm şi pe Sevet şi pe Kokor şi pe soţii lor, dacă vor dori să vină – înseamnă doisprezece. Uit ceva? O, desigur – Shedemei şi toate seminţele şi embrionii... câte cutii? Nu-mi amintesc – cel puţin şase cămile numai pentru proiectul ei. Dar proviziile? Nici măcar nu sunt sigură cum să estimez. Noi suntem treisprezece, adică mulţi oameni care au nevoie de hrană şi adăpost pe drum.

– De ce-mi spui *mie?* Crezi că păstrez cămile şi corturi binare în memorie?

– Exact ce credeam. N-ai pregătit nimic pentru călătorie. Nu ştii că astfel de lucruri nu se fac dintr-odată? Dacă tu nu mă poţi ajuta, du-mă la cineva care poate.

Sufletul Suprem începu s-o îndrepte spre o colină îndepărtată.

– Eşti aşa de autoritară, zise. *Eu* ar trebui să fiu paznicul omenirii, fii bună şi adu-ţi aminte.

– Bine, continuă tu, eu o să am grijă de oamenii pe care îi iubesc. Cine o să se îngrijească de gospodăria mea după ce o să plec? Te-ai gândit măcar? Sunt atâția copii și profesoare care depind de mine.

– Se vor duce acasă. O să găsească alți profesori sau alte slujbe. Nu ești de neînlocuit.

Ajunseseră pe culmea dealului – ca în toate visele, erau capabile să se miște uneori foarte repede, alteori foarte încet. Acum, din vârful colinei, Rasa constată că se afla pe stradă, în fața propriei sale case. Nu știuse niciodată că exista un drum care să ducă de pe strada ei drept în jos spre deșert. Se uită în jur să vadă pe unde o adusese Sufletul Suprem, dar se pomeni față în față cu un soldat. Nu un Gorayni, spre ușurarea ei. Era unul dintre ofițerii gărzii basilicane.

– Doamnă Rasa, rosti el respectuos.

– Am o treabă pentru tine, îl întâmpină ea. Sufletul Suprem probabil ți-a spus deja totul, numai că problema asta a hotărât să mi-o lase mie. Sper că nu te deranjează să ne ajuți.

– Nu-mi doresc decât să slujesc Sufletul Suprem.

– Bine atunci, sper să fii un om capabil și să faci totul așa cum trebuie, pentru că eu nu sunt expert și o să las multe lucruri la latitudinea ta. Pentru început, o să fim treisprezece.

– Treisprezece pentru ce?

– Pentru o călătorie în deșert.

– Generalul Moozh te ține sub arest la domiciliu.

– O, Sufletul Suprem o să aibă grijă. Nu pot să fac eu *totul.*

– Bine, zise ofițerul. O călătorie în deșert. Treisprezece persoane.

– O să avem nevoie de cămile pe care să călărim și de corturi în care să dormim.

– Corturi mari sau din cele mici?

– Cât de mari sunt cele mari și cât de mici sunt cele mici?

– Cele mari cuprind până la doisprezece oameni, dar sunt dificil de stabilizat. Cele mici sunt pentru două persoane.

– Mici, spuse Rasa. Să doarmă toți câte doi, cu excepția unui cort pentru trei, eu, Hushidh și Shedemei.

– Hushidh oracolul? Pleacă?

– Lasă lista, nu te privește pe tine.

– Nu cred că Moozh o să vrea să plece Hushidh.

– Nu vrea să plec nici *eu* – *deocamdată*, replică Rasa. Sper că-ți iei notițe.

– O să țin minte.

– Bine. Cămile pe care să mergem noi, corturi în care să dormim, apoi cămile care să transporte corturile, de asemenea cămile pentru provizii suficiente... cât timp? Nu-mi amintesc... zece zile ar trebui să fie destul.

– Asta înseamnă multe cămile.

– N-am ce face. Tu ești ofițer, sunt sigură că știi unde se găsesc cămile și cum să le obții.

– Știu.

– Și încă ceva. Șase cămile în plus care să transporte cutiile deshidratante ale lui Shedemei. E posibil să fi aranjat chiar ea – va trebui să verifici.

– Când aveți nevoie de toate astea?

– Imediat. N-am idee când va începe călătoria – iar acum suntem sub arest la domiciliu, poate că ai auzit...

– Am auzit.

– Dar trebuie să fim pregătiți să plecăm în maximum o oră, atunci când va veni timpul.

– Doamnă Rasa, n-am cum să fac toate astea fără autorizație din partea lui Moozh. Acum el conduce orașul, iar eu nu sunt nici măcar comandantul gărzii.

– Bine. Îți dau eu autorizația în numele lui Moozh.

– Nu-i posibil.

– Suflet Suprem? rosti ea. Nu e momentul să intervii și să faci ceva?

Imediat Moozh însuși apăru alături de ofițer.

– Ai vorbit cu Doamna Rasa, zise el sever.

– Ea a venit la *mine.*

– Asta e bine. Sper că ai fost atent la tot ce ți-a spus ea.

– Așadar am autorizația să încep?

– Deocamdată nu. Nu oficial, pentru că pe moment nu știu de fapt dacă o să vreau ca tu să te ocupi. Așa că va trebui să fii foarte discret, pentru ca nici măcar eu să nu aflu. Înțelegi?

– Sper să nu am prea multe necazuri dacă o să aflați.

– Nu, deloc. *Nu* voi afla, atât timp cât nu te pierzi cu firea și nu-mi spui.

– Asta e o ușurare.

– În clipa când o să vreau să înceapă această călătorie, o să-ți dau ordin să te ocupi de pregătiri. Tu nu trebuie să zici decât: Da, domnule, chiar acum.

Te rog, *nu* mă face să mă simt prost subliniind că erai gata încă de la amiază, sau ceva de genul ăsta, din care să reiasă că ordinele mele nu sunt o sclipire de moment. Clar?

– Foarte bine, domnule.

– Nu vreau să fiu nevoit să te omor, așa că te rog să nu mă faci să mă simt prost, bine? S-ar putea să am nevoie de tine mai târziu.

– Cum doriți, domnule.

– Poți să pleci.

Imediat ofițerul din gardă dispăru.

Moozh se transformă pe loc în imaginea Sufletului Suprem din visul Rasei.

– Asta cred eu despre a avea grijă, Rasa, spuse ea.

– Da, așa e.

– Bine. Trezește-te acum. Moozh cel adevărat va fi în curând la ușa ta și o să vrei să fii pregătită.

– O, mulțumesc foarte mult, replică Rasa, cel puțin iritată. Abia dacă am dormit, și tu mă trezești deja?

– Nu sunt responsabilă cu timpul. Dacă Nafai nu s-ar fi repezit în pripă la orele mici ale dimineții cerându-i o întrevedere lui Moozh înainte de răsăritul soarelui, ai fi dormit până la o oră rezonabilă.

– Ce oră *e*?

– Ți-am zis, trezește-te și uită-te la ceas.

Cu asta Sufletul Suprem dispăru și Rasa se sculă, uitându-se la ceas. Afară zorile abia decolorau cerul, iar ea nu putea să vadă ora decât coborând din pat și privind de aproape. Gemu obosită și aprinse o lumină. Era mult, mult prea devreme să se scoale. Dar visul,

așa straniu cum fusese, se adeverise într-o privință: cineva suna la ușă.

La asemenea oră servitoarele știau că nu au voie să deschidă până când Rasa nu era anunțată personal, dar fură surprinse s-o vadă apărând în hol atât de repede.

– Cine e? întrebă.

– Fiul dumitale, Doamnă Rasa. Și Generalul Vozhmoozh... Generalul.

– Deschide ușa și retrage-te.

Clopoțelul de noapte nu suna atât de puternic încât să se audă în toată casa, astfel că holul era oricum aproape gol. Când se deschise ușa, Nafai și Moozh intrară împreună. Nimeni altcineva. Niciun soldat – deși fără îndoială așteptau în stradă. Însă Rasa nu putu să nu-și amintească de alte două vizite matinale ale unor bărbați care credeau că ei conduc orașul Basilica. Gaballufix și Rashgallivak aduseseră amândoi soldați, cu măști holografice, încercând nu atât s-o îngrozească *pe ea*, cât să-și sporească propria lor încredere. Era semnificativ faptul că Moozh nu simțise nevoia să fie însoțit.

– N-am știut că fiul meu hoinărește pe străzi la ora asta, zise. Desigur că apreciez amabilitatea dumitale de a-l aduce acasă.

– Acum, fiind căsătorit, cu siguranță n-o să-l mai urmăriți atât de atent când vine și când pleacă, nu-i așa?

Rasa își arătă nemulțumirea față de Nafai. Ce făcea, se lăuda cu faptul că tocmai se căsătorise cu vizionara în ape seara trecută? Nu putea fi discret chiar deloc?

Nu, bineînțeles că nu, altfel nu ar fi ieșit ca să fie prins de soldații lui Moozh. Cum, să fi încercat oare să evadeze?

Dar nu, oare nu fusese ceva... în vis, da, Sufletul Suprem spusese ceva despre Nafai, care plecase în grabă cerând să fie primit de Moozh.

– Sper că nu v-a făcut probleme.

– Puține, recunosc. Sperasem să mă ajute să aduc Basilicăi măreția pe care o merită, dar a refuzat onoarea.

– Iertați-mi ignoranța, dar nu văd cum ceva din ce ar face fiul meu ar aduce măreție unui oraș care deja este o legendă în întreaga lume. Există vreun altul mai vechi sau mai sfânt decât Basilica? Există vreun altul care să fi fost atât de mult timp un oraș al păcii?

– Un oraș solitar, Doamnă, zise Moozh. Un oraș singur. Un oraș pentru pelerini. Dar în curând, sper, va fi și un oraș al ambasadorilor tuturor marilor regate ale lumii.

– Care fără îndoială vor veni aici navigând pe o mare de sânge.

– Nu și dacă lucrurile merg bine. Nu fără o colaborare semnificativă.

– Din partea cui? A mea? A fiului meu?

– Aș dori să le cunosc, cu toate că știu că o asemenea onoare este inoportună, pe cele două nepoate ale dumneavoastră. Una dintre ele se întâmplă să fie tânăra mireasă a lui Nafai. Cealaltă este sora ei necăsătorită.

– Eu nu doresc să le cunoașteți.

– Dar ele ar dori. Nu credeți? Întrucât Hushidh are șaisprezece ani, conform legii poate primi vizitatori,

iar Luet este căsătorită, deci de asemenea e liberă să primească musafiri, așadar sper că veți respecta atât legea, cât și regulile politeții, și le veți informa că doresc să le cunosc.

Rasa nu se abținu să nu-l admire, chiar dacă se temea de el – fiindcă, într-o situație în care Gabya sau Rash ar fi încercat s-o intimideze sau s-o amenințe, Moozh pur și simplu insista politicos. Nu se ostenise să-i amintească de cei o mie de soldați ai lui, de puterea lui în lume. Se baza doar pe bunele ei maniere, iar ea rămânea neajutorată în fața lui pentru că dreptatea nu era absolut de partea ei.

– Am lăsat servitoarele să plece. O să așteptăm amândoi aici în timp ce Nafai se duce după ele.

Când Moozh aprobă din cap, tânărul plecă, îndreptându-se în pas vioi spre aripa casei unde cuplurile de tineri căsătoriți își petrecuseră noaptea. Rasa se întrebă în treacăt la ce oră s-ar fi trezit Elemak și Eiadh, Mebbekew și Dol, și ce ar crede despre vizita lui Nafai la Generalul Moozh. Poate ar trebui să admire curajul băiatului, dar fără îndoială Elemak i-ar purta pică tocmai pentru inițiativa lui, pentru că se amesteca mereu în probleme care nu ar trebui să-l privească. Însă Rasa nu se supăra fiindcă uita că nu era decât un copil. Mai degrabă se temea pentru el din cauza asta.

– Holul nu e un loc confortabil, zise Moozh. Există vreo cameră intimă unde cei care se trezesc devreme să nu ne întrerupă?

– De ce am avea nevoie de o cameră, când nu știm dacă nepoatele mele vor dori să vă primească?

– Nepoata și nora dumitale.

– O relație nouă; nu ne va apropia mai mult decât eram deja.

– Le iubiți mult pe fete, observă el.

– Mi-aș da viața pentru ele.

– Și totuși, nu vă puteți lipsi de o cameră pentru întâlnirea lor cu un vizitator străin?

Rasa îi aruncă o privire piezișă și îl conduse în porticul ei privat – zona separată, de unde nu se vedea Viroaga. Dar Moozh nu se prefăcu că ar vrea să se așeze pe locul de pe bancă indicat de ea. Se îndreptă în schimb spre balustrada de după paravane. Era interzis bărbaților să stea acolo, să vadă acea priveliște; însă știa că poziția ei ar slăbi dacă ar încerca să-i interzică. Ar fi fost ceva... patetic.

Se ridică și i se alătură, privind peste vale.

– Vedeți ceea ce puțini bărbați văd.

– Dar fiul dumitale a văzut. A plutit dezbrăcat pe apele lacului femeilor.

– N-a fost ideea mea.

– Sufletul Suprem, știu. Ne poartă pe atâtea cărări întortocheate. A mea e poate cea mai întortocheată.

– Și acum încotro o iei?

– Către măreție și glorie. Justiție și libertate.

– Pentru cine?

– Pentru Basilica, dacă orașul acceptă.

– Noi *avem* măreție și glorie. *Avem* justiție și libertate. Cum îți închipui că un efort al vostru ar mai adăuga vreun pic la ceea ce avem deja?

– Poate ai dreptate. Poate că m-aș fi folosit de Basilica pentru a adăuga strălucire *propriului* meu nume, la început, când aveam nevoie. Gloria basilicană e atât de rară și de prețioasă, încât nu se găsește o bucățică pe care s-o împarți cu mine?

– Moozh, îmi placi atât de mult, încât aproape că regret teroarea care îmi copleșește inima ori de câte ori mă gândesc la domnia ta.

– De ce? Nu-ți doresc răul, nu-l doresc nimănui dintre cei pe care îi iubești.

– Nu de aici provine teroarea. Ci din cauza a ceea ce intenționezi să faci cu orașul meu. Lumii în general. Ești ceea ce Sufletul Suprem a fost construit să prevină. Reprezinți mașinile de război, iubirea pentru putere, dorința de expansiune.

– *Nu* m-ai fi putut face mai mândru altfel decât lăudându-mă astfel.

Se auziră pași în spatele lor. Rasa se întoarse și le văzu pe Luet și pe Hushidh apropiindu-se. Nafai pândea în spatele lor.

– Intră cu soția și cumnata ta, Nafai, zise Rasa. Generalul Moozh a decretat abrogarea anticului nostru obicei, cel puțin pentru această dimineață, când soarele se pregătește să se înalțe de după munți.

Atunci el înaintă mai rapid și toți își ocupară locurile. Moozh îi organiză ușor și cu pricepere, ocupându-și pur și simplu locul sprijinit de balustradă, astfel încât ceilalți să stea pe băncile dispuse în arcul de cerc al cărui centru era.

– Am venit aici în dimineața asta s-o felicit personal pe vizionara în ape pentru nunta ei din seara trecută.

Luet înclină grav din cap, cu toate că Rasa era aproape convinsă că știa că Moozh nu avea un asemenea scop. De fapt, spera ca Nafai să aibă vreo idee despre ce intenționa el și că le informase pe fete înainte de a ajunge acolo.

– E ceva uluitor pentru cineva atât de tânăr, continuă Generalul. Și totuși, cunoscându-l pe tânărul Nafai, îmi dau seama că ai făcut o alegere bună. Un consort potrivit unei vizionare în ape, întrucât Nafai este brav și nobil. Atât de nobil, încât l-am implorat să-mi permită să-i plasez numele pe lista pentru consulatul Basilicăi.

– Nu există o asemenea funcție, zise Rasa.

– O să existe, așa cum a mai existat și înainte. O funcție puțin solicitată pe timp de pace, dar suficient de necesară în vremuri de război.

– De care ne-am fi lipsit dacă ai fi plecat.

– Nu prea mai contează, fiindcă fiul dumitale a declinat onoarea. Într-un fel, aproape că e un noroc. Nu spun că n-ar fi fost un consul formidabil. Oamenii l-ar fi acceptat nu numai pentru că este mirele vizionarei în ape, ci și pentru că el însuși aude vocea Sufletului Suprem. Un profet și o profetesă împreună în cea mai înaltă funcție a orașului. Cât despre cei care s-ar teme că ar fi slab, o marionetă a stăpânitorului Gorayni, nu trebuie decât să reamintim că de fapt cu mult înainte de sosirea bătrânului General

Moozh, Nafai însuși, la ordinele Sufletului Suprem, a pus capăt plin de curaj unei mari amenințări la adresa libertății Basilicăi și a dus la bun sfârșit pedeapsa cu moartea cu care deja Gaballufix era dator din cauză că ordonase asasinarea lui Roptat. O, oamenii l-ar fi acceptat, iar el ar fi fost un conducător înțelept și capabil. În special cu Doamna Rasa ca sfătuitor.

– Dar el a refuzat, zise ea.

– Da.

– Atunci ce rost mai are să ne mai flatezi?

– Pentru că există mai multe căi prin care să ajung la același final. De exemplu, aș putea să-l denunț pe Nafai pentru uciderea cu lașitate a lui Gaballufix și să-l scot în față pe Rashgallivak drept omul care a încercat cu eroism să păstreze echilibrul orașului în vremuri tulburi. Dacă nu ar fi fost intervenția răuvoitoare a oracolului pe nume Hushidh, probabil că ar fi reușit – căci toată lumea știe că mâinile lui Rashgallivak nu sunt pătate de sângele altui om. El a fost un administrator priceput, luptându-se să mențină gospodăriile atât a lui Wetchik, cât și a lui Gaballufix. În timp ce Nafai și Hushidh sunt judecați pentru crimele lor, Rashgallivak devine consul al orașului. Și, bineînțeles, e potrivit să le ia pe fiicele lui Gaballufix sub protecția sa, așa cum va face și cu văduva lui Nafai după execuția acestuia, și cu oracolul după ce va fi iertată de crima sa. Consiliul orașului nu ar vrea ca bietele femei să se afle sub influența periculoasei, egoistei Doamne Rasa nici măcar o zi.

– În cele din urmă ne *amenințI*.

– Doamnă Rasa, eu descriu niște posibilități reale – alegeri pe care le pot face și care mă vor duce la un deznodământ la care, într-un fel sau altul, tot voi ajunge. Voi face Basilica să mi se alieze de bunăvoie. Va fi orașul *meu* înainte să continui, provocând conducerea tiranică a Împăratului Gorayni.

– Există o altă cale? întrebă Hushidh încet.

– Există, și probabil este cea mai bună dintre toate. Din acest motiv Nafai m-a adus acasă cu el – să mă înfățișez oracolului și s-o rog să mă ia de soț.

Rasa era îngrozită.

– Să *te* ia de soț!

– În ciuda poreclei mele, nu am o soție. Nu e bine ca un bărbat să fie singur prea mult timp. Am treizeci de ani – sper că nu e prea mult ca să mă accepți, Hushidh.

– Ea este destinată fiului meu, spuse Rasa.

Moozh se întoarse spre ea și pentru prima dată manierele lui desăvârșite fură înlocuite de o furie mușcătoare, periculoasă.

– Un infirm care se ascunde în deșert, un avorton pe care această fată minunată nu l-a dorit niciodată de soț și nu-l dorește nici acum!

– Greșești, zise Hushidh. Îl *doresc*.

– Dar nu te-ai măritat cu el.

– Nu.

– Deci nu există o piedică legală în calea căsătoriei noastre.

– Nu există.

– Poți intra în casă și să ne măcelărești pe toți, spuse Rasa, dar n-o să te las s-o iei cu forța pe față.

– Nu face o dramă din asta. Nu am intenția să forțez nimic. Cum am zis, mi se deschid mai multe căi. În orice clipă, Nafai poate rosti „Voi fi consul", caz în care Hushidh va găsi povara propunerii mele de căsătorie mai puțin apăsătoare – cu toate că nu retrasă, dacă va dori să împartă viitorul cu mine. Căci te asigur, Hushidh, indiferent ce se va întâmpla, viața mea va fi una glorioasă, iar numele soției mele va fi cântat alături de al meu pentru totdeauna.

– Răspunsul e nu, insistă Rasa.

– Întrebarea nu ți-a fost adresată.

Hushidh se uită de la unul la altul, fără să-i întrebe nimic. Într-adevăr, Rasa era sigură că vedea nu trăsăturile lor, ci legăturile de dragoste și loialitate care îi uneau.

– Mătușă Rasa, vorbi ea în cele din urmă, sper că mă vei ierta dacă îl dezamăgesc pe fiul tău.

– Nu-l lăsa să te intimideze, spuse ea furioasă. Sufletul Suprem n-ar permite niciodată ca Nafai să fie executat – nu-i decât fanfaronadă.

– Sufletul Suprem e un computer, replică fata. Nu e omnipotentă.

– Hushidh, există viziuni care te leagă de Issib. Sufletul Suprem v-a ales unul pentru celălalt!

– Mătușă Rasa, nu pot decât să te rog să păstrezi tăcerea și să-mi respecți decizia. Am văzut fire despre care nici măcar nu aș fi bănuit că există care mă leagă de acest bărbat. Nu m-am gândit, atunci când

am auzit că se numește Moozh, că voi fi singura femeie care să aibă *dreptul* să folosească acest nume pentru el.

– Hushidh, am decis să te cer în căsătorie din motive politice, fără să te fi văzut vreodată. Însă auzisem că ești înțeleaptă și am văzut imediat că ești minunată. Acum am înțeles cum gândești și am auzit cum vorbești, și știu că pot să-ți ofer nu numai putere și glorie, ci și darurile tandre ale unui adevărat soț.

– Iar eu îți voi oferi devotamentul unei adevărate soții, zise ea, ridicându-se și îndreptându-se spre el.

El întinse mâna și ea acceptă îmbrățișarea lui blândă și sărutul pe obraz.

Rasa, devastată, nu reușea să scoată o vorbă.

– Mătușa mea Rasa ar putea îndeplini ceremonia? întrebă tânăra. Presupun că... din motive politice... vrei ca nunta să aibă loc cât mai curând.

– Curând, dar nu-i cu putință să fie Doamna Rasa. Reputația ei nu e prea bună în momentul ăsta, deși sunt convins că situația se va clarifica imediat după nuntă.

– Pot să mai stau o ultimă zi cu sora mea?

– Mergi la nuntă, nu la înmormântare. O să ai parte de multe zile alături de sora ta. Dar nunta va avea loc astăzi. La amiază. La Orchestră, cu tot orașul drept martor. Iar sora ta, Luet, va îndeplini ceremonia.

Era de-a dreptul îngrozitor. Moozh știa foarte bine cum să întoarcă totul în avantajul său. Dacă Luet îndeplinea ceremonialul, prestigiul ei îi devenea garanție. Generalul avea să fie pe deplin acceptat drept nobil cetățean al Basilicăi și nu mai avea nevoie de vreun

alt locotenent care să-i fie consul-marionetă. Ar fi fost numit cu ușurință el însuși consul, iar Hushidh ar fi fost consoarta lui, prima doamnă a Basilicăi. Ea ar fi minunată în acel rol, pe deplin demnă de el – numai că rolul nu va mai trebui jucat de nimeni, căci Moozh va distruge Basilica prin ambiția lui.

Va distruge Basilica...

– Suflet Suprem! strigă Rasa din inimă. Asta ai plănuit încă de la început?

– Bineînțeles, zise Moozh. După cum mi-a spus chiar Nafai, am fost manipulat să ajung aici de Dumnezeu însuși. În ce alt scop decât să-mi găsesc o soție?

Se întoarse spre Hushidh, care încă privea în sus la el, încă atingându-l, cu mâna pe brațul lui.

– Draga mea doamnă, vrei să mă însoțești? În timp ce sora ta se pregătește pentru ceremonie, noi avem multe lucruri de discutat, iar tu trebuie să fii alături de mine atunci când voi anunța căsătoria noastră consiliului orașului, în această dimineață.

Luet se ridică și făcu un pas în față.

– Eu nu am fost de acord să joc niciun rol în farsa asta monstruoasă!

– Lutya, șopti Nafai.

– N-o poți sili! strigă Rasa triumfătoare.

Dar cea care răspunse fu Hushidh, și nu Moozh.

– Surioară, dacă mă iubești, dacă m-ai iubit vreodată, atunci, te implor, vino la Orchestră pregătită să celebrezi căsătoria.

Hushidh se uită la toți ceilalți.

– Mătușă Rasa, trebuie să vii acolo. Și să le aduci și pe fiicele tale și pe soții lor, iar tu, Nafai, adu-i pe frații tăi și pe soțiile lor. Chemați-le pe toate profesoarele și elevele din această casă, chiar și pe cele care locuiesc în altă parte. O să le aduci să mă vadă luându-mi un soț? O să-mi faci această bucurie, în amintirea tuturor anilor fericiți petrecuți în casa asta?

Formalismul discursului ei, purtarea ei distantă frânseră inima Rasei, care începu să plângă chiar în timp ce își dădea acordul. Luet promise și ea să îndeplinească ceremonia.

– O să le permiți să iasă din casă pentru nuntă, nu-i așa? îl întrebă pe Moozh.

El îi zâmbi tandru.

– Vor fi escortate la Orchestră și înapoi acasă.

– Asta e tot ce-ți cer, zise ea, apoi părăsi porticul la brațul lui.

După ce plecară, Rasa se prăbuși pe canapea plângând amar.

– Pentru ce am slujit-o atâția ani? se întrebă. Nu însemnăm nimic pentru ea! Nimic!

– Hushidh ne iubește, rosti Luet.

– Nu despre Hushidh vorbește, explică Nafai.

– Sufletul Suprem! țipă Rasa, apoi strigă cuvintele, ca și cum le-ar fi azvârlit spre soarele care răsărea: Sufletul Suprem!

– Dacă ți-ai pierdut credința în Sufletul Suprem, spuse Nafai, cel puțin ai încredere în Hushidh. Ea încă speră să întoarcă lucrurile în direcția în care vrem noi, nu-ți dai seama? A acceptat oferta lui Moozh

pentru că a văzut în ea un plan. Poate că Sufletul Suprem chiar i-a *cerut* să accepte, nu te-ai gândit?

– M-am gândit, zise Luet, dar nu prea cred. Sufletul Suprem nu ne-a dat niciun indiciu.

– Atunci, în loc să stăm de vorbă, în loc să fim supărați, n-ar fi mai bine să ascultăm! Sufletul Suprem o fi așteptând doar ca noi să-i acordăm puțină atenție, ca să ne explice ce se petrece.

– O să aștept, vorbi Rasa. Dar ar fi bine ca planul să fie unul bun.

Așteptară, toți trei cu propriile întrebări în inimi.

După expresiile de pe chipurile lui Nafai și Luet, ei primiră primii răspunsurile. Iar pe măsură ce Rasa continua să aștepte, înțelese că nu avea să capete niciun răspuns.

– Ai auzit? întrebă Nafai.

– Nimic, răspunse ea. Absolut nimic.

– Poate că ești prea supărată pe Sufletul Suprem ca s-o auzi, presupuse Luet.

– Sau mă pedepsește. Mașină ranchiunoasă! Ce a avut de spus?

Tinerii își aruncară priviri. Așadar veștile nu erau bune.

– Sufletul Suprem nu prea mai controlează situația, zise Luet într-un târziu.

– E vina mea, făcu Nafai. Vizita mea la general avansează lucrurile cu cel puțin o zi. El plănuia deja să se însoare cu una dintre ele, dar s-ar mai fi gândit o zi.

– O zi! Ar mai fi avut vreo importanță?

– Sufletul Suprem nu știe dacă va concepe cel mai bun plan așa de repede, spuse Luet. Dar nici pe Nafai nu putem da vina. Moozh este impetuos și sclipitor și ar fi reușit să rezolve repede și fără...

– Prostia mea, propuse Nafai.

– Îndrăzneala ta.

– Așadar suntem condamnați să rămânem unelte lui Moozh? întrebă Rasa. Mă rog, nu ne va folosi mai neglijent decât Sufletul Suprem.

– Mamă, zise Nafai, pe un ton mai degrabă sever, Sufletul Suprem nu ne-a folosit în mod greșit. Fie că Hushidh se căsătorește cu Moozh, fie că nu, noi tot vom face călătoria. Dacă ea va fi soția lui, atunci își va folosi influența să ne elibereze – el nu va mai avea nevoie de noi după ce își asigură poziția în oraș.

– Să *ne* elibereze?

– Pe toți cei care ne-am făcut deja planuri de drum, chiar și pe Shedemei.

– Dar Hushidh?

– Asta nu-i în puterea Sufletului Suprem, rosti Luet. Dacă nu va împiedica nunta, Hushidh va rămâne aici.

– O să urăsc întotdeauna Sufletul Suprem. Dacă îi face așa ceva dragei de Hushidh, n-o s-o mai slujesc niciodată. Mă auzi?

– Calmează-te, mamă, zise Nafai. Dacă Hushidh l-ar fi refuzat, eu aș fi fost de acord să devin consul, și atunci eu și Luet ar fi trebuit să rămânem în urmă. Într-un fel sau altul, tot aici ajungeam.

– Și asta ar trebui să mă liniștească? întrebă Rasa cu amărăciune.

– Să te liniștească *pe tine? Pe tine,* Doamnă Rasa? Hushidh e sora mea, singura mea rudă – ai alături toți copiii pe care i-ai născut *și* pe soțul tău. Ce pierzi, în comparație cu ceea ce voi pierde eu? Și totuși mă vezi plângând?

– *Ar trebui.*

– O să plâng pe drumul prin deșert. Dar deocamdată avem foarte puține ore să ne pregătim.

– O, și eu ar trebui să te învăț ceremonialul?

– Durează cinci minute, și oricum o să mă ajute preotesele. Timpul trebuie folosit la împachetarea lucrurilor pentru călătorie.

– *Călătorie,* făcu Rasa, amărâtă.

– Trebuie să avem totul gata ca să poată fi încărcat pe cămile în cinci minute. Nu-i așa, Nafai?

– Încă sunt șanse ca totul să iasă bine, aprobă el. Mamă, acum nu e momentul să cedezi. Toată viața mea te-ai ținut tare, indiferent de problemă. Te prăbușești acum, când avem cea mai mare nevoie de tine ca să-i aduci pe ceilalți pe drumul cel bun?

– Te aștepți ca *noi* să-i convingem pe Sevet și Vas, Kokor și Obring să-și facă bagajele pentru o călătorie prin deșert? întrebă Luet.

– Crezi că Elemak și Mebbekew vor accepta instrucțiuni de la *mine?* adăugă Nafai.

Rasa își șterse ochii.

– Îmi cereți prea mult. Nu sunt așa tânără ca voi. Nu sunt așa de adaptabilă.

– Te poți adapta atât cât e nevoie, zise Luet. Acum, te rog, spune-ne ce să facem.

Astfel că Rasa își înghiți pe moment durerea și reveni la rolul său familiar. Peste câteva minute, întreaga casă era pusă în mișcare, servitoarele împachetau și făceau pregătiri, asistenta scria scrisori de recomandare pentru fiecare profesoară care avea să rămână și rapoarte despre progresul la învățătură al fiecărui elev, astfel încât toți să-și găsească noi școli după plecarea Rasei, când școala avea să fie desființată.

Apoi străbătu coridorul lung până la camera nupțială a lui Elemak, să înceapă istovitorul proces al informării călătorilor reticenți că vor participa la nuntă, întrucât soldații îi vor însoți într-acolo, și că se vor pregăti pentru o călătorie în deșert, întrucât, din anumite motive, Sufletul Suprem decisese că nu vor fi suferit suficient până nu vor ajunge printre scorpioni.

La Orchestră – şi nu în vis

Nu prea era modul în care Elemak să vrea să-și petreacă dimineața următoare nunții. Se presupunea că ar fi o perioadă plăcută, în care să dormiteze și să facă dragoste, să stea de vorbă și să se tachineze. În schimb avusese loc o furtună de pregătiri – pregătiri total neadecvate, fiindcă ar fi trebuit să se pregătească pentru o călătorie în deșert și totuși nu aveau nici cămile, nici corturi și nici provizii. Și era îngrijorător cât de prost se adaptase Eiadh situației. În timp ce Dol a lui Mebbekew cooperase imediat – chiar mai mult decât lenesul de Meb însuși –, Eiadh irosea timpul lui Elemak

cu proteste și certuri. N-am putea să rămânem în urmă și să-i ajungem mai târziu? De ce trebuie să plecăm *noi* numai pentru că mătușa Rasa e arestată?

În cele din urmă o trimisese la Luet și Nafai să i se răspundă la întrebări în timp ce el supraveghea bagajele, eliminând excesul de haine – ceea ce însemna certuri aprinse cu Kokor, care nu înțelegea de ce rochițele ei ușoare și provocatoare nu aveau să fie prea utile în deșert. În cele din urmă, răbufni de față cu Sevet și soții lor.

– Uite ce e, Kokor, singurul bărbat pe care o să-l ai acolo e soțul tău, iar când o să vrei să-l seduci *pe el* e suficient să-ți *scoți* hainele.

Spunând asta, culese rochia ei preferată și o rupse până la brâu. Bineînțeles că ea țipă și plânse, dar el o văzu mai târziu dăruindu-și cu mărinimie toate rochiile – sau poate schimbându-le pe haine mai practice, întrucât era foarte posibil să nu aibă nimic folositor.

Ca și cum chinul bagajelor nu fusese suficient, urmă tortura traversării orașului. Adevărat, soldații reușiră să rămână discreți – nu formau o falangă solidă de bărbați brutali în marș. Însă tot soldați Gorayni erau, astfel că trecătorii – majoritatea îndreptându-se de asemenea spre Orchestră – lăsau un spațiu gol în jurul lor, apoi căscau gura la ei.

– Se uită la noi ca la niște criminali, zise Eiadh.

Însă Elemak o asigură că majoritatea trecătorilor presupuneau probabil că erau invitați de onoare cu escortă militară, lucru care pe ea o făcu să se simtă mândră. El fu puțin iritat în adâncul sufletului fiindcă

era atât de copilăroasă. Dar oare nu-l avertizase Tata că soțiile tinere, având trupuri suple și ușoare, au și mințile mai ușoare? Eiadh era pur și simplu tânără; Elemak nu se prea aștepta ca ea să ia în serios problemele serioase sau măcar să înțeleagă ce anume era serios.

Ocupară locurile de onoare, nu pe băncile de sus ale amfiteatrului, ci chiar jos în Orchestră, în partea dreaptă a platformei scunde care fusese ridicată în centru special pentru ceremonie. Ei erau însoțitorii miresei; de cealaltă parte, alaiul mirelui consta din mulți membri ai consiliului orașului, alături de ofițeri ai gărzii basilicane și câțiva – foarte puțini – ofițeri Gorayni. Nu se simțea nicio urmă a dominației lor. Nici nu era nevoie. Elemak știa că se găseau o mulțime de soldați Gorayni și gardieni basilicani discret plasați, dar suficient de aproape să intervină în caz că se petrecea ceva neașteptat. Dacă, de exemplu, un asasin sau vreun alt curios ar fi încercat să traverseze spațiul deschis dintre gradene și alaiul din jurul platformei, s-ar fi pomenit cu o săgeată undeva prin corp, de la unul dintre arcașii ascunși în boxele sufleorilor și muzicienilor.

Cât de repede se schimbă lucrurile, gândi Elemak. Cu doar câteva săptămâni în urmă am venit acasă cu o caravană încărcată de succes, imaginându-mi că sunt gata să-mi ocup locul ca bărbat în afacerile Basilicăi. Gaballufix îmi părea pe atunci cel mai puternic om din lume, iar viitorul meu ca moștenitor al lui Wetchik și frate al lui Gabya părea cu adevărat strălucitor. De atunci nimic nu a mai fost stabil două zile

la rând. În urmă cu o săptămână, cu mintea și trupul deshidratate de deșert, s-ar fi gândit că se va însura cu Eiadh în casa Rasei? Și chiar noaptea trecută, când el și Eiadh fuseseră personajele centrale ale ceremoniei de nuntă, și-ar fi imaginat că la amiaza următoarei zile, în loc ca Nafai și Luet să rămână niște figuranți copilărești la nunta lui, vor sta acum chiar pe platformă, unde ea va îndeplini ceremonia și el va fi nașul Generalului Moozh?

Nafai! Un băiat de paisprezece ani! Și Generalul Moozh îi ceruse *lui* să-i fie naș și garant al cetățeniei basilicane, oferindu-i-l lui Hushidh ca și cum ar fi fost vreo figură importantă a orașului. Mă rog, *era* o figură importantă – dar numai ca soț al vizionarei în ape. Nimeni nu credea că merita el însuși o asemenea onoare.

Vizionare în ape, oracole... Elemak nu dăduse niciodată prea multă importanță unor astfel de lucruri. Erau treburi religioase, o afacere profitabilă, dar pentru care el nu avea suficientă răbdare. Ca și visul prostesc pe care îl avusese în deșert – era atât de ușor să transformi un vis lipsit de înțeles într-un plan de acțiune datorită naivilor care credeau că Sufletul Suprem era o ființă nobilă și nu doar un program al unui computer responsabil cu transmiterea informațiilor și documentelor de la un oraș la altul prin intermediul sateliților. Chiar și Nafai spunea că Sufletul Suprem nu era decât un computer, totuși el, Luet, Hushidh și Rasa erau plini de povești despre cum Sufletul Suprem încerca să aranjeze lucrurile astfel ca nunta să nu aibă loc și ei toți să ajungă în deșert,

gata de călătorie, înainte de sfârșitul zilei. Cum putea un computer să facă să apară cămile din nimic? Să facă să se ridice corturi din praf? Să transforme pietrele și nisipul în brânză și grâu?

– Nu-i așa că arată bine, curajos? întrebă Eiadh.

Elemak se întoarse spre ea.

– Cine? A apărut Generalul Moozh?

– Fratele tău, prostuțule. Uite.

Privi pe platformă și nu i se păru că Nafai arăta în mod special curajos sau bine. De fapt, părea ridicol, îmbrăcat ca un băiat care se preface a fi bărbat.

– Nu-mi vine să cred că s-a dus drept la soldații Gorayn. Și să-i vorbească Generalului Vozmuzhalnoy Vozmozhno însuși – în timp ce toată lumea dormea!

– Ce-i așa de curajos în asta? A fost periculos și prostesc, și uite unde s-a ajuns – Hushidh e nevoită să se mărite cu el, răspunse el.

– Elya, se mărită cu cel mai puternic om din lume! zise ea, privindu-l uluită. Și Nafai îi e naș.

– Numai pentru că s-a căsătorit cu vizionara în ape.

Tânăra oftă.

– Ea *e* atât de simplă. Dar visele alea – și eu am încercat să am, dar nimeni nu le-a luat în serios. De fapt, noaptea trecută am avut cel mai ciudat vis. O maimuță păroasă zburătoare cu dinți urâți arunca în mine cu mizerii, și un șobolan uriaș cu un arc și săgeți a alungat-o de pe cer – îți închipui o asemenea prostie? De ce n-am și *eu* vise de la Sufletul Suprem?

Elemak abia dacă o asculta. Se gândea în schimb că era evident invidioasă pentru că Hushidh se mărita

cu cel mai puternic om din lume. Și cum îl mai admira pe Nafai pentru neobrăzarea lui, să iasă și să-l acosteze pe Generalul Moozh în puterea nopții. Ce putea să obțină, în afară de a-l înfuria? Fusese noroc pur prostesc fiindcă totul se terminase cu el suit pe platformă. Dar totuși îl întrista faptul că Nafai stătea acolo cu ochii întregului oraș asupra lui. Cel despre care se șoptea, care era văzut ca soț al vizionarei în ape, cumnatul oracolului. Iar când Moozh se va instaura rege – o, da, denumirea oficială va fi *consul*, dar *ar însemna* același lucru –, Nafai va fi cumnatul maiestății sale și soț al unei femei mărețe, iar el doar un negustor în deșert. O, desigur că îi vor reda tatălui lor titlul de Wetchik, atunci când Tata va înțelege că Sufletul Suprem nu e în stare să scoată pe nimeni din Basilica. Și Elemak îi va fi iarăși moștenitor, dar ce ar mai reprezenta *acel* titlu? Cel mai rău va fi că își va recăpăta rangul și viitorul ca un dar din partea lui *Nafai*. Asta îl făcea să se zvârcolească pe dinăuntru.

– Nafai e așa de *impetuos*, spuse Eiadh. Nu ești mândru de el?

Nu se oprea din a vorbi despre el? Până în acea dimineață, Elemak știuse că Eiadh era cea mai bună partidă pe care un bărbat s-o obțină în oraș. Dar acum își dădea seama că în sinea lui gândise de fapt că era cea mai bună *primă* căsătorie pe care s-o facă un *tânăr*. Într-o zi va avea nevoie de o soție adevărată, o consoartă, și nu avea motive să creadă că Eiadh se va maturiza, devenind așa ceva. Probabil întotdeauna va fi superficială și frivolă, exact ceea ce îndrăgise mai mult

la ea. Noaptea trecută, când ea îi cântase, cu vocea sa joasă, plină de pasiune îndelung exersată, crezuse că o va asculta cântând veşnic. Acum se uita la platformă şi îşi dădu seama că de fapt Nafai încheiase o căsătorie care merita păstrată treizeci de ani de acum încolo.

Bine atunci, gândi el. Întrucât *nu* vom părăsi Basilica, o s-o ţin pe Eiadh câţiva ani şi apoi o voi elibera cu amabilitate. Cine ştie? Poate că Luet n-o să rămână cu Nafai. Când va mai îmbătrâni, o fi începând să-şi dorească un bărbat *puternic* alături. Vom privi aceste prime căsătorii drept nişte faze copilăreşti, prin care am trecut în tinereţe. Atunci *eu* voi fi cumnatul consulului.

Cât despre Eiadh, ei bine, cu puţin noroc îmi va naşte un fiu înainte de a ne despărţi. Dar oare ar fi ăsta într-adevăr un noroc? Fiul meu cel mare, moştenitorul meu, ar fi bine să aibă mamă o femeie atât de superficială? Cel mai probabil fiii din căsătoriile mele ulterioare, cele mature, vor fi cei mai vrednici să-mi ia locul.

Apoi, cu o subită strângere de inimă, îşi dădu seama că şi Tata ar fi putut simţi la fel. La urma urmelor, Rasa era soţia *lui* la maturitate, iar Issib şi Nafai fiii din această căsătorie. Nu era oare Mebbekew dovada umblătoare a rezultatelor nefericite ale căsătoriilor din tinereţe?

Dar nu şi eu, se gândi Elemak. Eu nu sunt rezultatul vreunei frivole căsătorii din tinereţe. Eu sunt fiul pe care el n-ar fi îndrăznit să-l ceară – fiul mătuşicii sale Hosni, născut numai pentru că ea îl admirase mult pe băiatul Volemak atunci când îl iniţiase în plăcerile

patului. Hosni a fost o femeie de caracter, iar Tata are încredere în mine și mă prețuiește mai mult decât pe ceilalți copii ai lui. Sau, oricum, așa *făcea*, până când a început să primească viziuni de la Sufletul Suprem și Nafai a reușit să aducă acest lucru în avantajul lui, pretinzând că și el are viziuni.

Era furios – furie veche, arzătoare, nu o gelozie nouă, provocată de admirația lui Eiadh pentru Nafai. Totuși, ceea ce-l ardea cel mai puternic și mai profund era teama că Nafai nu se prefăcea, că dintr-un motiv necunoscut Sufletul Suprem îl alesese pe fiul cel mai mic al Tatei în locul celui mai mare pentru a-i fi adevăratul moștenitor. Când scaunul lui Issib fusese luat în stăpânire de Sufletul Suprem și îl oprise pe Elemak să-l bată pe Nafai în defileul din afara orașului, nu spusese Sufletul Suprem cam așa ceva? Că într-o zi Nafai va fi cel care își va conduce frații, sau ceva în genul ăsta?

Ei bine, dragă Suflet Suprem, nu și dacă e mort. Te-ai gândit vreodată? Dacă poți să-i vorbești *lui*, atunci poți să-mi vorbești și mie, și ar fi timpul să începi.

Ți-am dat visul cu soțiile.

Cuvintele apărură în mintea lui la fel de limpede ca o voce. Elemak râse.

– De ce râzi, Elya dragă? întrebă Eiadh.

– De cât de ușor se autoamăgește cineva.

– Lumea vorbește mereu despre cum cineva se minte singur, dar eu nu am înțeles niciodată. Dacă tu îți spui o minciună, atunci știi că e o minciună, nu-i așa?

– Da, admise Elemak. Știi că minți, și știi și care e adevărul. Dar unii oameni se îndrăgostesc de minciună și renunță complet la adevăr.

Așa cum faci tu acum, răsună vocea din mintea lui. Preferi să crezi minciuna că eu nu pot să-ți vorbesc ție sau oricui altcuiva, așa că mă renegi.

– Sărută-mă, zise Elemak.

– Suntem în mijlocul Orchestrei, Elya! protestă ea, dar el știa că voia.

– Cu atât mai bine. Ne-am căsătorit aseară – oamenii se așteaptă să nu ne pese de nimic, decât unul de altul.

Ea îl sărută, și el se lăsă pierdut în sărut, golindu-și mintea de orice în afară de dorință. Când în cele din urmă sărutul se termină, se auzi un ropot slab de aplauze – fuseseră remarcați, iar ea era încântată.

Bineînțeles, Mebbekew îi propuse imediat un sărut identic lui Dol, care avu bunul-simț să refuze. Însă el insistă până când Elemak se aplecă peste Eiadh și-i spuse:

– Meb, anticlimaxul e întotdeauna un teatru prost – nu ziceai chiar tu?

Celălalt îl privi urât și renunță la idee.

Încă dețin controlul, se gândi. Și *nu* o să încep să cred în voci care mi se ivesc în minte numai pentru că mi le doresc. Eu nu sunt ca Tata, Nafai sau Issib, hotărâți să admită o fantezie numai fiindcă e călduț și liniștitor să te gândești că o ființă superioară este la cârma tuturor lucrurilor. Eu pot să fac față adevărului dur și rece. Întotdeauna a fost de ajuns pentru un bărbat *adevărat.*

Începură să sune goarnele. Din toate minaretele din jurul amfiteatrului, trompetiștii dădură drumul țipetelor lor tânguitoare. Erau instrumente vechi, nu trompetele frumos acordate de la teatru sau din concerte, și nici nu încercau să creeze o armonie între ele. Fiecare goarnă producea câte o notă, prelungă și puternică, apoi scădea pe măsură ce trompetistul își pierdea răsuflarea. Notele se suprapuneau unele peste altele, uneori cu o disonanță biruitoare, alteori în armonii surprinzătoare; întotdeauna rezulta un sunet frumos, copleșitor.

Îi reduse la tăcere pe cetățenii de pe bănci, iar lui Elemak îi provocă un sentiment tremurător de anticipare, la fel cum știa că se întâmplă cu toți ceilalți din Orchestră. Nunta era pe cale să înceapă.

Sete stătea la poarta Basilicăi și se întreba de ce Sufletul Suprem o dezamăgea acum. Doar fusese ajutată la fiecare pas pe drumul dinspre Potokgavan. Se apropiase de o barcă de pe canal și le ceruse s-o ducă și pe ea, iar ei o luaseră la bord fără comentarii, cu toate că ea nu le putea plăti tariful. În portul cel mare se dusese cu curaj la căpitanul vasului de corsari pe care Sufletul Suprem i-l indicase ca fiind cel care realizaze cea mai rapidă traversare până la Coasta Roșie, iar el râsese și se lăudase că atât timp cât nu ia și încărcătură o duce într-o zi, cu un vânt așa de bun. Pe Coasta Roșie, o femeie cumsecade descălecase de pe calul ei și i-l oferise în plină stradă.

Pe acel cal ajunse la Poarta de Jos, aşteptându-se să fie uşor lăsată să treacă, aşa cum erau toate femeile, cetăţene sau nu. În schimb, găsi poarta păzită de soldaţi Gorayni, care întorceau pe toată lumea din drum.

– Înăuntru are loc o nuntă măreaţă, îi explică un soldat. Generalul Moozh se căsătoreşte cu o doamnă basilicană.

Fără să ştie cum, Sete înţelese imediat că acea nuntă era motivul pentru care venise.

– Atunci trebuie să mă lăsaţi să intru, pentru că sunt invitată de onoare.

– Numai cetăţenii Basilicăi sunt invitaţi să participe, şi numai cei aflaţi deja dincolo de ziduri. Ordinele pe care le avem nu acceptă excepţii, nici măcar pentru mamele ale căror bebeluşi sunt în interiorul zidurilor, nici măcar pentru medicii ai căror pacienţi mor înăuntru.

– Sunt invitată de Sufletul Suprem, şi în numele acestei autorităţi revoc orice ordin v-ar fi fost dat de un muritor.

Soldatul râse, dar numai puţin, căci vocea ei era răsunătoare şi mulţimea de oameni de la poartă îi priveau şi îi ascultau. Şi ei fuseseră refuzaţi, şi era posibil să devină neprietenoşi la cea mai mică provocare.

– Lăsaţi-o să intre, spuse unul dintre soldaţi, fie şi numai ca să potolim mulţimea.

– Nu fi prost, replică altul. Dacă o lăsăm pe ea, va trebui să-i lăsăm pe toţi.

– Ei vor să intru eu.

Mulțimea își murmură acordul. Sete se miră – basilicanii îi acordau atâta atenție Sufletului Suprem, în timp ce soldații Gorayni erau surzi la influența ei. Poate de aceea Goraynii erau o rasă așa de rea, după cum auzise ea în Potokgavan: pentru că nu auzeau vocea Sufletului Suprem.

– Soțul meu mă așteaptă înăuntru, rosti Sete, deși până nu se auzi pronunțând cuvintele nu-și dădu seama că era adevărat.

– Soțul tău va trebui să aștepte, replică un soldat.

– Sau să-și ia o amantă, zise altul și izbucniră în râs.

– Sau să se satisfacă singur, continuă primul, hohotind.

– Ar trebui s-o lăsăm să intre. Dacă Dumnezeu a ales-o pe ea?

Imediat unul dintre soldați își scoase pumnalul cu mâna stângă ducându-l la gâtul celui care vorbise.

– Știi ce atenționări am primit – că exact pe cea pe care *vrem* s-o lăsăm înăuntru trebuie s-o împiedicăm!

– Dar are nevoie să intre, spuse cel sensibil la Sufletul Suprem.

– Dacă mai spui un cuvânt, te omor.

– Nu! strigă Sete. O să plec. Nu asta e poarta potrivită pentru mine.

În sinea ei simțea crescând nevoia presantă de a intra în oraș; dar nu va accepta ca omul să fie ucis, fiindcă oricum nu îi vor da voie să treacă. Dădu pinteni calului și porni înapoi prin mulțimea care se despărți să-i facă loc. Apucă repede pe poteca abruptă care ducea în Drumul Caravanelor, dar nu

se osteni să încerce la Poarta Pieței; o luă pe Drumul Înalt, dar nu încercă să intre nici pe la Poarta de Sus, nici pe la Poarta Coșului. Își grăbi calul pe Cărarea Întunecată, care șerpuia prin defileurile adânci care brăzdau dealurile împădurite din nordul orașului, până ajunse la Drumul Pădurii – dar nici pe acesta nu îl urmă spre Poarta din Spate.

Descălecă și se afundă printre tufișurile dese din Pădurea Fără Cărări, îndreptându-se spre poarta privată despre care știau numai femeile, pe care numai femeile o foloseau. Îi luase o oră să înconjoare orașul, și făcuse și un drum lung – dar nu exista potecă pentru cai pe lângă zidul estic, care se prelungea în jos prin prăpăstii și stânci ascuțite, și să parcurgă acel drum pe jos ar fi durat mult mai mult. Acum însăși pădurea părea să-i pună obstacole, s-o rețină, cu toate că știa că Sufletul Suprem îi ghidează fiecare pas pe care îl făcea ca să găsească cea mai scurtă cărare spre poarta privată. Însă chiar și după ce intră pe acolo avea să mai treacă timp până să ajungă în oraș și deja auzea goarnele cântându-și serenada tânguitoare. Ceremonia urma să înceapă în câteva clipe, iar Sete nu era acolo.

Luet înaintă și vorbi cât putu de lent, dar chiar și când își interpreta rolul în cadrul ceremoniei nu avea posibilitatea să facă ceea ce dorea în sufletul ei – să oprească nunta și să-l denunțe pe Moozh cetățenilor adunați. În cel mai bun caz, ar fi fost îmbrâncită de pe platformă înainte de a rosti vreun cuvânt și o preoteasă mai responsabilă i-ar fi luat locul; în cel mai rău

caz ar fi vorbit, dar ar fi fost oprită de o săgeată, apoi ar fi izbucnit revolta și vărsarea de sânge, și Basilica ar fi distrusă până în dimineața următoare. Ce ar fi realizat atunci?

Așa că își continuă ceremonia – meticulos, cu pauze lungi, dar fără să se oprească vreodată de tot, fără să ignore vreodată șoaptele sufleorilor și ale preoteselor care o urmăreau la fiecare mișcare, la fiecare cuvânt.

Însă, cu toată agitația din interiorul ei, Luet nu putea să nu observe că Hushidh era perfect calmă. Oare era posibil ca în realitate să întâmpine cu bucurie această căsătorie, socotind-o o cale de a evita viața de soție a unui infirm? Nu – Shuya fusese sinceră când spusese că Sufletul Suprem o împăcase cu acest viitor. Calmul ei trebuia să provină din încrederea deplină în Sufletul Suprem.

– Are dreptate să se încreadă, zise o voce – o șoaptă, de fapt.

Pentru o clipă crezu că e Sufletul Suprem, însă își dădu seama că era Nafai cel care vorbise, trecând pe lângă ea în timpul procesiunii florilor. De unde știa el că exact de acele cuvinte avea nevoie în acel moment, că răspundeau atât de perfect gândurilor ei? Să fi fost Sufletul Suprem, strângând și mai mult legătura dintre ei? Sau Nafai însuși vedea atât de adânc în inima ei, încât știa ce avea nevoie să audă?

Să fie adevărat că Shuya are dreptate să se încreadă în Sufletul Suprem? Să fie adevărat că nu va trebui s-o lăsăm aici când ne vom începe călătoria prin deșert, spre o altă stea? Fiindcă n-aș suporta s-o pierd,

s-o părăsesc. Poate că voi cunoaște din nou fericirea; poate proaspătul meu soț îmi va fi un tovarăș, așa cum și Hushidh mi-a fost o tovarășă dragă. Dar întotdeauna va rămâne o durere, un loc pustiu, o suferință care nu se va stinge niciodată pentru sora mea, singura mea rudă pe lume, oracolul meu, care atunci când eram copii a legat nodul care ne ține pentru totdeauna una de cealaltă.

Și în sfârșit veni momentul jurămintelor, cu mâinile lui Luet pe umerii lor – întinzându-se spre umărul lui Moozh, atât de solid, înalt și ciudat, și pe al lui Hushidh, atât de familiar, atât de fragil în comparație cu al Generalului.

– Sufletul Suprem face un singur suflet din femeie și bărbat, rosti Luet.

O răsuflare. O pauză infinită. Apoi cuvintele pe care nu suporta să le pronunțe, și totuși era nevoită; așa că rosti:

– S-a făcut.

Oamenii din Basilica se ridicară de pe scaune ca unul, ovaționând, aplaudând și strigându-le numele: Hushidh! Oracolul! Moozh! Generalul! Vozmuzhalnoy! Vozmozhno!

Moozh o sărută pe Hushidh așa cum un soț își sărută soția – dar cu blândețe, după cum văzu Luet, cu bunătate. Apoi se întoarse, lăsând-o în fața platformei. Sute, mii de flori zburară prin aer; cele aruncate din partea din spate a amfiteatrului erau culese și aruncate din nou, până când florile umplură spațiul dintre platformă și primele rânduri de bănci.

În mijlocul tumultului, Luet deveni conștientă că Moozh însuși scanda. Nu auzea cuvintele, ci numai faptul că spunea ceva, fiind cu spatele la ea. Treptat, oamenii din primele rânduri își dădură seama ce striga și îi preluară cuvintele ca o incantație. Abia atunci Luet înțelese modul în care își transforma propria nuntă într-un avantaj politic clar. Căci ceea ce scanda era un singur cuvânt, repetat iar și iar, răspândindu-se prin mulțime până când toți ajunseră să strige într-un singur glas imposibil de puternic:

– Basilica! Basilica! Basilica!

Continuă la nesfârșit.

Luet plânse, căci acum înțelegea că Sufletul Suprem eșuase, că Hushidh se căsătorise cu un bărbat care niciodată nu o va iubi *pe ea*, ci numai orașul pe care îl primise drept dotă.

În cele din urmă, Moozh ridică brațele – mâna stângă mai sus, cu palma întoarsă în afară, să-i liniștească, dreapta ținând încă mâna lui Hushidh. Nu avea nicio intenție să întrerupă legătura cu *ea*, căci aceea era legătura lui cu orașul. Încet, încet, incantația se stinse și o cortină de liniște căzu peste Orchestră.

Discursul său fu simplu, dar elocvent. O declarație de dragoste pentru oraș, recunoștința că avea privilegiul de a-i restaura pacea și siguranța, iar acum bucuria de a fi primit ca cetățean, soț al unei frumuseți simple și dulci, adevărată fiică a Sufletului Suprem. Îi menționă și pe Luet și pe Nafai, cât de onorat se simțea înrudindu-se cu cei mai buni și mai bravi copii ai Basilicăi.

Luet știa ce avea să urmeze. Deja delegația consilierilor se ridicase de la locurile ei, gata să iasă în față și să ceară orașului să-l accepte pe Moozh drept consul, să conducă afacerile externe și militare ale Basilicăi. Era o concluzie inevitabilă faptul că majoritatea basilicanilor, copleșiți de extazul și măreția momentului, vor aclama alegerea. Abia mai târziu își vor da seama ce au făcut, și chiar și atunci foarte mulți vor crede că schimbarea a fost bună și înțeleaptă.

Discursul lui Moozh se apropia de final – un final glorios, bine primit de popor, în pofida accentului său nordic, care altădată ar fi fost ridiculizat și disprețuit.

Ezită. Într-un moment neașteptat al discursului. Un moment nepotrivit. Ezitarea deveni pauză, iar Luet văzu că se uita la cineva sau la ceva ce *ea* nu distingea. Făcu un pas înainte, iar Nafai veni imediat lângă ea; împreună făcură câțiva pași, ajungând amândoi în stânga lui Moozh, încă în spatele lui, dar acum vedeau la cine se uita el.

Era o femeie. O femeie îmbrăcată în straiele simple ale unui fermier Potokgavan – o costumație într-adevăr stranie pentru acele locuri și vremuri. Stătea la baza scării principale care ducea sus în amfiteatru; nu făcea nicio mișcare ca să înainteze, așa că nici arcașii Gorayni, nici cei doi gardieni basilicani nu făcuseră deocamdată nicio tentativă s-o oprească.

Pentru că Generalul nu spunea nimic, soldații nu știau ce să facă – trebuiau s-o apuce pe femeie și s-o gonească?

– Tu, zise Moozh.

Aşadar o cunoştea.

– Ce faci? întrebă ea. Vocea ei nu era puternică, şi totuşi Luet o auzea limpede. Cum de auzea atât de clar?

Pentru că eu îi repet vorbele în mintea fiecărei persoane de aici, spuse Sufletul Suprem.

– Mă căsătoresc, îi răspunse Moozh.

– Nu a fost nicio căsătorie, rosti ea – din nou încet, dar auzită perfect de toată lumea.

Moozh făcu semn spre mulţimea adunată.

– Au văzut cu toţii.

– Nu ştiu ce au văzut ei. Dar *eu* văd un bărbat ţinându-şi de mână fiica.

Un murmur străbătu adunarea.

– Dumnezeule, ce ai făcut, şopti Moozh.

Dar acum Sufletul Suprem purta şi glasul *lui* cel mai încet în urechile tuturor.

Femeia înaintă, iar soldaţii nu făcură nicio încercare să o oprească, fiindcă înţelegeau acum că ceea ce se petrecea era mai important decât un simplu asasinat.

– Sufletul Suprem m-a adus la tine, zise ea. De două ori m-a adus, şi de două ori am conceput şi am născut fiice. Dar nu am fost soţia ta. Am fost mai degrabă trupul pe care Sufletul Suprem a ales să-l folosească pentru a purta fiicele *ei*. Le-am dus pe fiicele Sufletului Suprem la Doamna Rasa, pe care tot ea a ales-o să le crească şi să le educe, până în ziua în care va dori să şi le revendice.

Femeia se întoarse către Rasa, arătând spre ea.

– Doamnă Rasa, mă cunoști? Când am venit la tine, eram goală și murdară. Mă recunoști acum?

Luet o privi pe Mătușa Rasa ridicându-se tremurând în picioare.

– Tu ești cea care le-a adus la mine. Mai întâi pe Hushidh, apoi pe Luet. Mi-ai spus să le cresc ca și cum ar fi fiicele mele, și așa am făcut.

– Nu erau fiicele tale. Nici ale mele. Ele sunt fiicele Sufletului Suprem, iar acest bărbat – cel numit Vozmuzhalnoy Vozmozhno de Gorayni – este cel pe care Sufletul Suprem l-a ales să-i fie soț. Moozh.

Moozh. Moozh. Șoapta străbătu mulțimea.

– Căsătoria la care ați fost astăzi martori nu a fost între acest bărbat și această fată. Ea nu a fost decât reprezentanta Mamei. El a devenit soțul Sufletului Suprem! Și pentru că acesta este orașul Mamei, el a devenit soțul Basilicăi. Spun asta pentru că Sufletul Suprem mi-a pus pe buze cuvintele. Acum trebuie să repetați *voi!* Toți cei din Basilica! Soțul! Soțul!

Ei preluară scandarea. Soțul! Soțul! Soțul! Apoi, treptat, se schimbă într-un alt cuvânt cu același înțeles. Moozh! Moozh! Moozh!

În timp ce ei strigau, femeia înaintă până în fața platformei. Hushidh dădu drumul mâinii lui Moozh și se apropie, îngenunchind în fața femeii; Luet o urmă, prea uluită ca să plângă, prea copleșită de bucurie pentru ceea ce făcuse Sufletul Suprem ca s-o salveze pe Hushidh de căsătorie, prea copleșită de durerea de a nu o fi cunoscut niciodată pe femeia care îi fusese

mamă, prea uimită că tatăl ei fusese acest străin din nord, acest general înspăimântător.

– Mamă, șoptea Hushidh – și plângea, vărsând lacrimi pe mâna femeii.

– Da, eu v-am purtat, zise femeia. Dar nu sunt eu mama voastră. Femeia care v-a crescut, *ea* vă este mamă. Eu sunt doar o soție de fermier din mlaștinile Potokgavan. Acolo trăiesc copiii care îmi spun *mie* mamă, iar eu trebuie să mă întorc la ei.

– Nu, șopti Luet. Nu putem să te mai vedem măcar o dată?

– O să-mi amintesc întotdeauna de voi. Și voi o să vă amintiți de mine. Sufletul Suprem va păstra aceste amintiri proaspete în inimile noastre. Întinse mâna și atinse obrazul lui Hushidh, iar cu cealaltă mângâie părul lui Luet. Sunteți atât de frumoase. Atât de demne. Cât de mult vă iubește. Cât de mult vă iubește acum mama voastră.

Apoi se desprinse de lângă ele și plecă – se îndepărtă de platformă, coborî pe rampa care ducea în cabinele de sub amfiteatru și dispăru. Nimeni nu o văzu părăsind orașul, cu toate că se răspândiră povești despre miracole bizare și viziuni ciudate, despre lucruri pe care se presupunea că le făcuse, deși nu avea cum să le facă în acea zi pe drumul de ieșire din Basilica.

Moozh o privi întorcându-se și plecând, luând cu ea toate speranțele, planurile și visurile lui; îi luase cu ea viața. Își amintea atât de limpede timpul petrecut alături de ea – fusese motivul pentru care nu se

căsătorise niciodată, căci nicio femeie nu-l făcea să simtă ceea ce simțise pentru ea. Pe atunci fusese sigur că o iubea ca o sfidare la adresa voinței lui Dumnezeu, doar simțise acea interdicție puternică. Când ea fusese cu el, se trezise mereu fără să-și amintească cine era, și totuși depășise barierele impuse de Dumnezeu minții sale și o păstrase, o iubise. Era așa cum spusese Nafai – rebeliunea lui fusese orchestrată de Sufletul Suprem.

Sunt fraierul lui Dumnezeu, unealta lui, ca oricine altcineva, iar când am crezut că am propriile mele visuri, că îmi creez propriul meu destin, Dumnezeu mi-a expus slăbiciunile și m-a rupt în bucăți în fața oamenilor din acest oraș. Tocmai *acest* oraș dintre toate – Basilica. Basilica.

Hushidh și Luet se ridicară de pe genunchi; Nafai li se alătură când se apropiară să dea ochii cu Moozh. Trebuiră să vină foarte aproape de el ca să se facă auzite peste uralele mulțimii.

– Tată, rosti Hushidh.

– Tatăl nostru, repetă Luet.

– N-am știut niciodată că am copii, zise Moozh. Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să-mi văd propriul chip când mă uitam la tine.

Și era adevărat – acum, când adevărul era cunoscut, asemănarea era evidentă. Fețele lor nu urmaseră tiparul obișnuit al frumuseții basilicane pentru că tatăl lor era din neamul Sotchitsiya, și numai Dumnezeu știa de unde provenea mama lor. Și totuși ele *erau* frumoase, într-un fel exotic și bizar. Erau frumoase și înțelepte, niște femei puternice. Putea fi mândru de

ele. Între ruinele carierei lui, putea fi mândru de ele. Fugind de Împărat, care fără îndoială știa ce intenționase prin această căsătorie nereușită, putea fi mândru de ele. Fiindcă ele erau singurul lucru creat de el care avea să dăinuie.

– Trebuie să plecăm în deșert, spuse Nafai.

– Acum n-o să mă mai opun.

– Avem nevoie de ajutorul tău. Trebuie să plecăm imediat.

Moozh își aruncă ochii peste grupul pe care îl adunase pe partea lui. Bitanke. Bitanke era cel care trebuia să-l ajute acum. Îi făcu semn și el se ridică și sări pe platformă.

– Bitanke, am nevoie să pregătești o călătorie în deșert.

Se întoarse spre Nafai.

– Câți o să fiți?

– Treisprezece, dacă nu te hotărăști să vii cu noi.

– Vino cu noi, tată, zise Hushidh.

– Nu ne poate însoți, o contrazise Luet. Locul lui e aici.

– Are dreptate. Niciodată n-aș pleca într-o călătorie pentru Dumnezeu.

– Oricum, va fi cu noi, pentru că face parte din noi, rosti Luet, apoi atinse brațul lui Nafai. Va fi bunicul tuturor copiilor noștri, și al copiilor lui Hushidh.

Moozh reveni la Bitanke.

– Sunt treisprezece. Cămile și corturi pentru o călătorie în deșert.

– O să fie gata.

Dar înțelese după tonul lui, după atitudinea lui încrezătoare și din faptul că nu puse întrebări că nu era surprins sau îngrijorat de această sarcină.

– Știai deja, făcu Moozh, și se uită de jur împrejur la ceilalți. Ați plănuit cu toții asta încă de la început.

– Nu, domnule, zise Nafai. Știam numai că Sufletul Suprem va încerca să împiedice căsătoria.

– Crezi că am fi tăcut, întrebă Luet, dacă am fi știut că suntem fiicele tale?

– Domnule, spuse Bitanke, trebuie să-ți amintești că domnia ta și Doamna Rasa mi-ați cerut să pregătesc cămile, corturi și provizii.

– Când am făcut eu așa ceva?

– În visul meu de noaptea trecută.

Era lovitura finală. Dumnezeu îl distrusese, și chiar mersese atât de departe, încât să-i joace rolul în visul profetic al altcuiva. Își simțea înfrângerea ca pe o povară grea aruncată pe umeri; îl făcea să se îndoaie.

– Domnule, zise Nafai, de ce vă închipuiți că ați fost distrus? Nu-i auziți cum scandează?

Moozh ascultă.

Moozh, striga lumea. Moozh. Moozh. Moozh.

– Nu vedeți că tocmai pentru că ne lăsați să plecăm sunteți mai puternic decât înainte? Orașul vă aparține. Sufletul Suprem vi l-a dat. N-ați auzit ce a spus mama lor? Sunteți soțul Sufletului Suprem și al Basilicăi.

O auzise, da, dar pentru prima dată în viața lui – ba nu, pentru prima dată de când o iubise cu atât de mulți ani în urmă – nu se gândise imediat la ce avantaje sau dezavantaje i-ar aduce vorbele ei. Se gândise

numai: Singura mea dragoste a fost manipulată de Dumnezeu; viitorul meu a fost distrus de Dumnezeu; m-a controlat și m-a ruinat, cu tot cu trecut și cu viitor.

Acum își dădea seama că Nafai avusese dreptate. Nu simțise chiar el în ultimele zile că Dumnezeu se răzgândise și acum lucra *în favoarea* lui? Dumnezeu intenționa să le ia pe fiicele lui de curând găsite în deșert în acea misiune imposibilă, dar în afară de asta planurile lui Moozh erau încă intacte. Basilica era a lui.

Ridică brațele și mulțimea – ale cărei scandări se potoleau deja, măcar din oboseală, dacă nu din alte motive – tăcu.

– Măreț e Sufletul Suprem! strigă el.

Izbucniră în urale.

– Orașul meu! Mireasa mea!

Din nou urale.

Se întoarse spre fete și spuse cu blândețe:

– Aveți idee cum să vă scot din oraș fără să pară că îmi exilez propriile fiice, sau că fugiți de mine?

Hushidh se uită la Luet.

– Vizionara poate să rezolve.

– O, mulțumesc, făcu Luet. Dintr-odată e problema mea?

– Cam așa ceva, zise Nafai. Tu poți!

Luet își îndreptă umerii, se întoarse și se îndreptă spre margimea platformei. Mulțimea tăcuse din nou, așteptând. Vocea ei era preluată de sistemul de amplificare al Orchestrei, dar abia dacă mai conta – oamenii

erau atât de uniți, de acordați pe lungimea de undă a Sufletului Suprem, încât indiferent ce voia ea ca ei să audă ei auzeau.

– Și eu, și sora mea am fost la fel de uimite ca voi. N-am bănuit niciodată cine sunt părinții noștri, deși cu toate că Sufletul Suprem ne-a vorbit întreaga viață niciodată nu ne-a dezvăluit că suntem ale ei, nu în felul acesta, nu așa cum ați aflat astăzi. Acum îi auzim glasul chemându-ne în sălbăticie. Trebuie să mergem la ea și s-o slujim. Îl lasă în loc pe soțul ei, tatăl nostru. Să-i fii o mireasă adevărată, Basilica!

Nu se mai auziră urale, ci doar un murmur puternic. Ea se uită în spate peste umăr, evident speriată că nu se descurcase bine. Dar nu era decât faptul că nu era obișnuită să manipuleze mulțimi – Moozh știa că mergea bine. Înclină din cap, indicându-i cu un gest că trebuie să continue.

– Consiliul orașului era pregătit să-l roage pe tatăl nostru să fie consulul Basilicăi. Dacă înainte era o mișcare înțeleaptă, acum e de două ori pe atât. Fiindcă atunci când faptele Sufletului Suprem vor deveni cunoscute toate popoarele lumii vor fi invidioase pe Basilica, și va fi bine să avem un astfel de om drept vocea noastră înaintea lumii și protectorul nostru în fața lupilor care se vor năpusti împotriva noastră!

Acum se auziră urale, dar se stinseră repede.

– Basilica, în numele Sufletului Suprem, îl vrei pe Vozmuzhalnoy Vozmozhno consul?

Acum era momentul, Moozh știa. Ea le oferise timp să-i răspundă, iar răspunsul veni așa cum știa că

se va întâmpla, un strigăt puternic de aprobare din o sută de mii de guri. Mult mai bine decât să fie propus de un consilier, vizionara în ape era cea care le cerea să accepte conducerea lui, și în numele lui Dumnezeu. Cine i se mai putea opune acum?

– Tată, spuse ea când strigătele se stinseră. Tată, accepți o binecuvântare prin mâinile fiicelor tale?

Asta ce mai însemna? Ce făcea acum? Moozh fu o clipă confuz. Până când înțelese că nu era un spectacol pentru mulțime. Nu o făcea ca să manipuleze și să controleze evenimentele. Vorbea din inimă; astăzi câștigase un tată și îl va pierde tot astăzi, astfel că dorea să-i ofere un dar la despărțire. Așa că el o luă pe Hushidh de mână și păși în față; îngenunche între ele, iar ele își lăsară mâinile pe capul lui.

– Vozmuzhalnoy Vozmozhno, începu ea, apoi reluă: Tată, iubitul nostru tată, Sufletul Suprem te-a adus aici să conduci acest oraș spre destinul său. Femeile din Basilica își iau soți an de an, dar orașul femeilor a rămas necăsătorit în tot acest timp. Acum Sufletul Suprem a ales, Basilica a găsit în sfârșit un om vrednic, iar tu vei fi singurul ei soț atât timp cât aceste ziduri vor sta în picioare. Dar prin toate marile evenimente prin care vei trece, cu toți oamenii care te vor iubi și te vor urma în anii care vor veni, tu îți vei aminti de noi. Te binecuvântăm ca să-ți aduci aminte de noi, și în clipa morții să ne vezi chipurile în mintea ta și să simți dragostea fiicelor tale în inimă. Așa să fie.

Trecură prin Poarta Coşului, iar Moozh stătu alături de Bitanke şi Rashgallivak ca să-i salute la plecare. Moozh hotărâse deja să-l numească pe Bitanke comandant al gărzilor oraşului şi pe Rash guvernator atunci când era plecat cu armata sa. Trecură în şir prin faţa lui, prin faţa mulţimii adunate acolo şi care făcea cu mâna, plângea şi ovaţiona – o caravană din trei duzini de cămile, încărcate cu provizii şi corturi, pasageri şi cutii deshidratante.

Uralele se stinseră în depărtare. Aerul încins al deşertului îi înţepa în timp ce coborau pe câmpia pietroasă unde mai erau vizibili cărbunii negri ai focurilor înşelătoare ale lui Moozh, ca nişte semne ale unei boli înfiorătoare. Însă păstrară cu toţii tăcerea, fiindcă escorta înarmată a lui Moozh călărea alături de ei să-i protejeze pe drum – şi să fie siguri că niciunul dintre călătorii şovăielnici nu se întoarce.

Merseră astfel până la căderea nopţii, când Elemak hotărî unde să ridice corturile. Soldaţii făcură munca în locul lor, deşi la porunca lui îi învăţară cu atenţie pe cei care nu mai ridicaseră niciodată un cort cum trebuie procedat. Obring, Vas şi femeile priveau îngroziţi la gândul că vor fi nevoiţi să facă ei înşişi o asemenea muncă, însă Elemak îi încurajă şi totul decurse bine.

Totuşi, când soldaţii plecară, nu pe Elemak îl salutară, ci pe Doamna Rasa, pe Luet, vizionara în ape, pe Hushidh, oracolul – şi, din motive pe care el nu le înţelegea, pe Nafai.

Imediat ce dispărură soldaţii, începu cearta.

– Intra-v-ar gândacii în nas şi-n urechi şi mânca-v-ar creierii! ţipă Mebbekew la Nafai, la Rasa şi la oricine îl auzea. De ce a trebuit să mă includeţi *pe mine* în caravana asta sinucigaşă?

Shedemei nu era mai puţin furioasă, ci doar mai puţin zgomotoasă.

– Eu n-am fost niciodată de acord să vin. Eu trebuia doar *să vă învăţ* cum să resuscitaţi embrionii. Nu aveaţi *dreptul* să mă siliţi să vin.

Kokor şi Sevet plângeau, iar Obring îşi adăugă mormăielile urletelor de mânie ale lui Mebbekew. Nimic din ceea ce Rasa, Hushidh sau Luet spuneau nu îi calma, cât despre Nafai, atunci când deschise gura să vorbească, Mebbekew îi aruncă nisip în faţă făcându-l să icnească şi să scuipe – şi să tacă.

Elemak urmări totul, apoi, când consideră că furia se domolise, păşi în mijlocul grupului şi rosti:

– Nu contează ce altceva mai faceţi, dragii mei însoţitori, dar soarele coboară şi în deşert se va face curând frig. Aşa că intraţi în corturi şi tăceţi, ca să nu atrageţi tâlharii spre noi pe timpul nopţii.

Bineînţeles că nu exista pericol de jaf acolo, atât de aproape de Basilica şi cu atât de mulţi însoţitori. În plus, Elemak bănuia că soldaţii Gorayni îşi aşezaseră tabăra undeva foarte aproape, gata să sară într-o clipă în apărarea lor dacă ar fi fost nevoie. Şi să împiedice pe oricine să se întoarcă în Basilica, fără îndoială.

Dar ei nu erau oameni ai deşertului, aşa ca el. Dacă m-aş hotărî să mă întorc în Basilica, le spuse în sinea lui soldaţilor nevăzuţi, atunci m-aş duce în Basilica,

și nici chiar *voi*, cei mai grozavi soldați ai lumii, nu m-ați putea opri, nici măcar nu ați ști că am trecut pe lângă voi.

Apoi intră în cortul lui, unde îl aștepta Eiadh plângând încet. În curând își va uita lacrimile. Însă el nu-și va uita mânia. Nu strigase ca Mebbekew, nu răcnise, nu plânsese, nu mormăise și nici nu se certase. Dar nu însemna că era mai puțin supărat decât ceilalți. Numai că atunci când el va trece la acțiune se va simți un efect.

Poate că Moozh nu reușise să se opună comploturilor și planurilor Sufletului Suprem, dar asta nu înseamnă că *eu* nu voi reuși, cugetă. Apoi adormi.

Deasupra lor un satelit trecea încet, reflectând un punct de lumină solară din partea cealaltă a orizontului. Unul dintre ochii Sufletului Suprem, urmărind tot ce se întâmpla, recepționând toate gândurile care treceau prin mințile oamenilor situați sub conul lui de influență. Unul câte unul adormiră, Sufletul Suprem începu să le supravegheze visele, așteptând, sperând, dorindu-și un mesaj tainic din partea Păstrătorului Pământului. Însă în acea noapte nimeni nu avea viziuni despre îngeri cu blană, șobolani uriași, niciun alt vis în afară de secvențele aleatoare din creierele a treisprezece oameni adormiți, transformate în povești lipsite de sens pe care le uitau imediat ce se trezeau.

EPILOG

Generalul Moozh a izbândit aşa cum sperase. A unit Oraşele din Câmpie şi Seggidugu, şi mii de soldaţi Gorayni au dezertat şi i s-au alăturat. Trupele Împăratului s-au retras şi înainte de sfârşitul verii teritoriile Sotchitsiya erau eliberate. Pe timpul iernii, Împăratul s-a ascuns printre zăpezile din Gollod, iar spionii şi ambasadorii săi s-au străduit să-i convingă pe Potokgavan să trimită o armată ca un pumnal în spatele lui Moozh.

Dar el prevăzuse asta, şi atunci când a apărut flota lor a fost întâmpinată de Generalul Bitanke cu zece mii de soldaţi, bărbaţi şi femei formând o forţă antrenată chiar de el. Soldaţii Potoku au murit majoritatea în ape, navele lor arzând, sângele aruncând spumă roşie la fiecare val care se spărgea pe plajă. În primăvară, Gollod a căzut şi Împăratul a murit de propria lui mână, înainte ca Moozh să ajungă la el. S-a instalat în palatul de vară al Împăratului şi a declarat

că nu există nicio reîncarnare a lui Dumnezeu pe Harmony, și nici nu existase vreodată – cu excepția unei femei care venise la el ca trup al Sufletului Suprem și născuse două fiice soțului Sufletului Suprem.

A murit un an mai târziu, otrăvit de o săgeată Potoku în timp ce le asedia capitala inundată. Trei rude ale sale Sotchitsiya, vreo șase ofițeri Gorayni și Rashgallivak din Basilica au pretins să fie succesorii lui. În cursul războaielor civile care au urmat, trei armate s-au îndreptat către Basilica și locuitorii au fugit. În ciuda apărării curajoase a lui Bitanke, orașul a căzut. Zidurile și clădirile au fost dărâmate toate și echipe formate din prizonieri de război au aruncat pietrele în lacul femeilor până când acesta a dispărut cu totul, apa rămânând întinsă și puțin adâncă.

În vara următoare, numai vechile drumuri mai arătau că în acel loc fusese un oraș. Și deși câteva preotese s-au întors și au construit un mic templu lângă lacul femeilor, acum apele reci și cele fierbinți se amestecau mult sub noua suprafață a lacului, astfel că ceturile dense nu se mai ridicau și locul nu mai era atât de sacru. Puțini pelerini treceau pe acolo.

Foștii cetățeni ai Basilicăi s-au împrăștiat prin lume, dar mulți dintre ei își aminteau cine fuseseră, și legendele treceau din generație în generație. Noi suntem din Basilica, le spuneau ei copiilor lor, așadar Sufletul Suprem încă trăiește în inimile noastre.

CUPRINS

Mulțumiri 7
Diminutive 9
Ghid pentru pronunțarea numelor 11

Prolog 13
1. TRĂDAREA 16
Visul Generalului 16
În Basilica – și nu în vis 20
2. OPORTUNITATEA 57
Visul vizionarei în ape 57
În Khlam – și nu în vis 70
3. PROTECȚIA 100
Visul fiului cel mare 100
În Basilica – și nu în vis 115
4. SOȚIILE 154
Visul geneticienei 154
În consiliul orașului – și nu în vis 174

5. Soții 207
Visul femeii sfinte 207
În Basilica – și nu în vis 217
6. Nunțile 275
Visul oracolului 275
În casa lui Gaballufix – și nu în vis 306
7. Fiicele 337
Visul Doamnei 337
La Orchestră – și nu în vis 363
Epilog 392

„O carte excelentă, cu personaje incredibil de reale, intrigă pasionantă şi o abundenţă de răsturnări de situaţie [...]. Nu putem decât să sperăm că restul seriei se va ridica la standardul pe care l-a impus până acum."

SFRevu

„Încă o realizare de excepţie marca Orson Scott Card şi un exemplu perfect al motivului pentru care cărţile lui sunt atât de iubite."

The Denver Post

„Continuarea minunată a unei serii ce promite să depăşească popularitatea lui Ender!"

Publishers Weekly

„Orson Scott Card scrie minunat! Toate romanele şi seriile lui au la bază o filozofie coerentă, iar *Chemarea Pământului* nu face excepţie. Cartea examinează în detaliu ce se întâmplă cu oamenii atunci când înţeleg că divinitatea poate nu este omniscientă şi că, uneori, ea însăşi are nevoie de ajutor."

Interzone

„*Chemarea Pământului* continuă a doua serie de geniu semnată Orson Scott Card, un autor care reuşeşte realmente să ne strecoare în fiinţa fiecărui personaj, străduindu-ne astfel să le înţelegem pe toate."

Science Fiction Review

ISBN 978-606-8134-73-4

colecţia nautilus science fiction

www.nemira.ro